TERESA DAWSON

O singură pasiune?

Traducerea şi adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA.

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese o zi îngrozitoare! Casey Everett se uită prin fereastra împroşcată de ploaie a trenului, la luminile care străluceau în întuneric, încercând să ghicească dacă era aproape de staţia ei, dar nimic nu părea familiar. Se aşeză la loc cu un oftat, dorindu-şi să fie acasă. Totul îi mersese prost astăzi. Mai întâi maşina nu-i pornise şi la ora când ajunsese la destinaţie parcarea era plină, aşa că în disperare, lăsase maşina unde se nimerise şi alergase să prindă trenul. Dar bineînţeles îl pierduse şi asta o făcuse să întârzie la o serie de întâlniri pe care le stabilise cu şefii departamentelor de vânzări ale unor magazine mari din Londra, iar ultimul o făcuse să aştepte până la închiderea magazinului, înainte de a sta de vorbă cu ea. Şi apoi, ca să pună capac întregii zile, apăruse o defecţiune pe linia ferată, şi trebuise să aştepte o oră înainte ca aceasta să fie remediată şi trenul să sosească.

Ceea ce i-ar fi plăcut mai mult acum, hotărî Casey, era să ajungă acasă, să facă o baie fierbinte, apoi să se urce direct în pat şi să uite că ziua de astăzi existase vreodată.

In cele din urmă, trenul încetini şi se opri în staţie. Câţiva alţi pasageri, toţi arătând sătui de serviciul britanic de căi ferate, la fel ca şi ea, se grăbiră să părăsească staţia. Casey îi urmă şi aşteptă la stop să traverseze drumul spre parcare. Ploaia se oprise, dar noaptea era umedă şi rece. Ea parcase, adică aproape îşi părăsise maşina veche la capătul parcării, negăsind nici un loc. Acum exista o grămadă de spaţiu; mulţi dintre navetişti îşi luaseră maşinile şi plecaseră acasă lăsând locul gol până a doua zi. Erau doar două maşini lăsate la capătul cel mai îndepărtat al parcării, a ei şi una în faţa acesteia, cu botul în zidul împrejmuitor. Paşii lui Casey se încetiniră şi inima începu să-i bată mai tare când îşi aminti că parcase atât de aproape de cealaltă maşină încât aceasta n-avea nici o şansă să poată ieşi.

Oh nu! gemu ea în sine, sperând că celălalt şofer nu se întorsese încă şi ea va putea să plece, lăsându-i liberă maşina. Dar ar fi trebuit să ştie că astăzi nu era ziua ei norocoasă. Când ajunse mai aproape văzu un bărbat stând în cealaltă maşină, care când o văzu ieşi imediat afară, trânti portiera şi se rezemă de portieră cu braţele încrucişate.

Ea mai făcu câţiva paşi şovăitori şi se opri. Aşa cum stătea lângă maşina lui, bărbatul arăta foarte înalt, iar aerul lui ameninţător o făcu pe Casey să se simtă brusc înspăimântată.

- A... aceasta este...? Vocea i se opri în gât.

Bărbatul ieşi din umbră la lumina unui bec şi Casey

înghiţi în sec. El purta o banderolă neagră peste ochiul drept, ceea ce-i dădea o înfăţişare stranie de pirat. Şi acum era un bărbat chiar foarte iritat.

- Ar fi trebuit să presupun că este vorba de o femeie, rosti el caustic. Iţi dai seama, femeie, că te aştept de mai bine de o oră să-ţi mişti maşina asta blestemată?
- Imi pare rău. A fost o defecţiune pe linie şi...
- In primul rând n-ar fi trebuit să parchezi aici, i-o tăie furios piratul. Dacă n-ai fi ajuns cu trenul acesta aş fi telefonat la poliţie şi ţi-ar fi ridicat maşina.

Faptul că dreptatea era de partea lui, o făcu pe Casey să se simtă vinovată, dar acest lucru o şi enervă.

- Dacă nu s-ar fi defectat nefericitul acela de tren aş fi fost aici cu mult timp înainte şi n-ai fi aflat niciodată, replică ea.

El îi zvârli o privire dispreţuitoare.

- Judecată tipic feminină, spuse el acru. Ei bine, acum că eşti aici, ce-ar fi să-ţi muţi blestemata de maşină din calea mea?

Casey îi aruncă o privire piezişă şi cotrobăi în poşetă după chei, avu un moment de panică în primul moment când nu le găsi, dar oftă uşurată când, în cele din urmă, degetele ei le descoperiră. Apoi, bineînţeles, le scăpă pe jos.

Piratul scoase un sunet de exasperare, dar nu făcu nici un efort s-o ajute când fata începu să caute prin noroi cu mâna înmănuşată.

- A... aveţi o lanternă? trebui ea să întrebe până la urmă.

Bombănind o înjurătură, el îşi deschise portiera, căută în
torpedo şi scoase o lanternă puternică. Cheile se aflau mult sub maşină, în mijlocul unei băltoace. Scoţându-şi mănuşa de data aceasta, Casey le pescui şi el îi ţinu lanterna până când ea găsi cheia potrivită şi o vârî în broască.

- In sfârşit. Acuma poate o să ne mişcăm!

El se întoarse către maşina sa în timp ce Casey se grăbi să intre într-a ei şi vârî cheia în contact, nedorindu-şi nimic altceva decât să se îndepărteze de nesuferitul... Cheia se răsuci, motorul scoase un vuiet trist şi muri. Casey se uită uluită la bordul maşinii, nevenindu-i să creadă. înnebunită, încercă din nou, dar de data aceasta motorul nu scoase nici măcar un zgomot. Oh nu! Numai asta lipsea!

Uşa de la maşina ei se deschise şi apăru piratul înalt şi ameninţător în mantoul lui negru.

- Ai necazuri? întrebă el cu o voce mai calmă, dar care prevestea furtuna.

- Ă... ă... bateria pare să mă fi lăsat, recunoscu Casey.

- Bateria este moartă, nu-i aşa? repetă el. Şi nu cumva din întâmplare ai lăsat luminile aprinse azi-dimineaţă?

- Bineînţeles că nu. Eu... Vocea lui Casey se stinse când îşi dădu seama că butonul de lumină era în poziţia „aprins“.

Maxilarele piratului se strânseră şi apoi izbucni furios:

-Dintre toate femeile proaste, uituce, fără minte, a fost ginionul meu să te întâlnesc pe tine, care ocupi locul întâi în această categorie, cucoană. Nu numai că ai parcat unde nu trebuia, dar n-ai avut minte nici măcar să stingi luminile. Niciodată...

Dar Casey se săturase. împingând portiera, ieşi, îşi puse mâinile în şolduri şi-l înfruntă.

-Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Oricine ar fi putut să uite să-şi stingă luminile şi să-i moară bateria. Am fost groaznic de grăbită azi dimineaţă şi...

-Nu te-ai obosit să cauţi un loc de parcare potrivit, termină piratul în locul ei. Doamne, apără-mă de toate femeile fără minte, spuse el tăios. Şi acum te aştepţi să-ţi împing maşina?

Casey îşi dădu seama că era adevărat şi-şi înghiţi vorbele pline de ură pe care avea de gând să le pronunţe.

- Ă... da, te rog.

El o străfulgeră cu privirea.

-Iţi dai seama că ai parcat atât de aproape în spatele maşinii mele încât nu am loc să intru între cele două maşini?

Casey rămase tăcută, fără a îndrăzni să mai spună nimic. Apoi, bădăranul îşi scoase mantoul bine croit şi rămase într-un constum la fel de elegant, bombănind.

-Crezi că eşti în stare să deblochezi frâna? întrebă el sarcastic.

Casey îl privi, dar făcu ce i se cerea, în timp ce el se cocoţă pe portbagajul maşinii lui şi-şi puse picioarele pe

botul maşinii ei.

- Ai scos frâna?

-Da, am scos-o.

- Ar fi bine să fie aşa.

El se opinti şi ea văzu muşchii de la picioare încordându-se când îşi concentră puterea. Fugi în grabă la maşina ei şi începu să împingă. Maşina se clinti un pic, dar nu se mişcă din loc.

Gâfâind, piratul se relaxa.

- Eşti sigură c-ai deblocat frâna? întrebă el suspicios.

- Da, bineînţeles. Uită-te singur dacă nu mă crezi.

El se dădu jos şi veni să se uite în interiorul maşinii după care o controlă împrejur şi mormăi.

-Nu-i de mirare că n-am putut să mişc blestemăţia asta; roata din spate este într-o groapă.

Casey veni să se uite şi ea, neîndrăznind să spună ceva care să-l înfurie şi mai mult.

- Caută o bucată de lemn, îi ordonă el scurt.

Unde naiba să găsesc aşa ceva? Casey se uită în jur neputincioasă, apoi tatonând cu piciorul, dădu de ceva tare. Cu lanterna i-ar fi fost mai uşor să vadă ce este, dar el o păstra pentru sine şi căuta pe lângă zid. Piciorul îi alunecă în noroi, şi chinuindu-se să-şi menţină echilibrul, glezna i se prinse în ceva care o proiectă la pământ. Dresul i se agăţă în acel ceva şi ca să se elibereze, se alese cu o gaură... Şi când te gândeşti că ciorapii erau noi. Să-l ia dracu’ de pirat, cugetă ea. Dar când mâna atinse acel ceva, descoperi că era o bucată

de lemn şi scoase un strigăt triumfător.

- Am găsit ceva, ţipă ea.

Lanterna se întoarse în grabă şi piratul îi examină descoperirea.

- Hm. Arată destul de solid. Să sperăm că este suficient de puternic. Uite, ţine lanterna! După două sau trei opintiri, bucata de lemn fu scoasă din pământul în care era înfiptă şi el o duse s-o pună sub roata din spate. Hai să împingem din nou.

De data aceasta el îşi scoase şi haina, dar când se urcă pe portbagaj începu să plouă iarăşi, cu picături mari care-i udară cămaşa până la piele. El înjură şi începu să împingă, Casey ajutând şi ea cu slaba ei forţă, iar acum maşina începu să se mişte. Cu muşchii încordaţi, piratul făcu un ultim efort şi maşina ieşi din groapă, lăsând suficient spaţiu ca ei să intre între maşini. El sări pe pământ, pieptul mişcându-i-se ritmic din cauza gâfâielii provocate de efort, sub cămaşa udă.

El stătu o clipă pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi Casey se întoarse să-l privească, realizând că trebuie să fie deosebit de puternic dacă mişcase maşina. Era înalt, aproape un metru nouăzeci, dar mantoul şi haina îi ascunseseră lăţimea pieptului şi forţa din braţe şi umeri.

Simţind ochii ei asupra lui, el îi întoarse privirea şi sprânceana stângă i se ridică răutăcioasă.

- Ai văzut destul? întrebă el ironic.

Casey îşi înălţă capul cu mândrie.

- Te-ai udat îngrozitor, spuse ea plină de compasiune.

Piratul scoase un hotot de râs răguşit.

- Ud. îngheţat. împroşcat cu noroi. Murdar. Şi totul din cauza ta. Hai, încă un efort s-o dăm la o parte!

Ei împinseră din nou şi, cum maşina ei nu era prea curată, amândoi se murdăriră şi mai tare.

- Bine, acum o să pot să-mi scot maşina.

Imbrăcându-şi haina, piratul intră în maşina lui, porni
motorul şi începu să facă manevre pentru a se îndepărta de zid.

Casey îl urmărea, devenind din ce în ce mai udă. Apoi o apucă o teamă bruscă şi alergă spre el.

- Doar n-ai de gând să mă laşi aici? se plânse ea.

Geamul acţionat electric coborî şi piratul se uită la ea.

- Cât aş găsi de fermecătoare compania ta, n-am absolut nici o dorinţă s-o continui.

- Dar nu poţi pleca lăsându-mă aici. Şi maşina mea?

El se uită în direcţia maşinii ei vechi care stătea abandonată sub un bec.

- Ei bine, dacă vrei cu adevărat sfatul meu - eu aş arunca-o în râu şi aş uita de ea.

-Tu.. .

Dar el ridică o mână înainte ca ea să-şi dea drumul.

- Dar după cum văd, hârbul este mândria şi bucuria ta, aşa că mă voi opri la primul garaj să le spun să trimită un mecanic cu scule, care să te pornească.

Flutură o mână murdară. Salut, cucoană. Nu pot spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Apoi el plecă şi roţile lui o stropiră când trecu pe lângă ea, iar Casey privi după el furioasă, până când luminile din spate ale maşinii dispărură spre intrarea parcării. Se întoarse abătută şi se urcă în maşină ca să aştepte mecanicul, întrebân- du-se cum naiba va ajunge acasă în noaptea aceea. Părul îi era ud şi se simţea îngrozitor, aşa că fu o adevărată minune când o maşină se opri lângă ea peste zece minute. Ieşi repede afară şi se îndreptă spre aceasta.

-Mulţumesc c-aţi venit atât de repede. Bateria mea s-a descărcat şi eu... Vocea i se întrerupse când geamul maşinii coborî şi văzu faţa acum familiară a piratului, uitându-se la ea. Te... te-ai întors?

- Da.

Parcându-şi maşina iarăşi lângă zid, el coborî şi-şi scoase o mapă şi mantoul pe care şi-l zvârli pe umăr.

- C... ce s-a întâmplat?

Cu buzele strânse ameninţător, el se întoarse spre ea.

- Ei închid parcarea la ora nouă. Asta s-a întâmplat.

Casey se uită la el stupefiată.

- Vrei... vrei să spui că suntem încuiaţi aici?

- Exact. Din cauza nesăbuinţei şi prostiei tale, nu pot ajunge acasă acum când maşina mea este liberă, îi spuse el furios.

- Dar precis trebuie ca cineva să aibă o cheie.

Staţia, omul de la bilete trebuie s-o aibă.

- N-o are. Acolo am încercat în primul rând. Se pare că omul care are grijă de parcare ia cheia acasă cu el în fiecare seară. Şi, adăugă el înainte de a fi întrerupt, este imposibil să dai de el acasă, fiindcă cel care vinde bilete ştie că acesta iese în fiecare joi seară şi ar putea fi în zece locuri. Aşa că, făcu el o pauză elocventă, mulţumită ţie, maşinile noastre vor trebui să rămână aici peste noapte. Şi să sperăm că nu vor fi devalizate, deşi, cel puţin a ta va fi în siguranţă, fiindcă nimeni nu s-ar atinge de hârbul pe care-l numeşti maşină, adăugă el ironic.

- Nu trebuie să fii atât de răutăcios, îi zise Casey supărată. Este tot ce mi-am putut permite.

Vocea ei se ridicase şi el o privi sarcastic.

- Imi cer scuze.

Ea se calmă imediat.

-Bi... bine, nu-i nimic. Uite, îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat. Pentru că el nu răspunse, ea îl întrebă necăjită: Ce ne facem acum?

- Să încercăm să facem rost de două taxiuri, presupun. Doar dacă n-ai pe cineva căruia să-i telefonezi să vină să te ia?

- Nu, scutură Casey din cap. Trăiesc singură.

- Un taxi atunci. Hai, este o cârciumă la jumătate de milă de aici. Putem telefona de acolo.

Casey îşi recuperă lucrurile din maşină şi începu să meargă lângă el cu picioarele plescăind în noroi. Nu-i venea nimic în cap despre care ar fi putut vorbi - nimic,

care să nu-l înfurie din nou - şi continuară să meargă într-o tăcere posomorâtă, Casey trebuind să se grăbească pentru a ţine pasul cu el.

Luminile de la „Axa şi Compasul“ arătau mai mult decât primitoare. Casey oftă uşurată când păşi înăuntru şi se duse să stea în faţa focului din căminul mare din bar. Tovarăşul ei se duse să vorbească cu barmanul, după care veni la ea.

- Am obţinut numărul de telefon al firmei de taxiuri. Voi comanda un taxi şi pentru tine, dacă-mi spui unde vrei să mergi.

- Mulţumesc. La Barham Ford, îi spuse Casey numind un sătuc la câteva mile spre nord de oraş.

El dădu din cap şi se îndepărtă, în timp ce Casey comandă două whisky-uri duble, pe care le duse la o măsuţă lângă foc. îşi scoase haina, dar părul şi picioarele îi erau ude. Casey se strâmbă când îşi văzu imaginea într-o oglindă de pe perete; părul ei blond şi lung, pe care-l spălase şi aranjase cu grijă dis- de-dimineaţă, se tranformase acum într-o masă de bucle lipite de cap, din care se scurgeau picături de apă pe umerii puloverului. Şi picioarele îi arătau oribil; pantofii plini de noroi, picioarele stropite şi murdare şi o gaură mare în ciorap, acolo unde se prinsese în bucata de lemn. Lui Casey îi displăcea să fie murdară şi neîngrijită şi ar fi izbucnit bucuroasă în plâns. în loc de asta se aşeză la masă şi luă o înghiţitură de whisky, care n-o făcu să arate mai bine, dar cu siguranţă o făcu să se încălzească.

Ridicându-şi privirea, îl văzu pe pirat întorcându-se în bar. Ea nu-l privise până acum cu atenţie, dar cum stătea acum în lumina electrică puternică se uită la el şi-l studie. Nu mai părea deloc ameninţător, nu mai existau umbre care să-i asprească liniile feţei, iar părul lui se dovedi a fi castaniu închis şi nu negru cum crezuse, poate şi des dacă ar fi fost uscat. Dar avea o faţă aspră, bărbia sub gura cu buze strânse dovedea hotărâre. Arăta ca un om obişnuit să-şi impună voinţa - şi care era în stare de cruzime dacă era contrazis. Dar poate că era doar fâşia neagră de pe ochi care-l făcea să arate aşa. Cine ştie, fără ea poate i-ar fi făcut o impresie total diferită. Insă trupul lui era suplu şi puternic aşa că rămânea atrăgător şi chipeş, chiar cu acel defect. El traversă încăperea pentru a veni lângă ea şi Casey se întrebă ce se întâmplase cu ochiul lui.

Incercând să-şi ascundă curiozitatea de pe faţă, ea spuse veselă:

- M-am gândit c-am avea timp să bem ceva. Sper că-ţi place whisky.

- Mulţumesc, da. Dar n-ar fi trebuit.

- Oh, prostii. Este cel mai puţin lucru ce-aş fi putut face în a... aceste împrejurări, protestă fata.

Aşezându-se lângă ea, el spuse strâmbându-se:

- Nu-i nici o grabă cu băutura; va trebui să aşteptăm ceva timp pentru un taxi. Firma are doar două pe traseu în această seară, din cauza îmbolnăvirii şoferilor şi ambele sunt ieşite în cursă.

- Oh, nu! Casey îşi ridică ochii îngroziţi spre el.

El zâmbi drăceşte.

-O noapte de pomină, nu? zise el.

- Dar nu mai sunt şi alte firme de taxiuri?

El scutură din cap.

- Am încercat şi la a doua firmă din oraş, dar acolo au o situaţie şi mai proastă; două dintre taxiuri au fost închiriate de oameni pentru o plecare la Londra şi nu se întorc până la miezul nopţii, iar altul s-a defectat, iar ceilalţi taximetrişti s-au dus să dea ajutor. Aşa că mi-e teamă că o să aşteptăm aici până se va elibera unul.

Ridicându-şi paharul, el luă o înghiţitură de whisky ca şi cum ar fi avut nevoie şi apoi se întoarse ca să se uite la ea, studiind-o tot aşa cum făcuse şi ea cu el, mai devreme. Devenind brusc conştientă de înfăţişarea ei, Casey îşi luă cu sine poşeta plină cu „de toate“ şi scuzându-se, se duse la toaleta doamnelor. Aşa cum sperase, aici era un uscător de mâini şi vârându-şi capul sub el şi răsfirându-şi părul cu mâinile, reuşi să-l usuce până se transformă într-o aureolă de bucle aurii în jurul feţei. Următoarea mişcare fu să-şi spele picioarele şi să cureţe pantofii, apoi îşi refăcu machiajul, după care se privi în oglindă. Da, era mai bine. Cu fusta ei neagră şi puloverul gri, strâns împletit de mână, arăta aproape prezentabilă. Nu aşa cum ar fi vrut să fie la o masă cu un bărbat atât de arătos ca piratul, dar... oricum, ar fi trebuit s-o facă.

îndreptându-şi spatele, Casey părăsi toaleta şi se întoarse în bar. Piratul o văzu şi se ridică în picioare, privind-o cu ochi mari când se îndreptă spre el.

Sprânceana neagră i se ridică surprinsă şi rosti:

-Ce transformare.

Luând-o ca pe un compliment - în fond, ce altceva putea fi după felul în care arăta ea? - Casey zâmbi şi spuse:

- Este bine să fii iar uscat. Dar tu? Cămaşa ta este udă leoarcă.

El păru amuzat.

-N-o pot scoate de pe mine ca s-o usuc, accentuă el sardonic, adăugând: nu te nelinişti. Sunt obişnuit să fiu ud. Se va usca repede pe mine.

Casey îl aprobă cu un semn din cap şi-şi luă paharul să bea, dar era conştientă că el o observa.

-Poate c-ar trebui să ne prezentăm, atâta timp cât stăm o vreme împreună, adăugă el. Numele meu este Lomax, Reid Lomax.

- Al meu este Casey Everett, răspunse ea.

-Un nume neobişnuit, comentă el. Şi cred c-ai spus că locuieşti la Barham Ford. Un sătuc mic, la două mile de drumul principal, nu-i aşa?

- Da, numai câteva case şi ferme. Nu sunt magazine, cârciumi sau altceva.

Reid îi aruncă o privire apreciatoare.

- Nu-i un loc cam singuratic pentru o fată tânără ca să locuiască acolo? Dar poate lucrezi la Londra?

-Nu, scutură ea din cap, lumina făcând să-i strălucească părul. Nu, în prezent lucrez acasă. N-am ales Barham Ford să locuiesc în mod special acolo, dar a fost singurul loc unde am putut găsi un atelier ataşat de

casă.

Sprânceana lui se ridică întrebătoare, dar Casey găsi enervant să-i vadă doar jumătate din expresia feţei şi nu mai continuă, aşa că el trebui s-o îndemne:

- Şi ce munceşti? întrebă el, gura schiţând un zâmbet uşor, de autoironie, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

-Eu... eu fac pulovere. Ca cel pe care-l port. Ochii lui - nu, unicul lui ochi - o măsură şi Casey se înroşi uşor, grăbindu-se să adauge: de aceea m-am dus astăzi la Londra, să încerc să obţin câteva comenzi. Dar maşina mea n-a pornit şi am întârziat, aşa că...

El zâmbi amuzat când ea se întrerupse şi spuse sec:

- Da, cred c-ar fi mai bine să uităm ce s-a întâmplat. Ai primit ceva comenzi? Apropo, îmi place puloverul tău.

- Mulţumesc. Am primit câteva, dar nu atât cât am sperat. Cumpărătorii nu prea au încredere în mine că voi respecta termenele de livrare pe care le-am promis. Cred că asta-i din cauză că n-au mai negociat cu mine, presupuse ea mai mult pentru sine. O dată ce voi onora aceste comenzi, poate că vor fi mai binevoitori.

- Dar le-au plăcut creaţiile tale? Casey încuviinţă din cap şi el continuă: Asta-i încurajator, în mod sigur. Le lucrezi pe toate cu mâna?

- Oh nu, majoritatea sunt de maşină. Dar am câteva lucrătoare care tricotează cu mâna, pentru mine.

Gura lui Red se rotunji într-un surâs şi toată

duritatea de pe faţa lui dispăru, dându-i un aer flegmatic.

- Un magnat al afacerilor, cel puţin, comentă el ironic.

Revenindu-şi după efectul acelui zâmbet, Casey înţepeni,
sensibilă la orice condescendenţă.

-Incerc doar să-mi câştig existenţa, asta-i tot, zise ea scurt.

Faţa lui deveni imediat sobră.

- Iţi cer scuze. Te felicit pentru cât eşti de întreprinzătoare. Doar că pari prea tânără pentru a-ţi conduce propria afacere.

- Nu sunt aşa tânără. Am aproape douăzeci şi doi de ani. Şi oricine trebuie să pornească de undeva.

- Oh, negreşit. Luând paharele lor goale întrebă: Mai vrei să bei ceva?

- Da, dar aş putea bea altceva, te rog? Un suc sau aşa ceva?

- Bineînţeles. Whisky-ul a fost doar pentru a te încălzi, nu?

Ea zâmbi şi dădu din cap.

-Ca medicament.

Reid îi întoarse zâmbetul şi-şi aţinti privirea asupra feţei ei.

- Ai mâncat ceva în seara asta?

-Nu, dar eu...

- Bine, o întrerupse el, deoarece nici eu n-am

mâncat, voi vedea dacă o pot convinge pe chelneriţă să ne găsească ceva de mâncare.

Poate că şi chelnetiţa îl găsi atrăgător, pentru că atunci când se întoarse cu băuturile, spuse:

-Ne vor aduce ceva în zece minute. îmi spuneai despre treburile tale, o îndemnă el.

- Da? se minună Casey; de obicei nu se aventura să-şi povestească viaţa cuiva pe care abia îl cunoştea. Nu-i prea mult de spus. Creez modelele şi le realizez, apoi încerc să le vând.

-Şi ai succes?

- N-aş putea spune. Am început abia acum câteva luni, dar sper ca lucrurile să se îmbunătăţească. Hotărând că vorbise destul de mult despre sine şi curioasă în privinţa tovarăşului ei, întrebă: Dar tu? Cu ce te ocupi?

Era rândul lui Reid să ridice din umeri.

-Oh, sunt şi eu vârât în afaceri. Dar nu am pretenţia că sunt un întreprinzător ca tine. A mea este o firmă de familie, pornită de bunicul meu. Noi construim ambarcaţiuni, îi explică el.

- Chiar? N-aş fi crezut că este prea multă cerere de ambarcaţiuni aici.

- Dar eu nu locuiesc aici în Westbridge. Locuiesc la circa douăzeci de mile depărtare, lângă Waterleigh, la marginea lacului Salford. Il ştii?

Casey scurută din cap.

- Nu, nu cunosc acea parte a ţinutului. Şi afacerea dumi- tale este profitabilă, domnule Lomax? întrebă ea

stăpânindu-şi curiozitatea care o frământa.

El râse.

- Da, este. Dar a avut nevoie de peste cincizeci de ani ca să se cimenteze.

Da, el trebuie să fi avut succes, gândi Casey. O privire la hainele lui bine croite şi ceasul de aur îţi spuneau acest lucru; şi maşina lui era nouă şi scumpă. In jurul lui plutea un aer de prosperitate, care dovedea succes şi realizare. Părea un bărbat dinamic, şi chiar dacă nu şi-ar fi primit afacerea moştenire ar fi avut succes în tot ce ar fi întreprins. Şi asta se vedea din bărbia hotărâtă, din energia care emana din el şi inteligenţa ce strălucea în unicul său ochi.

Casey se uită în altă patrte, simţindu-se ciudat de jenată şi totodată bucuroasă s-o vadă pe chelneriţă sosind cu o tavă încărcată.

- Uite şi mâncarea noastră, îi spuse ea, dându-şi la o parte paharul, ca fata să poată pune jos bolurile cu supă fumegând', pâinea rumenită, împreună cu grămăjoarele de unt. Mmm, ce bine miroase, rosti Casey, dându-şi seama cât de flămândă era.

Reid îi privi silueta subţire, aproape băieţească.

- Când ai mâncat ultima oară?

- Nu ştiu, dădu ea din umeri. Am avut timp doar pentru o ceaşcă de cafea azi-dimineaţă.

- Şi ţi-ai mâncat şi micul dejun?

- Nu, n-am avut timp. Am lucrat până târziu astă noapte ca să termin o mostră de pulover şi m-am trezit târziu.

- Trebuie să-ţi spun unul din cele mai importante lucruri pentru cel sau cea care-şi conduce singur afacerile? o întrebă Reid, dar continuă înainte ca ea să fi putut vorbi. Să-şi dea seama că propria sănătate este cel mai important lucru. Ideile noi nu vin din minţi obosite şi dacă nu te simţi bine, faci greşeli care-ţi iau de două ori mai mult timp ca să le îndrepţi. Făcu o pauză, uitându-se la ea, apoi zise: îmi pare rău. Un sfat gratuit din partea unui străin este probabil ultimul lucru pe care-l doreşti.

Casey scuturǎ din cap.

- Nu şi dacă vine din experienţă. Dar astăzi este o excepţie. De obicei mănânc şi dorm cum trebuie.

Nu vorbiră prea mult în timp ce-şi mâncară supa sau omleta care urmă, iar Casey profită de ocazie ca să se uite în jur. Nu mai fusese aici vreodată, era un local vechi, cu o colecţie de puşti atârnate pe grinzile înnegrite şi multe plante în vase de cupru şi alamă care luceau în lumina focului. Mai erau şi alţi câţiva oameni în micul bar, dar nu era înghesuială şi totul părea prietenos. Casey îşi înghiţi şi ultima îmbucătură de omletă, după care se rezemă mulţumită de spătarul scaunului, gândindu-se că ziua nu fusese chiar atât de rea, la urma urmei.

- Te simţi mai bine? o întrebă Reid.
- Da, mulţumesc. îşi luă poşeta. Cât îţi datorez pentru masă?
- Nimic. Este plăcerea mea, o refuză el.
- Oh, dar nu te pot lăsa. Mai ales după necazurile

pe care ţi le-am pricinuit. Şi în afară de asta...

-Da? In afară de ce?

- Ei bine, spuse Casey stânjenită. Nu te cunosc.

Reid spuse, zâmbind amuzat:

- Putem remedia imediat. Vorbeşte—mi despre tine..

-Nu este nimic de spus.

-Femeile spun întotdeauna aşa. De obicei înseamnă ori că sunt modeste, ori că au ceva de ascuns. In ce categorie te încadrezi?

In vocea lui exista o notă glumeaţă ca şi cum era sigur că numai modestia o reţinea şi Casey simţi o dorinţă teribilă să-i dezvăluie ceva care să-l şocheze. Dar poate că n-ar fi fost şocat; cine putea categorisi reacţiile unei femei ca el, trebuie să fi cunoscut o mulţime şi să fi fost foarte experimentat. Sau poate că era căsătorit. Se uită pe furiş la mâinile lui, dar nu purta verighetă - nu că asta ar însemna foarte mult, bărbaţii nu trebuie să poarte un simbol al robiei aşa cum fac femeile, putea fi însurat şi să ai aibă jumătate de duzină de copii. Era suficient de matur ca să fie însurat; Casey aprecia că avea treizeci şi doi, treizeci şi trei de ani şi brusc simţi o muşcătură de invidie pentru femeia necunoscută care era măritată cu un bărbat atât de carismatic.

Işi alungă în grabă gândurile şi rosti:

-Chiar n-am ce spune. Am mers la şcoală şi apoi la un colegiu de artă. Am lucrat pentru un an la un patron, înainte de a-mi începe propria afacere şi sper să mă

descurc.

-Sunt sigur că o vei face. Atâta timp cât n-o să ai multe zile ca aceasta.

-Categoric, aprobă Casey din suflet. Uite, chiar îmi pare rău că am fost atât de proastă... Şi apoi, înainte de se a fi putut
opri, adăugă: Sper că soţia dumitale nu te aşteaptă cu cina.

Linia glumeaţă de la colţul gurii lui Reid se adânci.

- Din păcate nu sunt însurat, aşa că nu m-aşteaptă nimeni acasă. N-am nici măcar o logodnică sau o iubită permanentă în acest moment. Dar tu?

Casey începu să se îmbujoreze.

- Ti-am spus că locuiesc singură.

-Şi nici un logodnic sau un iubit? Cum ea scutură din cap, el continuă: îmi pare bine că am lămurit lucrurile, zâmbi el iarăşi amuzat.

Stingherită, Casey îşi aplecă privirea spre pahar. Acest om era prea perspicace ca să te simţi bine în prezenţa lui. Spuse în grabă:

- Nu cunosc prea mulţi oameni pe aici. Am fost prea ocupată cu treaba ca să mai ies.

-Ar trebui să-ţi faci timp liber. Nu se poate doar să munceşti.

Casey îşi îndreptă spatele, temându-se ca el să n-o considere proastă.

- Oh, dar am o grămadă de prieteni.

- Nu mă îndoiesc. Dar presupun că ai şi alte preocupări în afară de muncă? Pariez că-ţi place să dansezi, să ieşi la câte un restaurant, să mergi la balet

şi la teatru, se aventură el.

Ochii lui Casey sclipiră veseli.

- Ar fi un pariu simplu. Toate aceste lucruri nu sunt pe placul majorităţii fetelor? Dar te înşeli în privinţa baletului. Niciodată n-am fost la vreunul, aşa că nu ştiu dacă-mi place sau nu. Dar îmi place să mă duc la teatru. Şi la cinema când este un film decent. încă impresionată de Reid, ea încercă o tentativă. Dar dumneata? Ce te interesează?

- Eu am ghicit câte ceva despre tine. N-ai de gând să ghiceşti şi tu?

Felul în care o privi şi uşoara notă sugestivă din vocea lui, aproape o făcură pe Casey să spună „femeile“. Cu un bărbat de vârsta ei, sau cu cineva cunoscut mai bine, probabil ar fi făcut-o. Dar cu Reid... Era cu totul altceva. Era cu mult mai în vârstă decât bărbaţii obişnuiţi cu care se întâlnea ea şi mult mai sigur pe sine. De asemenea, mai exista acea notă ironică în comportamentul său ca şi când n-o lua prea în serios - sau poate că pe sine nu se lua în serios? Indiferent ce era, Casey considera faptul extrem de intrigant. Şi acel aer de vigoare controlată era atractiv, aşa că putea judeca prin comparaţie cu bărbaţii pe care-i cunoştea.

Se uită la el gânditoare, mai obişnuită acum cu ochiul lui acoperit şi fiind în stare să-l privească în faţă. Ochiul bun, observă ea, era de culoare neagră, iar bărbia cu gropiţă.

-Ei bine? întrebă el cu nerăbdare ironică. Doar nu

poate fi atât de greu?

-Ba este. Nu mi te pot imagina făcând lucruri pe care le fac majoritatea bărbaţilor: jucând golf, mergând la cârciumă cu prietenii sau participând la dejunuri de afaceri.

El o privi cu interes.

-Nu? Atunci, ce?

Ea ridică din umeri neputincioasă.

- Nu ştiu. Simt că trebuie să faci ceva deosebit, periculos. Ceva care-ţi ţine nervii încordaţi. Oh! izbucni ea în râs. Parcă aş fi ghicitoare.

Reid zâmbi.

- Poate c-ar trebui să te apuci de ghicit. Nu-i chiar aşa rău ce spui.

- Faci ceva în genul acesta? întrebă Casey, surprinsă.

- Cam aşa ceva. Fac şi celelalte lucruri - joc squash, merg la dineuri de afaceri, dar cel mai mult sunt interesat de curse.

- Curse? Vrei să spui cai? Sau maşini?

Reid îşi scutură capul brunet.

-Nimic de genul acesta. Construiesc ambarcaţiuni de mare putere şI concurez cu ele... De formula unu, adăugă el după o ezitare.

Casey îl privi nedumerită.

- Ăă... Formula unu... ar trebui să însemne ceva?

- Evident că nu. Dar nu te necăji, lumea ambarcaţiunilor de putere este una foarte mică şi restrânsă.

Aşa trebuie să fie, se gândi Casey. îşi putea aminti doar un reportaj ocazional la televizor şi apoi imagini de ambarcaţiuni alergând pe Tamisa şi pe lângă coastă. Aşa cum spusese el, nu era atât de excitant ca la cursele de cai sau de maşini, dar destul de fascinant.

- Unde concurezi? îl întrebă ea. Pe lacul acela lângă care locuieşti? Lacul Salford, nu?

-Da, aşa este. Reid îi zâmbi nepăsător şi ea avu sentimentul că se amuza. Mă antrenez acolo, dar trebuie să merg în altă parte pentru a concura.

- Şi eşti bun? Câştigi multe curse?

- Ambarcaţiunile mele sunt bune. Eu doar le conduc.

Casey se cam îndoia şi deschise gura să-l mai întrebe ceva,
dar tocmai atunci uşa de la bar se deschise şi intră un bărbat care strigă:

- A comandat cineva un taxi?

Işi luară în grabă lucrurile şi se aşezară în taxiul care era o maşină obişnuită cu care şoferul probabil voia să câştige nişte bani în plus.

- Noroc că merg în aceeaşi direcţie, remarcă Reid. Te vom lăsa în drum. Se uită la ea în semiîntuneric. Sper că te bucuri să ajungi acasă?

Acum câteva ore Casey ar fi răspuns „da“ la această întrebare, dar acum descoperi că ar fi fost încântată să continue să stea cu Reid la cârciumă, să discute şi să afle mai multe despre el. Numai că nu-i putea spune aşa ceva, astfel că se mulţumi să-i răspundă:

- Da. Tu nu?

El încuviinţă din cap.

- Dar mâine dimineaţă ai de rezolvat problema maşinii. Ce vei face?

- Cred că va trebui să cumpăr o baterie nouă. Cea veche era oricum uzată. O să mă duc la Westbridge cu autobuzul până la garajul de la care voi cumpăra bateria şi care mi-o va monta. Îi trecu un gând prin minte şi-şi duse mâna la gură. Oh, tocmai acum mi-am dat seama, mâine va trebui să iei din nou un taxi ca să-ţi recuperezi maşina. Oh, Doamne, îmi pare tare rău...

Reid îi puse un deget pe buze.

-Nu-i nimic, îi zise el. Pot să trimit pe cineva să mi-o aducă.

-Dar trebuie să plătesc pentru taxi, cel puţin, insistă Casey. Dacă n-ar fi fost din cauza mea, n-ai fi avut nevoie de taxi.

- Casey. Ochiul lui Reid sclipi ameninţător. Vrei să taci, te rog?

Realizând că n-are de ales, Casey spuse recunoscătoare:

-Este foarte amabil din partea ta. Nu cred că mulţi oameni s-ar fi comportat aşa. Mulţumesc.

Reid râse.

-Da, dar ei nu dau peste fete atât de drăguţe ca tine, aflându-se în încurcătură.

Şoferul se întoarse s-o întrebe unde îi este casa, iar Casey l-ar fi omorât pentru că întrerupea ceva ce părea atât de promiţător.

- A cincea casă. Cea cu acoperiş de stuf. Se întoarse spre Reid, dar acesta nu mai continuă conversaţia şi taxiul se opri, aşa că ea trebui să spună: Noapte bună. Şi mulţumesc din nou pentru masă şi pentru tot.

Coborând din taxi, îl urmări cum se întoarce şi făcu semn cu mâna când maşina trecu pe lângă ea. Apoi rămase până când luminile din spate dispărură în întuneric, întrebându-se de ce Reid nu-i ceruse s-o mai vadă şi dorindu-şi s-o fi făcut.

Capitolul 2

Cu un sentiment de regret că nu-l va mai vedea pe Reid, Casey luă autobuzul spre Westbridge, în dimineaţa următoare. Era intrigată de el, de experienţa lui evidentă, cât şi de faptul în care arăta şi mai ales de sclipirea drăcească ce străbătea de sub acest comportament sofisticat.

Noua baterie pentru maşină costă mai mult decât se aştepta, ocazie cu care-şi cheltui tot profitul ce urma să-l obţină de pe urma comenzilor ce le căpătase la Londra, cu o zi în urmă. Era o lovitură, dar după cum îi mergea acuma, nici nu era de mirare, gândi ea posomorâtă. Dar cel puţin mecanicul fu de acord să meargă în parcare şi să-i instaleze bateria, luând-o şi pe ea în camioneta lui. Maşina lui Reid dispăruse deja, dar a ei se afla acolo unde o lăsase noaptea trecută şi îngrijitorul parcării veni imediat să o certe că o lăsase de-a curmezişul a trei locuri de parcare. Înţepată, Casey îi ripostă şi cearta o făcu să se simtă mai bine.

Era nemaipomenit să aibă o maşină pe care s-o poată porni din nou. Tot ce dorea acum era ca Reid să-i telefoneze şi s-o scoată în oraş. Cu aproape oricare alt bărbat pe care l-ar fi plăcut, Casey n-ar fi avut nici o ezitare în a-i telefona să-l salute, să-i vorbească şi să dea de înţeles că era interesată de el. Dar cu Reid se simţea ciudat de jenată să procedeze aşa. în fond, era cu zece sau doisprezece ani mai mare ca ea, şi dacă voia să-i ceară să iasă cu ea era în stare s-o facă din

proprie iniţiativă. Casey îşi aminti că îi spusese că este drăguţă şi o întrebase dacă avea un iubit; precis asta însemna ceva. De aceea, se grăbi să ajungă acasă, sperând cu nerăbdare ca el să telefoneze.

Bineînţeles că el nu telefonă. Casey aşteptă două zile şi apoi se hotărî să caute numărul lui în cartea de telefon. Nu găsi decât numărul de la Lomax Marine care trebuia să fie compania lui de construit ambarcaţiuni. După ce formă numărul, Casey întrebă de Reid şi i se făcu legătura cu secretara lui, o femeie cu o voce atrăgătoare.

- îmi pare rău, domnul Lomax nu este aici în acest moment. Vă pot ajuta?

- Nu, este o convorbire personală. Se întoarce mai târziu sau mâine?

- Nu, este plecat în străinătate şi nu se întoarce până săptămâna viitoare. îi lăsaţi veun mesaj?

- Da. îi puteţi spune că l-a sunat domnişoara Casey Everett?

îi lăsă secretarei numărul ei de telefon şi tot ce putea face era să spere că el îi va telefona după ce se va întoarce. într-un fel era o uşurare că nu fusese acolo; singura ei scuză pentru a telefona era să-i mulţumească din nou că o ajutase şi dacă el ar fi fost supărat ar fi putut răspunde: „OK, las-o baltă“, dar acum el putea telefona când va avea timp să vorbească mai mult.

Scoţându-şi-l pe Reid din minte, Casey se concentră asupra muncii, asigurându-se ca puloverele comandate

de magazinele din Londra să fie gata la timp şi perfecte. Spera ca şi plata să fie la fel de rapidă; când îţi conduci singură afacerile o duci cam greu de pe o zi pe alta. Citi în ziarul local că în oraşul apropiat se deschideau mai multe magazine, aşa că se duse acolo şi avu mai mult noroc; primi comenzi pentru patruzeci de pulovere asortate.

Poate că norocul îi surâdea, se gândi Casey optimistă. Poate că de acum încolo comenzile vor începe să curgă. Şi poate Reid va telefona astăzi.

Dar mai trecură trei zile până când, într-o dimineaţă, sună soneria de la uşă şi Casey îl găsi pe Reid stând pe treptele casei. De această dată, era îmbrăcat mai puţin elegant, în pantaloni de pânză şi o jachetă cu fermoar, banda de la ochi dându-i un aer şmecheresc. El zâmbi.

- Bună.

- De ce bună? Vino înăuntru! Casey se dădu la o parte pentru a-i face loc şi de-abia atunci realiză că era îmbrăcată în haine de lucru - o pereche de blugi uzaţi şi un pulover nu prea nou, cu mânecile suflecate. Vino aici, îl conduse ea în salonul ei mic, dar plăcut.

El se uită atent în jur şi apoi se întoarse spre ea. Un anume instinct feminin îi spuse că îi plăcuse interiorul.

- Ai reuşit să-ţi aranjezi maşina? întrebă el.

- Da, mulţumesc. Mi-au pus o baterie nouă cei de la garaj şi de atunci n-am probleme. îşi dădu seama că el o va întreba probabil de ce telefonase şi, ca să i-o ia înainte, îl întrebă repede dacă vrea o cafea.

- Mi-ar face plăcere. Dar dacă te întrerup de la treabă...

- Nu. Nu este cazul. Tocmai voiam să-mi fac şi eu una. Nu durează mult.

Se duse în bucătărie şi Reid o urmă, sprijinindu-se de tocul uşii ca s-o observe.

- Casa ta seamănă cu un capac de ceainic, remarcă el. Cu cărămida ei roşie şi acoperişul de stuf.

Casey râse.

- Aşa m-am gândit şi eu când am văzut-o prima oară. Aşa că am plantat trandafiri de ambele părţi ca să completez imaginea.

Termină de făcut cafeaua şi luă tava ca s-o ducă în salonaş, dar Reid i-o luă înainte.

- O să aprind focul, spuse ea.

Imediat camera deveni caldă şi primitoare.

- Cum merge afacerea cu pulovere? întrebă Reid.

Luându-şi ceaşca de pe tavă, Casey se aşeză în fotoliul din
cealaltă parte a focului.

- Nu prea rău. Am primit o altă comandă săptămâna trecută.

Când se uită la el îi trecu prim minte că erau aproape ca un cuplu de oameni căsătoriţi, aşa cum stăteau amândoi lângă foc.

- Vinzi numai la magazine? Mă întrebam dacă n-aş putea să cumpăr un pulover de la tine.

Iluziile ei romantice se risipiră ca un fum şi replică

pe un ton oficial:

-Sigur că da. Mi-e teamă că-i cam scump, dar îţi pot face un preţ special.

Schimbarea tonului îl făcu pe Reid să zâmbească.

- Mulţumesc, frumos din partea ta.

-Deloc. Iţi sunt foarte recunoscătoare că m-ai ajutat în seara în care ne-am întâlnit. Apropo, de aceea ţi-am telefonat, termină ea neconvingător.

Reid făcu o grimasă.

-Te-aş fi omorât bucuros când am ajuns în parcare şi ţi-am găsit maşina în spatele maşinii mele. Dacă ai fi fost bărbat...

-Ti-ai fi exprimat sentimentele prin forţă? îl întrerupse Casey.

-Cam aşa ceva. De fapt, am fost cam dezamăgit când am văzut că eşti fată. Nu m-am putut manifesta cum aş fi vrut.

- Dar erai furios la culme, oricum, accentuă Casey, amintindu-şi.

-Chiar? Imi cer scuze.

- Nu, aveai dreptul să fii furios. Dar am crezut că într-adevăr o să mă omori când ai descoperit că suntem încuiaţi acolo.

- Mm. Dar a fost mai curând un avantaj decât o nenorocire. Dacă n-am fi fost încuiaţi, eu aş fi plecat pur şi simplu şi nu te-aş fi cunoscut niciodată. Făcu o pauză în timp ce inima lui Casey bătea nebuneşte, nerăbdătoare ca el să continue. Şi n-aş fi fost în situaţia

să vin şi să cumpăr un pulover.

Casey încerca să nu-şi arate dezamăgirea. Deschise gura ca să încuviinţeze, dar Reid adăugă:

-Pentru sora mea - pentru ziua ei de naştere.

- Sora ta?

- Da.

-Oh! în... înţeleg.

Ochii lor se întâlniră şi această privire exprima totul; conştiinţa faptului că se simţeau atraşi fizic unul de celălalt şi că erau pe cale să se implice într-o relaţie ce putea duce doar la prietenie, dar care se transforma în mult mai mult.

Casey îşi întoarse privirea, cu obrajii roşii şi buzele întredeschise ca şi cum îşi pierduse răsuflarea.

-Ştii ce mărime are sora ta?

-Cred că patrusprezece.

Deci el ştia destule despre femei ca să le ghicească măsura?

- Secretara ta mi-a spus că ai fost în străinătate săptămâna trecută. Cu afaceri sau în vacanţă?

-Nu chiar în vacanţă, dar nici strict cu afaceri. Am luat parte la un concurs şi am reuşit să obţin comenzi pentru câteva ambarcaţiuni, cât am fost acolo. La München.

-München? Nu mi-am dat seama că mergi în străinătate să concurezi.

Iarăşi acea privire amuzată, dar era ca şi cum râdea de sine însuşi.

- Credeai că mă învârt doar în jurul lacului? Nu, este puţin mai mult decât atât. Treminându-şi cafeaua el o întrebă unde lucrează.

- Există o mică încăpere în spate. Vrei s-o vezi?

- Foarte mult. Reid se ridică. Atunci voi alege acel pulover.

Merseră în partea din spate a casei unde Casey avea trei maşini de tricotat şi o planşetă mare unde îşi crea modelele. Reid îi puse câteva întrebări, surprinzând-o cât de repede pricepuse.

- De ce trei maşini? o întrebă el. Nu poţi lucra decât la una o dată. Nu?

-Da, dar maşinile fac lucruri diferite şi adesea încerc un model în mai multe feluri. Dacă îmi vine vreo idee în timp ce lucrez ceva încerc şi pe altă maşină.

- Este foarte bine să încerci o idee nouă imediat ce-ţi vine în minte, altfel ai tendinţa s-o uiţi. Câte modele diferite ai?

- Aproape zece modele de bază, dar variez culorile şi nasturii în aşa fel încât gama pare mult mai largă. Vreau ca femeile să simtă că poartă ceva individual şi nu riscă să dea peste acelaşi model.

Casey luă mai multe pulovere ca să-i demonstreze ce voia să spună şi Reid veni mai aproape de ea, să se uite. Fata continua să-i explice cum lucrează, dar era foarte conştientă de apropierea lui, de trupul şi de virilitatea lui.

El punea şi întrebări, întrebări pertinente, nu numai

de complezenţă. Şi pentru că Reid arăta un interes real, Casey vorbi din ce în ce mai entuziasmată. La un moment dat, se întoarse să-i arate un pulover şi-l susprinse privind-o cu o expresie stranie, care o reduse la tăcere. Reid întinse încet o mână şi i-o puse pe umăr. Cu inima bătând, Casey aştepta ca el s-o sărute, dar mâna lui o strânse o clipă, înainte de a-şi continua conversaţia. Chinuindu-se să-şi ascundă senzaţia de dezaprobare, ea îi răspunse cât putea de bine, dar entuziasmul ei scăzuse.

Reid alese un pulover pentru sora lui, unul cu nasturi de perle la manşete, de un albastru deschis care s-ar fi potrivit cu ochii surorii sale, după cum spuse el. Reid plăti şi se îndreptă către uşă, Casey nevrând ca el să plece, avu o inspiraţie şi întrebă:

-Să ţi-l împachetez?

- Ai putea? Ar fi nemaipomenit. Eu sunt foarte neîndemânatic la astfel de lucruri.

Intorcându-se în salonaş, Casey scoase o hârtie adecvată dintr-un sertar şi îngenunche pe duşumea, pentru a împacheta şi a adăuga o fundă de mătase.

-Uite. E-n regulă?

- Sigur.

Dându-i mâna, Reid o ajută să se ridice în picioare şi o trase uşor înspre el. O privi intens în faţă, cu ochiul sclipindu-i de dorinţă, apoi scoase o mică exclamaţie şi o luă aproape cu bruscheţe în braţe ca s-o sărute.

Din momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei,

senzuale şi însufleţite, Casey nu mai opuse nici o rezistenţă, îi înconjură gâtul cu braţele şi-i răspunse avidă. Gura ei se deschise imediat, până când se simţi transportată de un val delicios de senzualitate. Mâinile lui Reid coborâră pe mijlocul fetei, strângând-o şi mai tare, iar sărutul lui deveni şi mai insistent. Ardoarea lui trezi dorinţa lui Casey.

El era foarte experimentat; se simţea din felul în care ştia să sărute. Casey nu mai fusese niciodată atât de intens copleşită în braţele unui bărbat, trăind instens momentul şi nevrând să se termine vreodată.

Reid fu cel care se îndepărtă, cu respiraţia uşor greoaie, şoptind aproape oftând:

- Nu mi-am închipuit!

Cu obrajii în flăcări, Casey întrebă:

-Ce anume?

Reid râse uşor.

- O mulţime de lucruri, dar în principal că am primit mai mult decât speram. Şimţind că fusese prea afectuoasă, Casey dădu să se retragă, dar el o ţinu şi adăugă: Ceea ce sunt foarte fericit să recunosc.

- Şi ce altceva?

- Poate o să-ţi spun altă dată, îi zâmbi el. Acum, care era acea listă a lucrurilor care-ţi plac? Să mănânci în oraş, să dansezi, să mergi la teatru şi cinema, nu-i aşa? Te pot invita mâine seară? Şi când Casey încuviinţă cu faţa strălucindu-i de mulţumire, el continuă: OK, trec să te iau mâine seară la şapte.

Apoi plecă, dar Casey era prea tulburată ca să se

mai apuce de lucru. Rămase cu ochii pierduţi în gol, visând la ce avea să îmbrace mâine, întrebându-se unde o va duce Reid, dar cel mai mult amintindu-şi cât de excitant fusese să fie ţinută în braţele lui; cum ar fi continuat să-l sărute la nesfârşit, un sentiment atât de nou că-i era aproape frică să-l analizeze.

Casey se gândi la Reid tot restul zilei şi în următoarea, iar înainte de ora şapte era gata şi-l aştepta, cu părul proaspăt spălat şi purtând o rochie imprimată roşu cu alb, care ştia că-i vine bine. Era bine că se pregătise din timp fiindcă Reid apăru cu zece minute mai devreme. Ea-i deschise uşa şi el întră în hol luând-o în braţe şi sărutând-o atât de puternic încât Casey trebui să se rujeze din nou, înainte de a putea ieşi.

-Mi-a fost dor de tine, spuse el încet, mângâind-o pe obraz.

-Dar m-ai văzut abia alaltăieri.

-Mi s-a părut că a trecut o săptămână.

Ceea ce era extrem de flatant pentru mândria lui Casey, stabilind întreaga armonie a acelei seri şi a celorlalte dăţi când o scoase în oraş, în următoarele câteva săptămâni. Aşa cum promisese, Reid o duse în toate locurile care-i plăceau: restaurante, cinema, la cină şi dans, iar o dată o duse la Londra la teatru şi o cină după aceea. Să fie cu el era suficient, dar lui Casey cel mai mult îi plăcea când o lua la dans. Era un dansator bun, iar când orchestra cânta dansuri lente el o ţinea strâns, trupurile lor atingându-se şi dându-i fetei

o senzaţie de satisfacţie, dar şi chinuitoare în acelaşi timp.

Casey observă cum adesea oamenii se întorceau să se uite la ei, unele femei admirându-l făţiş pe Reid şi întotdeauna cu o uşoară curiozitate în privinţa ochiului vătămat, care-i dădea un aer atât de îndrăzneţ. Dar el ar fi atras oricum privirile femeilor, fiindcă era atât de înalt şi arătos. încă îi era puţin teamă de el, deşi acest sentiment se micşora de fiecare dată când ieşeau împreună, dar încă nu-şi lua curajul să-l întrebe despre ochiul lui şi cum şi-l accidentase. El nu menţiona nimic despre acest lucru şi ei îi era frică să nu-l jignească, deşi lipsa unui ochi nu-l oprea de la nimic - era un şofer extrem de bun, baderola neimpiedicându-i dexteritatea.

In fiinţa lui exista şi ceva enigmatic. Deşi era relaxat în majoritatea timpului, uneori îl surprindea cu o expresie întunecată pe faţă şi simţea că o parte a lui se ascundea de ea, că existau în interiorul lui forţe ce nu erau dezvăluite restului lumii.

El o săruta adesea în timpul acelor săptămâni, înainte de a pleca din nou în străinătate, sărutările lui aducând-o într-o stare binecuvântată, dar trezindu-i o dorinţă crescândă de împlinire ce nu putea fi satisfăcută doar cu sărutări. Dar Reid nu făcea mai mult decât să o sărute şi s-o mângâie, ori de câte ori intra în casă, şi să-i spună noapte bună. Uneori, nici măcar nu intra, ci o săruta în maşină şi apoi o conducea până la poartă. Intr-un fel, asta se adăuga la emoţia de a ieşi cu el -

senzaţia că el era stăpânul situaţiei şi că nu va merge mai departe până când nu va simţi că aşa trebuie.

In timp ce Reid era plecat la Stockholm de această dată, Casey făcu în sfârşit o vizită familiei sale. Părinţii săi locuiau în Norfolk, nu departe de coasta de est, un ţinut plăcut vara, dar unde iarna sufla un vânt îngheţat, aşa că zona era mai puţin populată ca restul Angliei; un motiv care o forţase pe Casey să se mute spre sudul mai populat ca să-şi găsească piaţă de desfacere pentru produsele ei. Casey sosi acolo într-un weekend şi la cina din acea seară, împreună cu părinţii şi fratele ei mai mic, Mark, începu să povestească despre viaţa ei profesională.

- Şi am comenzi pentru alte cincizeci de pulovere de la unul din magazinele londoneze la care am fost, le spuse ea fericită. Se pare c-au vândut în două zile tot ceea ce-mi comandaseră.

- Asta-i bine, încuviinţă mama ei. Vei fi foarte cunoscută în curând. Se uită cu atenţie la fiica ei. Pari foarte fericită; ai prins mai multă culoare în obraji. Ieşi un pic mai mult? Nu munceşti tot timpul?

-Nu, am ieşit din când în când. Am fost la Londra la teatru, săptămâna trecută.

Mark râse.

- Ti-ai cheltuit tot profitul, nu?

- Nu, eu... Casey făcu o pauză, apoi spuse: Nu, a fost o întâlnire. M-a dus cineva.

- Oh? Un băiat local? se interesă maică-sa.

- Da, aproape local, recunoscu Casey, dar râse în sinea ei
- era greu de categorisit Reid drept băiat.
- Cum arată? întrebă doamna Everett. Ce face? Eşti interesată serios de el?
- Oh, mămico! Ies cu el abia de şase săptămâni. El... ăă... m-a ajutat când mi s-a defectat maşina şi de atunci am ieşit cu el de câteva ori.
- Ar fi trebuit să-l aduci cu tine.
- N-am putut; este plecat în străinătate şi nu se va întoarce un timp.
- Se duce des în străinătate? interveni taică-său.
- Destul. De fapt are propria sa afacere - contruieşte ambarcaţiuni. Şi trebuie să meargă în străinătate ca să obţină comenzi, spuse ea nu fără o uşoară notă de mândrie. Oh, şi face şi unele ambarcaţiuni puternice pentru curse.
- Chiar? Mark o privi cu interes. Şi eu am început să iau parte la curse în ambarcaţiuni de două şi trei persoane. Este nemaipomenit, dar cam scump totuşi. Cum se numeşte prietenul tău?
- Lomax. Reid Lomax. Mi-a spus că ia poarte la ceva numit Formula Unu.

Mark tocmai luase o îmbucătură când ea vorbi şi se înecă.

-Ceva numit Formula Unu! rosti el când reuşi să vorbească. Doamne, Casey, chiar nu ştii cine este Reid Lomax?

- Ce vrei să spui? Ai auzit de el?
- Să aud de el? Oricine are de a face cu ambarcaţiuni de putere a auzit de el. Cursa de Formula Unu a ambarcaţiunilor de putere este precum concursul de Grand Prix de Formula Unu. Cei care participă, conduc ambarcaţiuni sponsorizate şi călătoresc în toată lumea în circuitul Grand Prix. Ceea ce fac eu este nimic pe lângă ce face Reid Lomax. Acum înţelegi?

Casey se uită la el.

- Da, aşa cred. Şi Reid este bun?
- Bun? Mark o privi cu milă. Scumpa mea surioară, prietenul tău se întâmplă să fi fost campion mondial de două ori şi anul acesta este în fruntea Campionatului lumii. Şi probabil ar fi fost campion şi anul trecut dacă n-ar fi avut un accident grav, care l-a făcut să nu participe la două concursuri. Dar unul dintre lucuruile cele mai cunoscute despre Lomax este că-şi proiectează şi construieşte propriile lui bărci. N-are nici un sponsor.

Casey înghiţi în sec, copleşită de cele auzite.

- Vrei... vrei să spui că este bogat? întrebă ea nevenindu-i să creadă.
- Altfel nu şi-ar permite să participe cu propriile lui ambarcaţiuni. Bineînţeles, de fiecare dată când câştigă o competiţie înseamnă o publicitate minunată pentru compania lui, îi spuse Mark, încântat s-o lămurească.
- Şi crezi că face asta doar pentru publicitate?
- Nici gând. Ti-am spus, Casey, el este cu adevărat bun. Cei care sunt atât de buni ca el se dedică în întregime concursurilor. Dacă ar fi făcut-o doar pentru

publicitate, nu s-ar mai fi întors să participe, după accidentul pe care l-a avut anul trecut.

- Se pare că ai dat peste o celebritate, remarcă tatăl ei. Poate că ar trebui să afli mai mult despre el.

Casey râse scurt.

- După cum ţi-am spus, îl cunosc de puţină vreme. Este din nou plecat în străinătate şi poate n-o să-mi mai ceară să ies cu el când se întoarce.

Ea schimbă repede subiectul, întrebând despre vechile sale prietene de şcoală, dar când în cele din urmă ajunse în camera ei, mintea îi era plină de cele auzite. Deci Reid era bogat? Asta nu era ceva nou pentru ea; întotdeauna avea bani şi era mai mult decât generos când o scotea în oraş. Dar era o diferenţă între a avea bani destui şi a fi bogat. Bogăţia era ceva despre care Casey n-avea habar; tatăl ei era contabil şi deşi nu le lipsise nimic, ea şi Mark îşi petreceau vacanţele lucrând. Şi ea trebuise să economisească bani pentru a închiria casa şi a-şi cumpăra maşinile de tricotat pentru a-şi începe afacerea, deşi părinţii săi o ajutaseră cum putuseră.

Scoţându-şi din minte bogăţia lui Reid, Casey se gândi la cursele lui şi la accidentul despre care îi vorbise frate-său. Oare acolo îşi rănise Reid ochiul? Presupunea că accidentul se întâmplase în timpul unei curse. Era deci aşa de periculos? Cursele de maşini erau cu siguranţă; adesea auzeai despre accidente şi şoferi răniţi. Casey se întrebă cât de rău fusese accidentat Reid. Nu suficient de tare ca să-l facă să renunţe,

evident. Dar era evidentă şi greşeala ei care-şi închipuise că el se învârtea doar în jurul lacului pentru a-şi face publicitate. Casey stătea privind în întuneric şi-şi aminti secvenţele de la televizor unde soţiile şi iubitele celor angrenaţi în curse numărau secundele. Oare şi cele ale conducătorilor de ambarcaţiuni făceau la fel? se întrebă ea, imaginându-se într-un astfel de rol şi plăcându-i. Petrecerile de după concursuri erau şi ele nostime, probabil. Totul părea romantic şi excitant. Buzele ei schiţară un zâmbet când se imagină alături de Reid, dar ochii i se umbriră când îşi aminti de accidentul lui. Primul lucru pe care-l va face mâine va fi să-l facă pe Mark să-i spună tot ce ştia.

Dar fratele ei ieşi devreme a doua zi dimineaţă şi abia după- amiază reuşi să-l scoată la plimbare prin parcul localităţii.

- Trebuie să vrei ceva, îi zise Mark resemnat. De obicei nu mergi cu mine când te duci la plimbare. Spune repede ce vrei pentru că am o casetă video de văzut.

-Cum vrei să ajungi undeva dacă îţi petreci tot timpul uitându-te la televizor?

- Nu începe şi tu ca mama! Presupun că vrei să mă întrebi despre prietenul tău, Reid Lomax.

- Da. Casey se opri şi se uită la el. Despre accidentul lui.

Mark se arătă surprins.

- Credeam că te-ar interesa afacerile şi poveştile cu cursele lui.

-Mă interesează, dar mai întâi aş vrea să ştiu cum s-a întâmplat accidentul. Era la o cursă?

-Nu, nu cred. Din ce-mi amintesc era în timpul unui antrenament. Barca lui şi-a luat avânt şi s-a răsturnat.

- Ce înseamnă şi-a luat avânt?

- Ambarcaţiunile sunt aşa de uşoare şi motoarele lor atât de puternice încât uneori acestea decolează ca un aeroplan. Dar neavând aripi, ele se răstoarnă şi pilotul este azvârlit.

- Dar cum te poţi răni dacă ajungi în apă? obiectă Casey.

- Nu te-au învăţat nimic la şcoală? întrebă Mark cu compătimire. Ambarcaţiunile merg atât de repede încât atunci când pilotul atinge apa este ca şi cum s-ar lovi de un bloc de ciment.

- Şi ştii cât de tare s-a accidentat Reid?

- Nu de la prima mână. Dar sunt aproape sigur că am citit un articol despre asta în revista de specialitate pe care o cumpăr la club şi care trece din mână în mână.

Casey începu să meargă, dar după o clipă spuse:

- Aş vrea să citesc şi eu când ajungem acasă.

- Imi pare rău, dar am pasat-o altcuiva. Dar dacă o găsesc ţi-o trimit? Când Casey încuviinţă, el continuă: Ti-aş putea-o aduce chiar şi eu şi în schimb m-ai prezenta prietenului tău. Poate că mă învaţă câteva şmecherii în conducerea ambarcaţiunilor. Ar putea chiar să mă lase să merg cu una din bărcile lui, adăugă el cu optimism.

- Să nu îndrăzneşti! exclamă Casey. Nu vreau să te amesteci înainte de...

Se opri brusc şi Mark întrebă:

- înainte de ce? înainte de a-l da gata complet? glumi el.

- Nu, nu chiar aşa. înainte de a mă lămuri în privinţa lui.

Dacă avusese dubii în privinţa lui, acestea fură risipite
instantaneu când Reid apăru pe neaşteptate la uşa ei, într-o seară, două săptămâni mai târziu, cu braţele pline de flori şi pachete.

-Reid! exclamă Casey. Când te-ai întors? Credeam că nu vii până sâmbătă.

- Am reuşit să mă întorc cu o zi mai devreme. Ajută-mă să pun astea pe masă, îi ceru el când o urmă în salonaş. Cu braţele eliberate, se întoarse nerăbdător spre ea. Pentru numele lui Dumnezeu, vino aici, femeie. Dacă mai aştept încă un minut să te sărut, voi înnebuni!

Trăgând-o în braţele lui, îi privi faţa un minut înainte de a-şi coborî capul s-o sărute, un sărut care dovedea cât de dor îi fusese de ea când fusese plecat. Când amândoi rămaseră fără suflare, sărutul se întrerupse, dar Reid încă o ţinea în braţe şi-i şopti:

- Ti-a fost dor de mine?

Casey se uită la el cu ochii ce oglindeau o multitudine de emoţii.

- Da, recunoscu ea cu sinceritate. Mi-a fost dor.

Luându-i capul în mâini, Reid o sărută din nou, lung şi
apăsat, apoi zâmbi şi zise:

- Uită-te la ce ţi-am adus.

In următoarele minute, Casey începu să descopere cum era să ai un iubit bogat. El nu adusese numai flori, ci şi un parfum franţuzesc, o minunată brăţară de argint, câteva batiste brodate şi o cutie mare cu ciocolată.

- Reid! Casey stătea pe jos şi se uita la lucrurile împrăştiate în jurul ei. Este ca de Crăciun!

- Greşit sezon. Cu vara în minte ţi-am cumpărat şi asta.

Cu un zâmbet şăgalnic el îi dădu un alt pachet.

Casey îl privi precaută, începând să recunoască sclipirea din privirea lui. Desfăcând pachetul, găsi un costum de baie foarte frumos, croşetat.

- Vai! Ridică în sus cele două piese. Nu-i prea mult material în el? întrebă ea glumeaţă. Şi chiar crezi că vara noastră englezească va fi suficient de fierbinte ca să îmbrac aşa ceva?

Reid îi răspunse zâmbind:

- Cine ştie, poate o să mergi în vacanţă undeva unde-i mai cald.

Cum Casey nu menţionase nici o vacanţă şi nu-şi putea permite să plece în străinătate, cuvintele puteau fi luate drept o observaţie cu subînţeles, dar avu

înţelepciunea să nu întrebe şi în loc de asta spuse:

- Vorbeşte-mi despre călătoria ta. Ai luat parte la o altă cursă? Ai câştigat?

- Da, am luat parte la o cursă şi, din fericire, am învins. Ceea ce este bine pentru afaceri.

- De aceea faci asta? întrebă Casey curioasă, dar încercând să pară indiferentă. Doar ca să vinzi bărci?

- Nu, îmi şi place. Este un sport care mi-a intrat în sânge. Şi tatăl meu participa la curse şi m-a luat şi pe mine destul de tânăr. Dar tu? Ce-ai făcut cât timp am fost plecat? Ai primit mai multe comenzi?

- Da, am fost chiar foarte ocupată.

Fericită, îi povesti totul.

-Bun. Mă bucur că ai fost ocupată. Nu mi-ar fi plăcut să ai suficient timp ca să ieşi cu alţi bărbaţi. Ai ieşit?

Vocea lui devenise serioasă şi spre surprinderea ei, Casey recunoscu o notă de gelozie în întrebarea lui. Ridicându-se în picioare se duse la el şi i se aşeză pe genunchi.

- Nu, n-am ieşit cu nimeni altcineva. Deşi...

Mâna lui Reid se strânse peste a ei.

- Da?

- Deşi am fost acasă să-mi văd familia.

Reid oftă uşurat.

- Unde ai vrea să mergem în astă seară?

îl mângâie pe faţă.

-într-un loc liniştit, spuse ea încet. Undeva unde putem vorbi fără ca cineva să ne observe. Unde putem

mânca la lumina lumânărilor, în voie. Unde putem dansa dacă vrem sau sta şi conversa.

- Pare nemaipomenit, încuviinţă Reid. Dar unde există aşa ceva prin apropiere?

Casey îi zâmbi.

- Nu ghiceşti? Aici, bineînţeles!

- Aici? Reid o privi şi în ochi îi apăru o lumină caldă. Eşti sigură că nu vrei să ieşi?

- Nu. Doar dacă tu...

Reid îi puse un deget pe buze.

- Mi-ar plăcea să rămânem aici. Mulţumesc. O sărută. M-am gândit mult la tine cât am fost plecat.

- Chiar? Cum?

- Mi-am dorit să fim împreună. Mi-ar fi plăcut să te iau cu mine să-ţi arăt Stockholm-ul. In timp ce vorbea o săruta mereu şi o strângea în braţe. Oh, Casey! Ce bine-i să fiu înapoi şi să te ţin în braţe. Cred că m-ai vrăjit. De obicei îmi place să plec şi să particip la curse, dar de data aceasta am tânjit să mă întorc acasă.

Se sărutară până când Casey îşi pierdu răsuflarea şi-l împinse.

- Hei! Mă duc să pregătesc cina.

Reid îşi ridică mâinile.

- Ştiu, ştiu. Vrei să te ajut?

- Poţi să găteşti?

- Nu, dar sunt foarte bun la încurcatul lucrurilor.

Râzând, Casey se ridică în picioare şi-l privi, apoi

zise încet:

-Şi mie îmi pare bine că te-ai întors, îl îmbrăţişă ea, înainte de a se grăbi spre bucătărie.

Reid îi ţinu companie în bucătărie, vorbind şi bând sherry până când masa fu aproape gata. Apoi se duse să cumpere o sticlă de vin, dându-i lui Casey ocazia să se schimbe într-o fustă neagră lungă şi o bluză albă cu corsajul foarte strâmt, să-şi ridice părul şi să se fardeze.

Reid fluieră apreciativ când se întoarse şi o văzu.

- Arăţi nemaipomenit.

El se aplecă s-o sărute, dar ea îl respinse.

- Nu, trebuie să văd de mâncare.

- Tirano, se plânse Reid. întotdeauna o să-mi faci aşa?

Inima lui Casey se opri o clipă, dar răspunse cu sinceritate:

- Bineînţeles. Nu permit astfel de lucruri în bucătărie.

-Ce fel de lucruri?

-Ştii foarte bine ce vreau să spun.

- Asta, probabil.

Venind în spatele ei, Reid reîncepu să-i sărute ceafa. Casey se feri şi luă o lingură cu care-l lovi peste degete.

- Pleacă şi aşteaptă în sufragerie sau nu voi termina niciodată mâncarea, îi ordonă ea neclintită.

Ochiul lui Reid râdea spre ea şi se vedea că arăta foarte fericit, dar şi ea se simţea fericită.

în curând se aşezară la masa cu lumânările aprinse

şi cu focul trosnind în cămin. Reid pusese o casetă cu cântece de dragoste, iar sticla de vin se dovedi a fi şampanie.

- Ar trebui să bem pentru ceva, sugeră Casey când paharele fură pline.

Reid îşi ciocni paharul de al ei.

-Există un sigur toast de făcut, nu? spuse el privind-o în ochi. Pentru noi... şi pentru viitorul nostru.

Şi în timp ce Casey încuviinţă şi-şi bău paharul, fu sigură că viitorul ei era legat de Reid, că-l iubea şi dorea să-şi petreacă restul vieţii cu el.

Capitolul 3

După ce-şi goliră paharele, Reid îi acoperi mâna o clipă, dar apoi, spre uşurarea lui Casey, începură să vorbească despre alte lucruri. Ea îi răspundea, dar era atât de copleşită de emoţie încât, la început, nu se putu concentra. Abia la desert ea îşi reveni şi spuse:

- Fratele meu a fost foarte impresionat când i-am spus că te-am cunoscut. Habar n-aveam că eşti aşa de faimos. Se pare că şi el participă la cursele cu ambarcaţiuni de putere. Mi-a cerut imediat să te cunoscă.
- Câţi ani are? întrebă Reid.
- Douăzeci.

-Ah, vârsta la care eşti plin de entuziasm. O privi ţintă. Şi presupun c-ar vrea să meargă într-una din bărcile mele?

- Da, ar vrea, recunoscu Casey şovăitoare. Dar bineînţeles că nu este obligatoriu.
- E-n regulă. Nu-i nimic. Ar putea fi bun. Şi se întâmplă că sunt în căutarea cuiva pe care să-l pregătesc să mă ajute. Se lăsă pe spate în scaun şi-i zâmbi. Şi oricum, n-ar fi timpul să mă prezinţi familiei?

Inima lui Casey se opri din nou şi abia peste un minut putu răspunde:

- Bine. Am putea merge acolo într-o duminică.

Reid îi luă mâna şi i-o sărută.

- Rămâne pe duminica viitoare, spuse el ferm. Da?

O simplă întrebare, dar Casey îşi dădea seama că

înseamnă mult mai mult.

- Da, răspunse ea fără nici o ezitare. Vom merge duminica viitoare.

Reid îi zâmbi uşor şi îi strânse mâna până când începu s-o doară.

- Bun, zise el cu o uşoară notă de satisfacţie şi fericire.

Băură cafeaua stând lângă foc; Reid în fotoliu şi Casey
aşezată la picioarele lui, pe duşumea. Nu vorbiră prea mult, doar din când în când Reid îi mângâia părul sau îşi plimba un deget de-a lungul gâtului ei. Ridicându-şi capul să-l privească, Casey se simţea atât de fericită încât se temea să nu-i explodeze inima. Ce ciudat, se gândi ea, că se întâlnească şi că amândoi simţeau ce simţeau.

îşi ridică mâna şi o puse pe genunchiul lui Reid. Imediat el o trase pe genunchii lui. Cu ochiul întunecat de dorinţă, se aplecă s-o sărute, savurându-i buzele, gustându-le dulceaţa. Desfăcându-i părul din ace, îşi plimbă degetele prin mătasea lui. Buzele lui se îndepărtară spre gâtul fetei, provocându-i senzaţii chinuitoare de plăcere, trezindu-i acea dorinţă adâncă, atât de familiară acum, ce părea să crească, până când fiecare părticică din trupul ei dori să fie atinsă, sărutată. Buzele lui Casey se deschiseră cu un mic geamăt de plăcere.

- Oh, Reid

- Ştiu, iubito, îi murmură el. Crede-mă că ştiu.

Gura lui o găsi iarăşi pe a ei, sărutând-o cu o pasiune adâncă. începu să-i desfacă nasturii de la bluză şi Casey îşi dori să nu fi îmbrăcat acea bluză care avea atât de mulţi nasturi când trupul ei era atât de flămând după mângâierile lui. Până la urmă nasturii erau desfăcuţi şi el îi dădu bluza la o parte, sărutându-i umerii. îi scoase bluza şi apoi, îi scoase sutienul, îmbătându-se de priveliştea sânilor ei tineri, cu sfârcuri ca nişte muguri de trandafiri roz. îşi ridică mâna să-i atingă. Era pentru prima oară când făcea mai mult decât s-o sărute. Şi Casey ştiu că ea era deosebită pentru el, că se stăpânise ca ea să fie sigură, astfel că ce se întâmpla acum între ei va fi o experienţă minunată pe care şi-o vor aminti întotdeauna şi nu o unire oarecare între două trupuri ce se simţeau atrase fizic.

El o mângâie uşor dar expert, degetele lui stârnindu-i dorinţa. Sfârcurile i se întăriră ca nişte muguri care aşteptau să se deschidă şi doar atunci Reid se aplecă să-l sărute şi să-i mângâie.

Casey tremura cu inima bătând nebuneşte, dar dorinţa era mai mult decât putea suporta. Punându-şi mâinile pe umerii lui îl îndepărtă puţin ca el s-o privească.

-Reid, spuse ea într-o şoaptă şi apoi îl sărută cu putere. Strânge-mă. Te rog strânge-mă tare.

El se conformă, simţindu-i inima bătând cu putere lângă pieptul lui. După câteva clipe, cu gura îngropată în părul ei, Reid zise:

-Casey, draga mea. Te doresc foarte mult, dar...

-Şi eu te doresc. îşi întoarse capul să-l privească. Te... te iubesc, Reid.

-Oh, scumpa mea fată, o sărută el cu tandreţe. Şi eu te iubesc. Atât de mult. Atât de mult... Pentru o clipă, Reid o ţinu în braţe nemişcat, apoi îi ridică faţa spre el. Casey, probabil o să crezu că-i o nebunie, dar... ei bine, am mai avut femei. Nu prea multe de-a lungul anilor. Dar întotdeauna am sperat să mă îndrăgostesc de cineva ca tine. Cineva foarte deosebit. Aşa că, iubita mea, oricât te-aş dori, mai întâi ne vom căsători şi aş vrea s-o facem cum trebuie.

Casey îl privi cu ochi umezi.

- Să... să avem o nuntă în toată regula, vrei să spui?

- Da, bineînţeles. Cât de curând posibil. Aş vrea ca noaptea nunţii să fie prima noastră noapte împreună. El o privi puţin îngrijorat. Bănuiesc că gândeşti că este o atitudine complet învechită.

- Nu, scutură Casey din cap cu lacrimi de fericire în ochi. Cred că este minunat, spuse ea mişcată. Dar... dar crezi că vom putea aştepta atât?

Reid izbucni în râs şi o îmbrăţişă.

-Nu va fi uşor, mai ales când eşti atât de frumoasă încât să înnebuneşti un bărbat. Dar sezonul de curse este acum în toi şi eu voi fi plecat o vreme, aşa că poate ne vom descurca.

Casey îşi trecu un deget peste obrazul lui, gândindu-se la ochiul lui vătămat şi la accidentul care-l produsese.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Reid zise:

- Te descurajează ochiul meu?

- Bineînţeles că nu. Oh, nu, Reid, să nu crezi niciodată aşa ceva. Casey îl sărută pe banderola neagră pentru a-l asigura că nu-i pasă deloc. Ar fi vrut să-l întrebe cum s-a întâmplat, dar nu voia să stice farmecul serii. Printre altele, am considerat-o atrăgătoare. Prima oară când te-am văzut m-am gândit că arăţi ca un pirat. M-am gândit şi că erai absolut fascinant.

- Chiar? Dar nici pe jumătate pe cât de fascinantă te-am considerat eu pe tine, draga şi frumoasa mea fată.

* * *

Ei nu spuseră nimic familiei ei când ajuseră la Norfolk, duminica următoare, dar trebuie să fi fost foarte evident, după felul în care se uitau unul la celălalt, că erau foarte îndrăgostiţi. Părinţii ei au fost puţin surprinşi, la început, să descopere că Reid era un bărbat de trezeci şi trei de ani, în loc de băiatul la care se aşteptau, dar foarte repede fură cuceriţi de el, mai ales mama ei.

Mark, bineînţeles, l-ar fi monopolizat pe Reid întreaga zi dacă i s-ar fi permis. Băiatul îi puse nenumărate întrebări, dar asta nu-l deranjă pe Reid care-i propuse să meargă cu una din ambarcaţiunile lui.

După masă, se plimbară cu toţii de-a lungul coastei şi când Casey avu ocazia să se afle pentru câteva clipe în compania fratelui său, îl întrebă:

- Ai găsit acel articol?

-Sigur. Te mai interesează? Am vrut să ţi-l trimit, dar

mama a spus că vii astăzi aşa că nu m-am mai obosit. Este în camera mea. O privi curios. Nu l-ai întrebat încă pe Reid despre asta? Eu aşa aş fi crezut după cât de apropiaţi aţi devenit.

- Ce vrei să spui? întrebă Casey.

- Aducându-l acasă să-i cunoască pe mama şi tata. N-ai mai făcut asta niciodată. Şi oricum este foarte vizibil că sunteţi morţi unul după altul.

- Ei bine, poate că suntem, recunoscu Casey. Dar nu le spune încă nimic mamei şi tatei.

Mark chicoti.

- Ca şi când ar fi nevoie. Şi ei au ochi, să ştii.

Casey zâmbi.

- Da, aşa cred şi eu. Dar tot vreau să citesc acel articol, aşa că strecoară-mi-l când Reid nu este prin preajmă, vrei?

- Bine Dar de ce nu-l întrebi direct?

- Nu ştiu. El nu vorbeşte niciodată despre asta. Cred că aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat înainte de a mă hotărî, explică Casey. Nu vreau să-i reamintesc de ceva ce el încearcă să uite.

Aşa că înainte de plecare, Mark aşteptă până când Reid îşi luă rămas-bun de la părinţii lor şi-i strecură soră-si o bucată de hârtie neîmpăturită, pe care Casey o vârî la iuţeală în poşetă.

Făcură cu mâna până când ei nu se mai zăriră, după care Reid răsuflă uşurat, prefăcându-se că îşi şterge sudoarea de pe frunte.

- Slavă Domnului că am trecut cu bine prin această încercare.

Casey râse încântată.

- Să nu-mi spui că ai fost emoţionat! Nu te-aş crede.

- Sigur că am fost. întâlnirea pentru prima oară cu socrii poate fi o experienţă stresantă pentru un bărbat. Am fost speriat de moarte.

- Prostii. Nu mi te pot imagina speriindu-te de ceva.

Ajunseseră la un stop şi Reid se întoarse spre ea în timp ce
aşteptau.

- Greşeşti. Există un lucru de care sunt complet îngrozit.

- Da? Care-i acela? întrebă Casey surprinsă, trecându-i tot felul de idei prin cap.

Reid îi acoperi mâna cu a lui.

-Să te pierd, bineînţeles, spuse el cu sinceritate. N-aş putea suporta.

Ochii lui se aţintiră lung asupra ei, dar apoi semaforul se schimbă şi o maşină îi claxonă, obligându-l să pornească şi să se concentreze asupra drumului.

Era aproape miezul nopţii când Reid se despărţi de ea şi Casey avu ocazia să citească articolul din poşetă. Nu exista nici o dată pe pagină, ci doar o descriere a cursei de Formula Unu ce avusese loc la Milano. începea cu un titlu spunând „Speranţele campionatului mondial spulberate pentru Reid Lomax“ şi continua cu descrierea accidentului, care se întâmplase aşa cum

spusese Mark; barca decolând şi răsturnându-se. Reid fusese dus la spital inconştient, suferind de răni la cap şi contuzii severe. La început se crezuse că-i fusese afectat creierul, dar nu se întâmplase aşa ceva, deşi doctorii nu reuşiseră să-i salveze ochiul drept.

Casey puse jos articolul, simţind că i se face rău, dar brusc fu cuprinsă de mânie.

Cum îndrăzneşte să-şi rişte viaţa astfel? Cum îndrăzneşte? se înfurie ea.

Era hotărâtă să-l întrebe pe Reid despre accident cu prima ocazie când îl va vedea din nou. Dacă urma să se mărite cu el avea dreptul să ştie.

Dar deşi Reid o sună în fiecare zi, era foarte ocupat şi nu se văzură decât după câteva zile, când primul şoc al citirii articolului se mai atenuase. Părea că trecuseră ani de când nu-l văzuse şi Casey alergă nerăbdătoare să-i deschidă uşa când el sosi. Reid intră, o luă în braţe, şi o sărută lacom, dovedindu-i cât de dor îi fusese de ea. Sărutul lui, bineînţeles, îi alungă totul din minte, şi trecu ceva timp până când Reid să închidă uşa.

Ea râse în timp ce o ţinea înlănţuită.

-Cred că ar trebui să grăbim nunta, ce zici? Ce părere ai de luna iunie?

-Iunie pare minunat, încuviinţă Casey luându-l de gât. Dar mai sunt încă două luni.

Ea-l simţi înfiorându-se când îl muşcă de ureche.

- O putem face la începutul lui iunie, propuse ea.

-Chiar foarte la început. Diavoliţo! Nu mai suport. Vino aici.

Dar Casey o luă la fugă prin salonaş până când Reid o prinse, ea se plânse când o prinse din spate, aproape ridicând-o şi deşi se zbătu să scape, simţi pentru prima oară cât era de puternic.

Râzând, Reid îi puse mâna peste gură.

- Linişte, fetiţo. Altfel vecinii vor crede că te violez. întorcându-i capul, el o lipi de el, ochiul lui privind-o insistent. Era doar un joc, pe care-l provocase chiar ea şi care o făcea să se simtă pătrunsă de un fior delicios

de pericol şi excitare. Pentru o clipă, Reid fusese din nou piratul şi ea captiva lui. Când el o sărută, ea îi răspunse cu atâta ardoare încât el gemu şi o îndepărtă.

- Casey! o admonestă el zâmbind. Doamne, sunt nebun după tine. Devenind serios, spuse cu fermitate: Unde ţi-e haina? Mergem să ne plimbăm până la cârciumioară, să bem ceva.

Când ajunseră acolo, el îi spuse că va pleca săptămâna următoare. Ochii lui Casey se umbriră şi îşi aminti de articol.

- Ce este? o întrebă Reid luându-i mâna. Nu vrei să plec?

- Nu, nu vreau să pleci, încuviinţă Casey încet. în special din cauza asta.

îşi retrase mâna, scoase articolul din poşetă şi i-l întinse. Reid o privi foarte serios şi apoi citi.

- Mm, foarte edificator, comentă el. Mark ţi l-a dat?

-Da. Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui? întrebă Casey nerăbdătoare. Doar „foarte edificator“?

- Ce altceva vrei să-ţi spun?

Reid lăsă să cadă articolul pe masă şi-şi luă paharul cu bere.

- Reid, ai fi putut să mori! Şi... şi ţi-ai pierdut un ochi. Nu mi-ai spus că este atât de periculos. Ar... ar fi trebuit, termină ea acuzator.

- De ce? Ar fi fost vreo diferenţă?

în vocea lui era un ton de sfidare care o făcu pe

Casey să-l privească. Se gândi mai mult şi apoi scuturã încet din cap.

- Nu, bănuiesc că nu, spuse ea cu o voce nefericită şi-şi coborî privirea supra mâinilor din poală.

Imediat Reid se aplecă şi-i prinse mâinile.

- Uită-te la mine, Casey, îi comandă el şi continuă când ea îşi ridică ochii. Multe sporturi au un element de risc, unele mai mult decât altele. Recunosc că aceste cursele de bărci de mare putere pot fi periculoase dacă nu eşti precaut. Dar eu sunt precaut, iubito. Particip la curse de când aveam şaisprezece ani şi a fost prima oară când am fost rănit grav şi atunci a fost doar un ghinion. M-am lovit de o altă ambarcaţiune care s-a răsturnat peste mine.

Casey se uită la el şi la urma accidentului de pe faţa lui.

- Şi crezi că n-o să mai ai ghinion la următoarea cursă, sau la cea care va urma după asta?

-Lucrăm la întărirea siguranţei în acest sport. Limităm forţa motoarelor la mărimea bărcilor ca să nu se mai răstoarne, reducem numărul concurenţilor, ca să nu existe pericol de coliziune. Dar cel mai important este că cei mai mulţi participanţi au ambarcaţiunile prevăzute cu elemente de siguranţă, care-i protejează în caz de accident.

- Şi ţi-ai pus aceste elemente de siguranţă la ambarcaţiunile tale?

-Bineînţeles. Nu doresc un alt accident. Uite, spuse el convingător, sora mea ne-a invitat sâmbătă la cină.

De ce n-am merge mai devreme să-ţi arăt fabrica mea, ca să vezi cu ochii tăi ambarcaţiunile? Şi o să-ţi arăt şi unde locuiesc. Unde o să locuim amândoi după ce ne vom căsători. Şi am găsit un loc în apropiere care cred că este potrivit să-l foloseşti pentru afacerea ta.

Casey se înveseli numaidecât.

- Şi nici n-am vorbit încă despre asta, nu-i aşa? Sunt bucuroasă că nu te aştepţi să renunţ.

- Deloc. Nu mă aştept să vrei să vii în străinătate cu mine tot timpul, aşa că va fi bine pentru tine să ai o ocupaţie, şi oricum, zâmbi el, este întotdeauna bine să ai ceva de rezervă dacă dă faliment afacerea cu bărcile.

- Spune-mi despre acest loc, îl îndemnă ea.

- Este un depozit care a fost împărţit în sectoare pentru uzul industriei uşoare. Deja există câţiva oameni acolo, şi unii dintre ei chiar tineri, aşa că vei fi o companie bună. M-am uitat pe acolo şi există un compartiment care are o lumină naturală foarte bună şi cred că ar fi exact ce-ţi trebuie. Dar ar trebui să mergi şi să vezi, bineînţeles.

- Pare interesant, recunoscu Casey, dar cu uşoară tristeţe.

Ajunsese să-şi iubească micuţa ei casă şi ar fi fost o lovitură
s-o părăsească. Pentru o clipă, îi veni ideea să-i sugereze să locuiască în căsuţa ei, dar Reid părea atât de sigur că vor locui în casa lui încât ea se hotărî să aştepte şi mai întâi s-o vadă.

Când veni ziua de sâmbătă, Casey îl aşteptă nerăbdătoare pe Reid să vină s-o ia, simţindu-se la fel

de nervoasă, după cum spusese Reid că fusese când cunoscuse familia ei.

- Povesteşte-mi despre sora ta, îl rugă ea.

Reid zâmbi.

-Numele ei este Elaine şi este măritată cu un doctor numit Richard. Au doi copii: Emma, de opt ani şi Paul, de şase. Se uită la ea, apoi îi acoperi mâna cu a lui pentru o clipă. Nu fi îngrijorată, o să te iubească la fel de mult ca pe mine. Şi sunt sigur că şi tu o să-i placi.

Impulsivă, Casey se aplecă şi-l muşcă de ureche.

- Te iubesc, murmură ea.

-Hei! Poartă-te cum trebuie când conduc, fetiţo. Sau opresc maşina şi-ţi dau ce meriţi.

Ce femeie de pe pământ ar putea rezista unei astfel de provocări? Casey începu să-i descheie nasturii de la cămaşă şi-şi strecură mâna înăuntru.

Reid frână brusc, opri motorul şi se întoarse s-o prindă. Strângând-o în braţe o sărută cu putere făcând-o să-i simtă forţa, dominând-o, aşa încât când în cele din urmă o lăsă, ea-l privi cu răsuflarea tăiată.

- Te pot întreba unde ai învăţat să săruţi aşa?

El zâmbi.

- Poartă-te frumos şi poate că într-o zi o să-ţi spun.

- Oh, înţeleg, este un secret! Dar mă gândesc că dacă nu mă comport frumos s-ar putea să-mi spui mai repede.

- S-ar putea, râse Reid şi porni iarăşi motorul.

Ajunseră la Salford Lake cam după o oră şi jumătate şi el

opri maşina lângă un complex uzinal care arăta foarte

modern. Casey coborî din maşină şi se uită în jur surprinsă.

- Mă aşteptam să văd o grămadă de bărci pe aici, dar nu există nici una.

- Te gândeai la un şantier de reparare a bărcilor. Aici doar le construim.

Luând-o de mijloc, Reid dechise o uşă laterală şi o conduse înăuntru.

Era o fabrică aerisită, cu bărci de diferite modele, în diferite stadii de finisare. Carcasele erau făcute din fibră de sticlă şi Reid îi arătă matriţele unde fibrele erau turnate strat cu strat.

- Acestea sunt ambarcaţiuni de plăcere, îi zise el arătându-i câteva carcase mai mici. Cel mai adesea sunt folosite pentru a trage schiurile pe apă.

O conduse apoi în altă parte a fabricii.

- Acestea sunt adevăratele bărci de curse, spuse el. Aceste frumuseţi merg până la patruzeci de picioare lungime şi sunt proiectate pentru doi sau trei membri ai echipajului.

Casey se duse să se uite la una dintre carcasele zvelte ce era în curs de vopsire.

-Şi pe asta o conduci tu?

Reid scutură din cap.

-Am condus şi aşa ceva, dar acum mă concentrez pe Formula Unu. Pentru asta avem ambarcaţiuni diferite. Hai să-ţi arăt!

O conduse în afara fabricii spre o altă clădire închisă şi prevăzută cu alarmă. După ce intrară, Reid aprinse

luminile deoarece clădirea nu avea gemuri. Pe un postament se afla o barcă ce arăta de parcă ar fi fost în curs de reparare. Pentru o clipă, Casey nu realiză că era vorba de o barcă, fiindcă semăna mai mult cu o suveică, o maşină construită pentru nimic altceva decât pentru viteză, pentru a propulsa omul din interiorul ei ca pe un proiectil viu, prin apă.

- Este mai mică decât celelalte bărci, comentă Casey atingând-o.

- Da, are doar optsprezece picioare lungime.

-Şi nu seamănă a fibră de sticlă.

- Nu, este făcută din placaj marin.

-Cât de repede merge?

- Ajunge la o sută cincisprezece mile pe oră.

Casey stătea cu spatele la Reid, dar când se întoarse, pe chip îi era întipărită teama. Imediat, acesta începu să vorbească repede pentru a-i împrăştia temerile.

- Uite, acesta este elementul de siguranţă despre care ţi-am vorbit. Este făcut dintr-un material compozit numit Kevlar; un amestec de materiale rezistente şi neinflamabile care îţi protejează tot corpul. Este atât de puternic încât preşedintele american are o vestă antiglonţ făcută din acest amestec. Şi bărcile sunt prevăzute cu un sistem de plutire care-l ţine pe conducător întotdeauna deasupra apei. Şi apoi, în timpul cursei, noi purtăm jachete de salvare şi căşti de protecţie. Este într-adevăr foarte sigur, Casey, crede-

mă.

- Şi cum de te-ai accidentat atât de tare? întrebă ea neîncrezătoare.

- Fiindcă anul trecut n-aveam barca prevăzută cu elemente de siguranţă. Este ceva nou, dar care a redus numărul accidentelor. Luând-o de umeri, Reid o întoarse cu faţa spre el. Crede-mă, draga mea, nu mi se va întâmpla nimic. Nu-i mai periculos decât orice alt sport. Nu dacă eşti bun şi ştii ceea ce faci, iar cursele pe apă sunt ceea ce ştiu eu cel mai bine.

O sărută pe nas şi continuă să-i spună cât de puţin pericol exista, până când îngrijorarea dispăru de pe chipul ei.

- Concurează şi femei? întrebă ea.

- Bineînţeles. Dar nu la Formula Unu. Sunt alte diferite forme de concursuri. Adesea concurează echipe formate din soţ şi soţie. Ai vrea să încerci şi tu o dată?

- Da, dar nu garantez că nu o să am rău de mare.

- In acest caz, o să te iau pe lac, unde nu sunt valuri, îi spuse Reid râzând. Ai văzut destul? Hai să intrăm în casă, atunci.

Merseră cu maşina până la casa lui Reid, deşi era o aproape. Era situată fără a se vedea lacul şi era ascunsă de drum fiind înconjurată din trei părţi de un grup de copaci bătrâni. Era o clădire frumoasă, cu o uşă în centru vopsită în alb şi cu câte cinci ferestre de o parte şi de alta. Casa era aşezată între pajişti verzi şi straturi de flori.

- Oh, Reid! exclamă Casey plăcut impresionată.

Este... este perfectă.

Se uită la casă, nevenindu-i să creadă că va fi căminul ei. Se simţea ca o fetiţă care primise în dar o păpuşă de Crăciun şi de-abia aştepta să se deschidă uşa ca să vadă ce minuni existau înăuntru.

Luând-o de mână, Reid alergă cu ea până la uşa din faţă, o descuie, dar în loc s-o ducă înăuntru, se opri s-o ridice în braţe. Zâmbi spre ea.

- Asta pentru cazul când nu voi fi în starea adecvată să te trec peste prag, când ne vom întoarce din luna de miere.

-Şi de ce să nu fii în stare?

- Pentru că intenţionez să fiu foarte, foarte extenuat, o învârti el râzând în timp ce ea ţipa şi se agăţa de el. închide ochii, îi porunci el. Nu-i deschide până când nu-ţi spun.

Casey îl privi cu drag şi-l sărut, după care închise ochii.

El o duse înăuntru şi merse prin hol către o cameră din spatele casei, unde o lăsă jos şi-i a spune:

-Deschide ochii.

Reid o pusese cu faţa spre o uşă de sticlă cu vederea spre grădina care cobora către lac. Soarele strălucea umplând camera de lumină şi căldură, făcând-o să pară ca o parte a grădinii şi a aleii minunate ce ducea spre apă.

- Acesta este locul meu favorit din casă, camera în care iau micul dejun în fiecare dimineaţă. Ori în camera asta, ori afară pe terasă în timpul verii. Să stai aici, cu

această privelişte, a fost întotdeauna pentru mine un mod perfect de a începe ziua. Sau aşa credeam până te-am întâlnit pe tine şi mi-am dat seama că n-ar fi cu adevărat perfect până n-ai fi aici, împărţind totul cu mine.

- Oh, Reid, sunt aşa de fericită, spuse ea cu ochii umezi, dar apoi o teamă rece îi strânse inima şi se agăţă de el. Promite-mi că nu vei lăsa să ţi se întâmple ceva. Dacă ţi s-ar întâmpla... Of, Doamne, n-aş putea suporta. Işi înfipse mâinile în umerii lui. Promite-mi, Reid. Trebuie să-mi promiţi. Trebuie.

-N-o să mi se întâmple nimic. Jur. Braţele lui Reid se strânseră în jurul ei, făcând-o să se simtă în siguranţă. Nimic nu ne va despărţi, scumpa mea, o linişti el, cu buzele lipite de tâmpla ei. O să fim împreună pentru tot restul vieţii noastre. O să trăim aici, în această casă şi o să ne creştem copiii, o să îmbătrânim împreună. Işi ridică faţa s-o privească şi seriozitatea îi dispăru. Atâta timp cât îmi garantezi că n-o să te înţepi la deget într-una din acele maşini de tricotat ale tale ca să adormi pentru o sută de ani. S-ar putea să n-am răbdare să aştept atâta timp să te trezeşti.

Casey râse, înveselită brusc.

- Dar tot ce vei avea de făcut va fi să găseşti un prinţ frumos care să mă sărute, ca să mă trezesc, accentuă ea.

- Dar eu ce cusur aş avea?

- Tu te-ai preface la loc în broască!

Remarca, bineînţeles, trebuia sever pedepsită, dacă

era o pedeapsă faptul de a fi sărutată de omul iubit şi trecu o vreme până când Reid o lăsă să răsufle şi rosti:

- Hai să vezi şi restul casei!

Interiorul casei era la fel de frumos ca şi exteriorul, cu prea multă ordine şi curăţenie. Dar camera pe care Reid o folosea drept birou arăta mult mai însufleţită. Era nevoie de o familie ca să umple casa. Uitându-se la Reid, Casey realiză că asta era exact ceea ce dorea ea să-i dea.

- Asta va fi camera noastră, îi explică el, conducând-o într-un dormitor din spatele casei, care avea un pat imens. De aici se vede lacul şi acolo tufişurile de zmeură, îi arătă el. Avem şi propria noastră baie. Reid se întoarse spre Casey, dar aceasta rămăsese cu ochii aţintiţi asupra patului. Se duse spre ea şi-i înconjură mijlocul cu braţul. Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

- Aşa cred, zâmbi ea fericită.

-Bun. Eşti o femeie după gustul meu. O sărută cu pasiune, apoi îi luă mâna şi se aşeză pe pat lângă ea. Cred că este momentul şi locul potrivit să-ţi dau ceva.

Scoase o cutiuţă din buzunar, o deschise şi luă un inel cu diamant. Luându-i mâna stângă îi puse inelul pe deget şi-i sărută buzele ce rămăseseră deschise de uimire şi fericire.

Din acel moment, restul zilei păru că trece ca într-un soi de ceaţă. Se duseră să se întâlnească cu sora lui Reid, cumnatul lui şi cei doi copii ai lor în casa lor modernă situată la zece mile depărtare. Ei o primiră cu

căldură şi scoaseră o sticlă de şampanie ca să bea în sănătatea lor când văzură inelul de pe degetul lui Casey. Bând şampania înainte de masă, cina în sine se desfăşură cu mare veselie. După aceea, Casey îşi amintea doar cum se uita adesea şi descoperea ochii lui Reid asupra ei ca apoi el să-i prindă mâna pe sub masă.

Era, poate, cea mai fericită zi pe care Casey o avusese până atunci. Se vedea pe faţa ei care strălucea şi o făcea să radieze din interior, transformându-i drăgălăşenia într-o adevărată frumuseţe. Ii mulţumea în gând soartei pentru miracolul pe care-l făcuse, îndrăgostindu-se unul de călălalt.

Elaine şi Richard îi observau, apoi se uitau unul la altul amintindu-şi de perioada dinaintea căsătoriei lor. Plini de tact, îşi duseră copiii la culcare şi-i lăsară pe Casey şi Reid singuri pentru o vreme. Aceştia ieşiră în grădină şi, printre sărutări, Reid îi spunea cât de mult o iubeşte, făcând ziua şi mai minunată.

In ziua următoare, ea telefonă părinţilor să le spună şi, înainte să-şi dea seama, nunta fu aranjată pentru luna iunie, aşa cum spusese Reid. Viaţa, apoi, deveni foarte febrilă, cu insuficiente ore pentru a aranja cele o mie şi una de amănunte necesare unei nunţi. Aceasta urma să aibă loc la Norfolk, bineînţeles, în biserica parohială locală. Reid avu o discuţie cu părinţii ei şi următorul lucru pe care-l află Casey, a fost că maică-sa închiriase un cort mare care urma să fie instalat în grădina unui hotel local, comandase mâncarea şi un alai de Rolls-Royce-uri albe, făta a vorbi de flori, un tort şi

invitaţii pentru o listă de musafiri ce părea să cuprindă sute de oameni.

- Dar, mamă, se plânse Casey la tefefon. Va costa o avere! Tata se va îndatora pentru tot restul vieţii. Am să telefonez să anulez din comenzi dacă nu micşorezi lista de invitaţi.

Continuă să se certe cu maică-sa până când aceasta recunoscu faptul că Reid îi dăduse „mână liberă“ şi-i spusese că va plăti totul.

-Bineînţeles că n-o să-l lăsăm, o asigură maică-sa. Tatăl tău şi cu mine vom plăti cât vom putea, iar Reid va plăti restul. Dar să nu îndrăzneşti să-i spui că ai aflat de la mine. M-a făcut să-i promit că nu-ţi spun.

Casey închise telefonul, ferm hotărâtă să-l sune pe Reid şi să-i spună, dar apoi ezită şi zâmbi cu tandreţe. Ar fi fost imposibil să nu descopere, bineînţeles, dar dacă Reid dorea ca ziua nunţii lor să fie perfectă, atunci avea ea dreptul să nu-i facă pe plac? în afară de asta, erau invitaţi un mare număr de membri ai familiei lui şi prieteni şi probabil se aşteptau la un standard mai ridicat decât puteau părinţii ei să-şi permită, îşi dădu ea seama.

Aşa cum promisese, Reid îl lăsase pe Mark cu una dintre bărcile lui, cu rezultatul că băiatul devenise atât de entuziast încât petrecea fiecare minut liber la Farmouth sau la Reid, ori de câte ori putea ajunge acolo. Băiatul era nerăbdător să se apuce de curse imediat ce părăsea colegiul în vară şi deja luase parte la curse locale. Când Reid auzi despre asta îl făcu pe Mark

să se simtă în culmea fericirii promiţându-i o slujbă în echipa care-l însoţea peste tot.

Dar Mark trebuia să aştepte până la terminarea colegiului, iar Casey trebuia să aştepte acasă în timp ce Reid participa la curse în săptămânile care mai erau până la nuntă.

îi telefona în fiecare zi oriunde se afla, anunţând-o că a câştigat sau că era bine plasat în concurs. Dar, pentru că nu-l văzuse niciodată participând la o cursă, pentru Casey această lume era o lume ireală şi era mult mai nerăbdătoare să discute cu el despre nuntă, sau aranjamentele făcute pentru mutarea maşinilor ei de tricotat în noul local.

Când venea acasă, nu stătea mult şi întotdeauna erau foarte ocupaţi să se întâlnească cu cavalerul de onoare, să cumpere inelele de cununie, să viziteze rude ale lui Reid. In acest fel, n-aveau deloc timp pentru ei. Dar exista şi un lucru bun în asta, le era mai uşor să reziste tentaţiei de a face dragoste până la mult aşteptata noapte a nunţii.

In cele din urmă sosi şi ziua nunţii, o zi frumoasă şi caldă care anunţa o vară promiţătoare. Reid cu Elaine, Richard şi cei doi copii stăteau la hotel. Cununia se celebră la orele unsprezece, cu mama lui Casey înlăcrimată şi tatăl la fel de emoţionat. Casey purta o rochie elegantă din dantelă albă, cu trenă şi întoarse o faţă strălucind de fericire spre el, când îi ridică voalul. Se simţea atât de plină de dragoste şi emoţie că abia putea să repete jurămintele. Doar când Reid îi luă mâna

într-a lui, avu puterea să vorbească.

Şi apoi totul se termină şi ieşiră să facă fotografii, să meargă la hotel şi să-i întâmpine pe oaspeţi. Casey dădu mâna cu nenumăraţi prieteni ai lui Reid, care adesea se dovedeau a fi colegi de curse cu el şi care veniseră din diferite ţări să participe la nuntă. Ea îi prezentă rude şi vechi prietene de şcoală, iar el îi prezentă pe ai lui. Timpul zbură, Mark sosi ca să se scuze pe un ton grav că trebuie să plece la un concurs, iar Casey îşi luă rămas bun de la acesta, sărutându-l , după care uită de el.

Se tăie tortul, se băură multe pahare şi apoi veni timpul să se ducă să se schimbe, să arunce buchetul spre grupul prietenelor ei care chicoteau şi să alerge spre maşina care-i ducea la aeroport, sub o ploaie de confeti, orez şi petale de trandafiri.

- Cât durează călătoria? întrebă ea o dată instalaţi în avion.

-Ore întregi. Prea multe ore.

Reid îi strânse mâna şi-i privi faţa cu nesaţ, ambii tânjind după timpul când vor fi singuri în cele din urmă, când Reid o va dezbrăca încet şi o va duce în patul lor de nuntă, unde toată pasiunea din ultimele săptămâni se va împlini când el o va face soţia lui. Ochii lor promiteau o noapte de dragoste şi senzualitate, care va cimenta jurămintele pe care le făcuseră în acea zi.

Avionul zbură toată noaptea şi ei dormiră puţin, Casey, cu capul pe umărul lui Reid. Când se treziră, era ziuă şi avionul ateriza.

După ce-şi recuperară bagajele şi ajunseră la vamă, ofiţerul se uită la paşaportul lor şi spuse:

- Vreţi să veniţi cu mine, domnule? Doamnă?

Uluiţi, îl urmară pe ofiţer într-o încăpere unde acesta îi anunţă:

-Doamnă Lomax, îmi pare rău, dar am primit un mesaj din Anglia. Trebuie să vă spun că fratele dumneavoastră, domnul Mark Everett, a fost grav accidentat şi nu se ştie dacă va supravieţui.

Capitolul 4

Reid era nemaipomenit. Reuşi să facă rost de bilete la avionul următor spre Anglia şi aranjă o convorbire telefonică acasă la Casey, în timp ce aşteptau. Răspunse una dintre mătuşi, dar biata femeie era atât de şocată încât nu se înţelegea nimic. Reid luă telefonul din mâna lui Casey şi spuse ferm:

- Dă-mi-l pe soţul dumitale la telefon.

El ascultă un timp, puse câteva întrebări, apoi rosti:

- Ne întoarcem în Anglia... se uită la ceas, la ora şase seara după ora de acolo. Aranjează să vină cineva la aeroport să ne ducă direct la spital. La revedere.

Punând receptorul în furcă, Reid îi luă mâna şi-i spuse repede: Mark trăieşte. A fost dus la spitalul din Yarmouth şi părinţii tăi sunt cu el. A fost operat şi este la reanimare. Se pare că şi-a rupt ambele picioare şi are leziuni interne, deoarece a trebuit operat.

El ezită şi Casey cu ochii aţintiţi asupra feţei lui întrebă:

- Nu-i aşa că nu-i numai atât? Spune-mi.

- S-a accidentat şi la cap. Are o fractură şi le e teamă să nu-i fi fost afectat creierul.

Ea îl privi cu ochi mari şi întunecaţi.

- S-a întâmplat în timpul cursei. A avut un accident... spuse ea; era o constare, nu o întrebare.

Gura lui Reid se strânse, dar el încuviinţă din cap.

- Mi-e teamă că da.

Casey continuă să-l privească un lung moment, după care îşi trase mâna dintr-a lui, şi-o puse în poală

uitându-se la verighetă.

-Casey. Reid îngenunche în faţa ei. Iubito, lasă-mă să te ajut, să te îmbărbătez, o rugă el.

-Da, sigur.

Ea se uită la el şi Reid îşi dădu seama că nu se poate gândi la altceva în afară de Mark.

Părea să fi trecut un secol până se îmbarcară în alt avion. Personalului li se spusese despre ei şi erau cu toţii foarte amabili, oferidu-le mâncare, băutură, pături şi reviste. Casey scutura din cap cu încăpăţânare, dar Reid insistă să bea un brandy şi apoi o înfăşură într-o pătură.

- îngrijorarea n-o să ne facă să ajungem mai repede acasă. Şi ai nevoie de toată puterea când vom fi în Anglia.

Casey încuviinţă din cap, ştiind că el avea dreptate şi închise ascultătoare ochii, dar era prea neliniştită ca să adoarmă. în minte avea doar imaginea lui Mark, zăcând pe un pat de spital, cu trupul rănit şi plin de pansamente. Scoase un oftat şi Reid o înconjură imediat cu braţul, strângând-o la pieptul lui.

La ora când ajunseră în Anglia, călătoriseră peste douăzeci şi patru de ore şi Casey se simţea obosită de moarte, deşi Reid, chiar dacă se simţea obosit, nu arăta. Pentru că practic nu intraseră în America, trecură prin vamă şi bagajele duse la maşina unchiului lui Casey.

- Ceva nou? întrebă Casey îngrijorată. O să-şi revină?

Dar el nu putu decât să scuture din cap.

- Incă este pe lista celor gravi. Vreţi să mergem întâi acasă să vă schimbaţi sau direct la spital?

- La spital te rog şi grăbeşte-te.

Unchiul făcu tot ce putea, dar pentru Casey călătoria dură prea mult. O obseda nu numai imaginea lui Mark, ci şi cea a părinţilor săi, care probabil îndurau chinurile iadului.

Când ajunseră în sfârşit la spital, Casey sări din maşină, iar Reid fugi după ea şi el fu cel care se interesă unde se afla „Reanimarea“. Părinţii ei stăteau în sala de aşteptare, arătând cu zece ani mai bătrâni decât atunci când îi văzuse ultima oară, fluturând fericiţi din mâini spre perechea ce pleca în luna de miere.

Casey alergă spre ei şi se îmbrăţişară cu feţele pline de lacrimi, maică-sa spunându-i ce se întâmplase şi scuzându-se că o chemase acasă.

- Am simţit că trebuia să-ţi spunem pentru cazul în care Mark... în cazul în care el... Vocea i se frânse şi izbunci în plâns.

- Mamă! Te rog nu plânge. O să fie bine, ştiu că se va face bine. Ştii că Mark este puternic. Ai să vezi că scapă!

Acum Casey era cea care încerca să îmbărbăteze şi trecu ceva timp până când îşi aminti de Reid, care stătea liniştit lângă uşă.

- Oh, Reid, îmi pare rău că v-am întors din luna de miere, sări repede mama ei în picioare.

- Vă rog. Reid o luă de braţ şi o conduse la locul ei,

aşezându-se lângă aceasta. Locul meu este aici cu Casey şi să fac tot ce pot pentru dumneavoastră. Acum, spuneţi-ne exact ce s-a întâmplat.

Pe părinţii ei îi liniştea să vorbească, în special pe maică-sa şi Reid era bun cu ei, încurajându-i şi spunându-le că Mark fusese protejat de cască, cu experienţa cuiva care avusese şi el un accident.

-De ce n-am închiria două camere la hotel? întrebă Reid. Am putea dormi cu rândul, în timp ce ceilalţi vor veghea. Doar nu vreţi ca Mark să vă găsească obosiţi şi îngrijoraţi când se va trezi.

Doama Everett spuse imediat că ea nu putea pleca, deoarece nu va fi în stare să doarmă, dar Reid putea fi foarte convingător când voia, aşa că el închirie camerele şi-i conduse pe părinţii ei să doarmă câteva ore. înainte de a pleca, o sărută pe Casey şi o anunţă că se va întoarce foarte repede.

Cum Casey stătea singură în sala de aşteptare, cu inima strânsă de nelinişte, îi veni în minte că Reid trebuie să fi fost într-o situaţie similară cu a fratelui ei după accidentul de anul trecut. Sora lui trebuie să fi aşteptat, aşa cum făcea ea acum, întrebându-se dacă va mai fi întreg sau nu. încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit dacă Reid ar fi fost cel care zăcea aici şi nu Mark şi alungă imediat acest gând.

Când Reid se întoarse la spital după o oră şi jumătate, stătea nemişcată, cu faţa foarte albă şi pentru o clipă, se temu că Mark murise. îi prinse mâinile şi o întrebă repede:

- S-a... s-a înregistrat vreo schimbare?

Işi ridică încet faţa, îngrozindu-l cu tristeţea din ochii ei.

- Nu, scutură ea din cap.

Aşezându-se lângă ea, Reid îi luă mâna şi-i spuse:

- Doctorul a dat părinţilor tăi câteva tablete de dormit aşa că acum dorm, ceea ce îi va face să se simtă mai bine. Am dus bagajele noastre la hotel. De ce nu te duci acolo să faci o baie şi să încerci să dormi puţin? Ii dădu la o parte părul de pe frunte, cu blândeţe. Iţi promit să-ţi telefonez imediat ce voi afla ceva.

- Nu. Du-te tu. Eu sunt bine.

Ea continua să refuze cu încăpăţânare, aşa că Reid rămase cu ea până când, opt ore mai târziu, părinţii ei se întoarseră, tot neliniştiţi, dar mai refăcuţi. Casey mai făcu o încercare de a rămâne, dar Reid o luă ferm de braţ şi o duse spre maşină. Ea clipi pe treptele spitalului, cu ochii care o dureau din cauza oboselii.

- Cât este ceasul? Este dimineaţă sau seară?

- Este ora şase dimineaţa. Ai pierdut noţiunea timpului din cauza dublei schimbări a fusului orar. Maşina-i acolo.

Ea îl urmă, dar se împiedică. Reid se întoarse repede şi o prinse, iar ea remarcă:

- O, Doamne, niciodată n-am fost aşa de obosită.

O sprijini până la maşină şi din nou când ajunseră la hotel, până în camera lor. O rezemă de perete până când deschise uşa, apoi o ridică şi o cără înăuntru, împingând uşa cu umărul. Camera era plăcută, cu un pat dublu. Reid o aşeză jos şi o ajută să-şi scoată

jacheta şi pantofii. Se îndepărtă o clipă şi Casey căzu cu spatele pe pat, dar el o ridică şi începu să-i deschidă rochia.

- Hai, iubito, o să te simţi mult mai bine dacă faci mai întâi o baie, o îndemnă el.

Adormită, ea încuviinţă din cap şi încercă să se dezbrace singură, dar mâinile lui Reid erau de departe mai abile ca ale ei. El scoase din valiza ei un halat de baie.

- Pune-l pe tine. Mă duc să dau drumul la apă.

Ameţită, Casey făcu ce i se spusese, găsind că-i mult mai
uşor să-l asculte decât să gândească singură.

-Gata. Reid o ajută să intre în baie şi ezită. Poţi să te descurci?

Casey încuviinţă şi el se duse către uşă. Slăbită, Casey lăsă halatul să-i alunece de pe umeri, dar nu reuşea să-şi desfacă sutienul şi oftă neputincioasă. într-o secundă, Reid era din nou lângă ea. Desfăcu sutienul şi i-l scoase, ezitând doar o secundă înainte de a-i da jos şi chiloţii.

- Uşurel! Acum intră în cadă.

El o ţinu de braţ şi o ajută să intre în apă. Casey scoase un mic sunet de mulţumire şi-şi lăsă capul pe spate, relaxându-se pentru prima dată în apa caldă şi parfumată.

- Hei, nu adormi, Casey! Trezeşte-te.

Reid se uită la ea, aşa cum stătea lungită în baie, în apa înspumată. Maxilarele i se strânseră, dar îşi suflecă

mânecile, îngenunche lângă cadă şi, luând săpunul, începu s-o spele.

Casey se forţă să-şi deschidă pleoapele grele.

- Mmm, ce bine este, murmură ea şi adormi din nou.

Uitându-se la ea, Reid zâmbi gânditor.

- Speram să fac asta în condiţii mult diferite, iubita mea.

O sărută pe nas şi nemaifiind în stare să reziste se aplecă să-i sărute sfârcurile umede ale sânilor. Continuă s-o spele bucurându-se de trupul ei, dar înnebunind aproape din cauza dorinţei frustrante. Gemu şi puse săpunul jos.

- Hai, Casey, ridică-te în picioare să te şterg.

Ea îl ascultă, protestând.

- Reid, sunt atât de obosită. Te rog lasă-mă să dorm.

-Intr-un minut, scumpo.

Invelind-o într-un prosop mare, începu s-o frece, mâinile lui întârziind pe alocuri mai mult decât ar fi trebuit. Spre surprinderea lui, când ridică faţa, Casey îl luă de gât şi-l sărută violent. Intr-un moment nebunesc, fu pe punctul s-o ducă în pat şi să facă dragoste cu ea, dar în clipa următoarea, capul lui Casey căzuse pe umărul lui şi ea adormise iarăşi.

Lui Reid îi trebuiră câteva minute ca să-şi revină, după care
o ridică pe Casey şi o duse în pat.

Stătu s-o privească un timp şi blestemă soarta care-i lipsise de noaptea nunţii şi le stricase mult aşteptata lună de miere. Apoi se întoarse şi făcu şi el o baie, îşi puse un halat şi se lungi pe pat lângă ea. Când telefonul sună peste câteva ore, Reid se trezi instantaneu şi ridică receptorul înainte ca ea să fie deranjată. Vorbi câteva minute şi se întoarse s-o trezească pe Casey, dar ea dormea atât de profund încât se răzgândi şi se lungi la loc în pat.

Aproape trecuse după-amiaza când Casey se trezi în cele din urmă. La început nu ştiu unde se află, dar mai apoi îşi aduse aminte şi se ridică în şezut, plină de îngrijorare. Uimită, constată că era goală şi o privire la cealaltă pernă arăta că Reid dormise lângă ea. Se înroşi toată când realiză că trebuie s-o fi pus în pat după ce mai întâi o îmbăiase. îl auzi pe Reid mişcându-se în baie şi-şi luă halatul la iuţeală să şi-l pună pe ea.

Reid intră în dormitor cu o secundă mai devreme şi-i văzu sânii înainte de a putea fi acoperiţi. Gura lui schiţă un zâmbet amuzat, dar veni să se aşeze pe pat şi s-o sărute.

- Bună. Cum te simţi?
- Mult... mult mai bine. Şi Reid purta tot doar un halat şi ea era conştientă de intimitatea creată între ei, care părea nelalocul ei. El voi s-o sărute din nou, dar ea îşi întoarse capul şi întrebă prompt:
- Ai vreo veste?
- Tatăl tău a sunat acum câteva ore să-mi spună

că Mark şi-a revenit pentru câteva minute, dar nu suficient ca să fie coerent. Dar acum inconştienţa lui nu este atât de profundă şi se speră că îşi va reveni pentru mai mult timp.

Casey îl ascultă mirată şi totodată furioasă.

- De ce nu mi-ai spus?
- Dormeai adânc şi eu...
- Ar fi trebuit să mă scoli, se răţoi ea. Mi-ai promis că-mi spui în momentul în care vei avea vreo veste, îl acuză ea.

Reid ridică din umeri.

- Nu era o veste rea, nici bună, aşa că am considerat că-i mai bine să te las să dormi.

-Dar n-ai dreptul să judeci ce este bine şi ce este rău! exclamă Casey sărind din pat şi strângându-şi halatul în jurul ei.

Ridicându-şi sprânceana, Reid spuse scurt:

- Nici un drept, Casey?

Ea se înroşi, dându-şi seama că se referea la faptul că erau căsătoriţi.

-Nu, în acest caz, nu. Se duse la valiză şi scoase nişte haine. Mă duc la spital.

- Bine, mâncăm ceva la restaurant şi apoi mergem direct acolo.
- Nu mi-e foame, spuse ea, îndreptându-se spre baie.

Reid îi prinse braţul.

- N-am mâncat nimic în douăzeci şi patru de ore în

afara gustării servite în avion. Trebuie să mâncăm.

- Mănâncă tu, îl repezi Casey smucindu-se. Eu mă duc la spital să fiu cu mama şi tata.

Ea se îmbrăcă în baie mai repede decât Reid care încă nu terminase.

- Ne vedem mai târziu, spuse ea luându-şi poşeta, după ce termini de mâncat, şi fugi din cameră.

- Casey, aşteaptă!

Dar ea nu-i dădu nici o atenţie şi, înjurând, se încălţă rapid, îşi luă haina şi fugi după ea. O prinse pe scările de la intrare când fata tocmai voia să caute un taxi.

- De ce ai fugit? întrebă el.

- Spuneai că vrei să mănânci.

- Nu fără tine. Nu ştii asta?

- De ce aş şti? In fond, Mark nu este grija ta, nu-i aşa?

Reid se opri şi o răsuci furios cu faţa spre el.

- Nu mă scoate din sărite, Casey, spuse el cu asprime.

Casey îl privi o clipă împietrită, apoi îşi trase braţul şi
exclamă nerăbdătoare:

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai la spital!

în starea lui Mark nu era nici o schimbare. Părinţii ei erau încă în camera de aşteptare.

-Cred că o să-mi amintesc toată viaţa această cameră, spuse mama ei cu un oftat, când luă mâna lui Casey. Ai reuşit să dormi?

- Da, răspunse Casey, simţindu-se imediat

vinovată. De ce nu te duci cu Reid să mâncaţi ceva în timp ce eu rămân aici?

- E o idee bună, fu de acord tatăl ei. N-am mâncat decât câteva sendvişuri de la snack-barul de aici; o masă adevărată ne-ar face bine.

Dar Reid spuse ferm:

- Nici Casey n-a mâncat nimic, de ce nu ne-am duce cu toţii? Putem spune celor de aici unde mergem ca să ne poată contacta dacă au vreo veste.

Dar nici Casey şi nici mama ei n-au vrut să meargă, aşa că toţi se mulţumiră doar cu sendvişuri şi ceai. Nu era nimic de făcut decât să stai şi să aştepţi în tăcere, nemaiexistând se pare, nimic de spus. Casey stătea lângă maică-sa, iar Reid în faţa ei, frunzărind o revistă şi ridicându-şi din când în când ochii spre Casey pentru a-i prinde privirea. Dar Casey refuza să-l privească.

încăpăţânarea lor se dovedi justificată când, după o oră şi jumătate de la întoarcerea la spital, a venit o soră şi le-a spus că Mark îşi recăpătase cunoştinţa şi puteau intra să-l vadă.

- Oh, Dumnezeule! Doamna Everett îşi luă imediat soţul de mână.

Casey li se alătură, dar sora o anunţă că nu aveau voie decât părinţii.

Respinsă, Casey se aşeză lângă uşă privindu-i cum se grăbeau de-a lungul coridorului. Venind în spatele ei, Reid îi puse mâna pe umăr, însă ea abia îl simţi, împărţită între speranţă şi teamă.

Şi temerile ei cele mai rele părură să se confirme

când îşi văzu părinţii revenind după zece minute, maică-sa hohotind şi taică-său încercând s-o calmeze.

-Oh, nu! şopti Casey. Oh, te rog, Doamne, nu!

Reid o cuprinse cu braţele, dar ea se smuci şi fugi către părinţi. Maică-sa îi zâmbi printre lacrimi.

- O să se facă bine, Casey. Ei spun că va fi din nou sănătos.

Maică-sa era prea copleşită ca să continue, aşa că tatăl ei le
spuse că Mark îi recunoscuse, fusese suficient de lucid ca să facă teste ce dovedeau că nu-i fusese afectat creierul. De abia terminase de vorbit când sora apăru din nou şi-i zâmbi lui Casey:

-Vreţi să vă vedeţi fratele acum? Doar cinci minute, o preveni ea.

Fata fugi după soră cu Reid pe urmele ei.

Mark zăcea într-un pat de fier, cu o mască de oxigen pe faţă şi picioarele în ghips. Chipul îi era plin de răni şi avea sânge chiar şi în păr. Era treaz şi reuşi să zâmbească atunci când ea se aplecă să-l sărute pe frunte. Ridicându-şi masca de oxigen, el îngăimă:

-Ce porcărie, nu?

Casey era prea şocată ca să spună ceva şi ţinea doar mâna băiatului cu ochi uzi de lacrimi.

Reid fu cel care-l îmbărbătă spunându-i:

-Nu te necăji, în curând vei ieşi de aici şi te vei antrena pentru campionatul de anul viitor.

Mark zâmbi.

- Trebuia să ne fi văzut concurând, spuse el cu pleoapele obosite şi-şi lăsă din nou masca de oxigen peste faţă.

Casey stătea uitându-se la el, cu faţa foarte albă, apoi se întoarse brusc pe călcâie, îl împinse pe Reid şi părăsi camera. Dar în coridor se răsuci furioasă pentru a-l înfrunta.

-Cum ai putut? se răsti ea. El zace acolo pe jumătate mort şi tu îi aminteşti de cursă! Chiar l-ai încurajat să se întoarcă! Aproape a fost ucis; chiar crezi că o să fie suficient de nebun ca să se apuce din nou?

- De ce nu? Eu am făcut-o.

Casey îl fulgeră cu privirea.

- Da, încuviinţă ea cu amărăciune. Tu ai făcut-o. Dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi încurajezi fratele să fie la fel de prost ca tine.

- Casey... începu Reid, vrând să-i prindă braţul.

Dar ea se smuci.

- Lasă-mă în pace! spuse ea înainte să fugă spre camera de aşteptare. Mă duc să mă plimb, spuse ea părinţilor ei. Am... am nevoie de aer.

Afară era încă ziuă şi străzile pline de turişti când Casey se îndreptă spre mare. îşi scoase pantofii şi începu să meargă pe nisipul ud, indiferentă la copiii care se jucau cu scoici sau la tinerii care se plimbau.

în minte avea doar imaginea lui Mark zăcând acolo; realitatea picioarelor rupte, masca de oxigen, cadrul de metal în care îi era ţinut capul şi toate celelalte aparate care-l ţineau în viaţă. Bine, avusese noroc şi o să se

facă bine, dar ce noroc fusese acesta de trebuise să se accidenteze? Vor trece luni până când va fi recuperat complet şi ce se va întâmpla cu examenele pentru care muncea de doi ani? Şi ce povară pe capul părinţilor care vor trebui să facă totul ca el să poată merge iarăşi? N-ar fi trebuit niciodată să participe la o cursă, nu când avea atâta de pierdut. Şi poate că n-ar fi făcut-o, dacă Reid nu l-ar fi încurajat, nu l-ar fi lăsat să se antreneze în propriile lui bărci.

Merse mai departe pe plajă până când oamenii se răriră şi zgomotele rămaseră în urmă. Se aşeză pe nisip şi urmări zborul pescăruşilor, absorbită aparent de activitatea lor, dar gândul îi era numai la fratele său şi la Reid.

Reid o urmărise tot timpul şi acum o observa de la distanţă. In cele din urmă se apropie şi se aşeză lângă ea.

- Bună. Iţi aminteşti de mine?

Casey se întoarse să-l privească, deloc surprinsă că-l vede.

- Da, îmi amintesc, răspunse ea pe acelaşi ton.
- Bine. El îi luă mâna, o duse la gură, sărutându-i degetele unul câte unul. Ti-e foame?

-Da, cred că da, recunoscu ea. De fapt, aş fi în stare să mănânc şi un cal.

Reid zâmbi, cu o umbră de uşurare în ochi.

-OK, de ce nu ne-am întâlni cu părinţii tăi să ne ducem şi să deschidem o sticlă de şampanie pentru a sărbători vindecarea lui Mark?

Casey îşi strânse buzele.

- Nu cred că-i un lucru potrivit, răspunse ea sărind în picioare.

Reid i se alătură.

- De ce nu? Este tânăr şi puternic, în câteva luni va uita că
i s-a întâmplat ceva.

- Şi o să se întoarcă la cursele de bărci.

- Da, dacă vrea.

- Aşa cum ai făcut tu?

- Casey, eu...

- Reid, nu mai vreau să concurezi. Te rog, spune-mi că nu o vei mai face. Te rog, renunţă.

Ea-l privea cu ochi mari şi rugători, implorându-l.

Dar Reid îşi vârî pumnii strânşi în buzunare.

- Mă aşteptam la acest lucru, spuse el scurt. Te gândeşti să mi-o spui încă de când ai auzit de Mark.

- Şi nu este firesc? izbucni Casey. Te iubesc. Nu vreau să te văd zăcând acolo ca Mark. Atât de rău bolnav. Atât de rănit.

- Sigur că este firesc. Dar vorbeşti sub impulsul emoţiilor pe care le simţi acum. Ai trecut printr-o mare încercare şi eşti înfricoşată. în câteva zile, când o să te simţi mai odihnită şi când o să vezi că Mark se face bine, o să-ţi dai seama că dracul nu este chiar aşa de negru.

- Nu, interveni Casey, furioasă. Nu te las să mă faci să cred că nu este periculos. Mark ar fi putut fi omorât, la fel şi tu. Mark ar fi putut rămâne o legumă

dacă creierul i-ar fi fost afectat şi... ezită, dar adăugă cu brutalitate, şi pe tine te-a lăsat fără un ochi. îmi pare rău, Reid, ştiu că-ţi place să concurezi, dar sper că pe mine mă iubeşti mai mult. N-aş putea... vocea i se frânse. N-aş putea suporta să ţi se întâmple ceva.

- N-o să mi se întâmple nimic, spuse Reid ferm, păşind spre ea şi luându-i mâinile. Uite, tu n-ai văzut niciodată vreo cursă. Vrei să vii la următoarea să vezi cu ochii tăi?

- Nu, nu vreau să te văd. Aş fi îngrozită tot timpul. Spune doar că renunţi, Reid. Te rog.

El se încruntă şi răspunse hotărât.

- N-o să discut despre asta acum - eşti prea supărată. Hai să mergem la hotel să-i găsim pe părinţii tăi.

- Nu mă voi răzgândi, Reid, spuse ea sfidătoare.

Reid o luă de mână şi merse cu ea în tăcere de-a lungul plajei.

Părinţii ei acceptară imediat propunerea lui Reid de a cina la restaurant şi ambele cupluri se retraseră să se schimbe.

In camera lor, între Casey şi Reid exista o tensiune, deşi Reid făcea tot ce putea ca s-o alunge, vorbind tot felul de lucruri, în timp ce despacheta. Casey intră în baie să-şi facă un duş şi îmbrăcă o rochie roz fără mâneci, se fardă şi încălţă o pereche de sandale cu tocuri înalte. Când reveni în dormitor şi-l găsi pe Reid într-un costum negru impecabil i se tăie răsuflarea şi

simţi din nou înţepătura de dorinţă în trup.

- Arăţi foarte bine, îi spuse el luându-i mâna.

- Mulţumesc, râse Casey uşor. Sunt şi foarte flămândă.

- Atunci să mergem. Cred că părinţii tăi ne aşteaptă.

O trase spre el şi o sărută, după care punându-i un braţ posesiv în jurul taliei coborâră la cină.

Masa a fost agreabilă, toţi fiind uşuraţi că lucruruile mergeau spre bine şi băură în sănătatea lui Mark şampania pe care o promisese Reid.

- Mă simt vinovată că stau aici mâncând şi bând, în timp ce Mark zace la spital, mărturisi doamna Everett.

- Prostii, o admonestă soţul ei. El ar fi primul care ţi-ar spune s-o faci. în afară de asta, când va mânca şi tu-i vei putea aduce tot ce ştii că-i place.

Mama lui Casey clătină din cap şi se uită la fiica sa şi la Reid.

- Voi doi vă puteţi duce în luna de miere, acum că Mark este în afara oricărui pericol.

Casey zâmbi, dar nu făcu nici un comentariu şi mai târziu, se ridicară de la masă şi urcară în camerele lor.

- Cine foloseşte baia întâi? întrebă Reid, scoţându-şi haina.

- Dacă vrei, poţi s-o foloseşti tu. O să termini probabil mai repede ca mine.

în timp ce el era acolo, Casey scoase cămaşa de noapte pe care şi-o alesese pentru noaptea nunţii, din

mătase şi dantelă crem, simplă şi atrăgătoare în acelaşi timp. Scoţându-şi sandalele şi rochia, se aşeză la oglindă să-şi perie părul, apoi luă cămaşa de noapte să intre în baie, când Reid ieşi îmbrăcat în halat. El întinse mâna când ea trecu pe lângă el şi o opri.

- Să nu stai mult, spuse el răguşit.

Când se întoarse după circa douăzeci de minute, el stătea trântit pe pat. Draperiile fuseseră trase şi doar veioza lumina camera. Sărind repede în picioare, Reid veni către ea cu ochi scâteind de dorinţă şi trupul încordat.

-Oh, Casey, eşti aşa de frumoasă, şopti el mângâindu-i braţele goale, apoi o trase şi o sărută cu tandreţe.

Casey stătea nemişcată, lăsându-l să facă ce dorea, simţind cum îi creşte pasiunea când el o atingea, când îi săruta gâtul şi ochii, murmurându-i cât de mult o iubeşte. Mâna lui era fierbinte pe pielea ei şi îi simţea încordarea din degete, îi simţea tremurul anticipării ce-i înfiora trupul.

Se îndepărtă puţin de el şi-l întrebă cu o voce nesigură:

- N-ai de gând să-ţi pui pijamaua?

Reid zâmbi, mângâindu-i gâtul.

-Nu port niciodată.

Casey îşi dădu capul pe spate ca să-l privească. Inima îi bătea nebuneşte şi trupul îi era înfiorat de dorinţă. Dar îl iubea atât de mult şi dragostea trebuia să vină mai întâi. Trebuia să-i spună.

- Reid, izbucni ea. Te iubesc mai mult decât orice

pe lume.

-Şi eu, iubita mea, îi spuse el cu pasiune.

El ar fi vrut s-o îmbrăţişeze din nou, dar Casey îl ţinu la distanţă cu braţele.

-Imi promiţi ceva? Te rog?

- Sigur. Orice, zise el cu o voce virbrând de dorinţă.

- Atunci promite-mi că renunţi la curse. Te rog, Reid, dacă mă iubeşti, spune-mi că renunţi.

El rămase nemişcat, cu ochii închişi şi dinţii strânşi, parcă străbătut de durere. Işi înfipse degetele în braţele ei.

- **Acum?** Trebuie să mă întrebi asta **acum?**

- Da. Trebuie să... să am promisiunea ta.

Deschizându-şi ochii, Reid o privi.

- Şi dacă refuz... ce-o să fie, Casey? Ce vei face?

Ea se uită la el, consternată.

- Dar ai spus că-mi vei promite orice.

- Dar vreau să ştiu, insistă el. Vreau să ştiu ce vei face dacă voi refuza să renunţ la curse.

Casey clipi, apoi făcu un pas înapoi.

- Atunci... atunci ar trebui să-ţi spun că nu... că nu mă voi culca cu tine, răspunse ea ferm, cu bărbia ridicată sfidător.

Capitolul 5

între ei se lăsă o tăcere apăsătoare ce părea să nu se mai sfârşească. Reid o privea cu o faţă albită dintr-o dată.

- Dumnezeule, spuse el în cele din urmă, nevenindu-i să creadă. Ai merge aşa departe? Pentru că ea nu răspundea, adăugă cu amărăciune: Şi eu care credeam că mă iubeşti.

-Te iubesc. Oh, Reid, te iubesc atât de mult! Nu poţi înţelege? Din cauză că te iubesc vreau să renunţi.

îi puse o mână pe braţ, scuturându-l în nerăbdarea ei.

-Dragoste! râse Reid aspru. Brusc, îi prinse braţul şi o întoarse pentru a se vedea ea însăşi în oglindă. Uită-te la tine! îi comandă el. Vezi cum arăţi? Dar deja ştii, nu-i aşa? adăugă el şuierând. Ştii că arăţi seducătoare şi frumoasă cu părul periat şi această cămaşă de noapte lipindu-se de tine. Şi dantela... Vocea i se frânse. Ştii cât de mult te doresc şi cu câtă nerăbdare am aşteptat acest moment în care să te fac cu adevărat soţia mea. Doamne, Casey, niciodată nu mi-am închipuit c-ai putea fi atât de crudă, zise el, cu o voce plină de durere şi amărăciune, lăsându-i braţul să cadă.

- Nu sunt crudă. Oh, te rog, Reid, încearcă să înţelegi. Tot timpul cât am fost la spital aşteptând şi când l-am văzut pe Mark zăcând acolo atât de zdrobit - tot timpul mi-am dat seama ce-aş fi simţit dacă tu ai fi fost în locul fratelui meu. N-aş... n-aş putea suporta. îmi pare rău dacă mă crezi o laşă, dar te iubesc aşa de mult

încât n-aş suporta să te văd rănit. Şi... şi n-aş putea trăi cu această spaimă. Văzând că vorbele ei nu produceau nici o impresie asupra lui Reid, reluă cu mai multă forţă: Nu vreau să-mi petrec restul vieţii temându-mă de fiecare dată când pleci să concurezi. îngrijorându-mă dacă o să vii întreg acasă... sau dacă o să mai vii.

Reid o privi cu o furie rece.

- Ştiai că particip la curse înainte de a consimţi să te măriţi cu mine.

-Dar mi-ai spus că nu-i nici un pericol. Şi uite ce i s-a întâmplat lui Mark.

- Pentru că nu este experimentat. Este doar un novice.

Casey izbucni, furioasă:

- Dar tu nu erai novice când te-ai accidentat anul trecut! Ce ai de gând să faci... să continui să participi la curse până când vei muri? Sau până când o să pierzi şi al doilea ochi?

Pierzându-şi controlul, Reid făcu un pas spre ea. Casey se dădu înapoi, dar el o prinse, o trase spre el şi o sărută cu sălbăticie. Buzele lui le forţară pe ale ei să se deschidă. Sărutul lui îşi dublă intensitatea încercând s-o forţeze să se supună, supunere pe care şi-o dorea cu atâta disperare. Frustrarea îl conducea la o violenţă pe care altfel nu şi-ar fi manifestat-o niciodată. Ii sfâşie dantela de la piept, dezgolindu-i sânii. Se luptă să-i stârnească o dorinţă egală cu a lui, încercând s-o facă să uite totul în afară de clipa prezentă.

Casey scoase un geamăt şi încercă să-l împingă, dar Reid îi aplecă trupul pe spate pentru a ajunge să-i sărute sânii.

Dorinţa se împrăştie prin vinele ei ca un vulcan în erupţie şi Casey tremură convulsiv. Mâinile ei se înfipseră în umerii lui şi începu să se zvârcolească sub degetele şi gura lui, cu broboane de transpiraţie pe piele. Când gura ei se deschise cu un lung geamăt de plăcere, degetele lui Reid se înţepeniră într-o mişcare involuntară de triumf, crezând că a învins, dar nu se ştie de unde, Casey găsi puterea să se răsucească brusc şi să se elibereze. O luă la fugă către baie, dar se împiedică şi căzu pe pat.

Reid veni după ea, o prinse când încerca să se rostogolească spre cealaltă parte a patului şi o trase înapoi. Ii înşfăcă mâinile şi i le ţintui deasupra capului. Faţa lui era întunecată de furie şi dorinţă, iar răsuflarea chinuită.

In ochii lui Casey apărută lacrimi când rosti cu voce spartă.

- Poţi acum să faci ce vrei, nu-i aşa? Nu te pot opri. Dar... dar eu nu voi participa. Va trebui să... să mă iei cu forţa, Reid. Dacă mă vrei, va trebui să mă violezi... dacă nu am promisiunea ta.

-Şantajistă ordinară! scrâşni el strângându-i şi mai tare încheieturile mâinilor. Am un motiv serios să fac asta!

Dar apoi privirea lui se înnegură, îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele, luptându-se cu disperare să-şi vină

în fire.

Cu un mare efort, Reid se îndreptă şi se întoarse spre ea, cu o faţă rece şi golită de emoţii.

- Bine, zise el, ţi-ai stabilit condiţiile şi eu nu le accept. Şi acum ce vei face?
- Vrei... vrei să spui că nu vei renunţa?
- Nu, răspunse el hotărât.

Casey se uită la el, consternată. Fusese atât de sigură că va ceda. Că dorinţa lui pentru ea va fi prea puternică pentru a-i rezista. Pe un ton plin de dezolare, ea zise:

- Atunci... atunci înseamnă că nu mă iubeşti.

El nu răspunse, stătea tăcut şi ea simţi cum inima i se împietreşte. Dar îşi ridică faţa plină de speranţă când, în cele din urmă, vocea lui se auzi plină de iritare.

-Da, te iubesc. Şi te înţeleg că vrei ca eu să renunţ la curse. Dar nu te voi ierta niciodată pentru că încerci să mă forţezi. Nu în noaptea aceasta. în special nu în noaptea aceasta, rosti el cu amărăciune.

Ducându-se spre dulap, luă o sticlă de whisky pe care o cumpăraseră din avion şi-şi turnă o porţie zdravănă.

- Vrei şi tu?

Ea deschise gura să refuze, dar apoi se răzgândi.

- Da, te rog.

Aşezându-se pe celalată parte a patului, Reid îi întinse paharul.

- Am fi putut sta aşa şi discuta. N-ar fi trebuit să ajungem la o astfel de confruntare, Casey. Ar fi putut

aştepta, fiindcă nimic nu este atât de important ca noaptea asta... sau ar fi trebuit să fie. Puteam discuta peste câteva zile. îţi puteam chiar promite dacă asta te-ar fi făcut fericită...

- Nu! izbucni Casey. Deja mi-ai spus că nu vei renunţa, deci care-i problema?

- Problema este că vom fi amanţi, răspunse Reid cu asprime. In adevăratul sens al cuvântului. Nu vor mai exista tensiuni între noi. Nu te vei mai nelinişti din cauza lui Mark. Vom fi capabili să discutăm raţional fără... fără a ne lăsa copleşiţi de emoţii. Şi fără a fi o formă de şantaj!

-Vrei să spui că vei încerca să mă convingi să te las să continui să participi la curse, spuse Casey, înfuriindu-se iarăşi.

- Dacă mă iubeşti, Casey, spuse el gânditor, vei fi de acord să uiţi deocamdată şi să facem dragoste acum.

Ea îi privi faţa, dar nu văzu nimic în afară de dovada durerii prin care trecuse.

-Şi tu dacă mă iubeşti, accentuă ea, îmi vei promite aici şi acum că renunţi aici şi acum.

Reid luă o înghiţitură din pahar, în aparenţă foarte calm.

- Deci, am ajuns la un impas. Şi ce intenţionezi să faci?

Casey se uită la el nefericită.

- Nu... nu ştiu, recunoscu ea.

Reid râse aspru.

-Nici eu, Dumnezeu să mă ajute, nu ştiu ce să fac. Nu este o situaţie pe care s-o mai fi întâlnit. Ochiul lui o măsură, văzu nefericirea de pe faţa ei şi cearcănele de oboseală din jurul ochilor. Hai, culcă-te, fetiţo, zise el, brusc ridicându-se în picioare. Vom vorbi despre asta mâine dimineaţă.

Privindu-l cu fermitate, Casey replică.

- Nu sunt un copil, Reid.

Cu gura strâmbându-se de suferinţă, el ripostă supărat:

-Dumnezeule, crezi că nu văd? Oh, la dracu'! Se smulse de lângă ea şi îşi mai puse un pahar de băutură înainte de a se duce să se aşeze într-un fotoliu. Culcă-te, repetă el.

Casey îşi puse jos paharul şi stinse veioza din dreptul ei, aşezându-se pe pernă şi trăgându-şi cuvertura până la gât. Rămase trează mult timp, dorindu-şi să poată plânge. Tânjea ca Reid s-o ia în braţe şi s-o consoleze, dar îşi pierduse acest drept. în adâncul sufletului, ştia că nu procedase bine; încă putea să-i spună că greşise, dar atunci Reid, cu puterea lui de convingere, îi va explica ce puţin riscant era sportul pe care-l profesa. Nu, acest mod de a proceda era singura cale, singura ei armă împotriva farmecului şi experienţei lui. Dar patul era prea mare şi se simţea singură fără el şi tânjea după apropierea şi dragostea lui.

Când Reid fu sigur că a adormit, veni la pat şi se culcă la rândul lui.

Când Casey se trezi a doua zi dimineaţă, el plecase.

Se îmbrăcă în grabă şi-l găsi la parter, luând micul dejun împreună cu părinţii ei.

- Hai, somnoroaso, spuse mama ei cu un zâmbet cald.

Oh, Doamne, ea crede că am dormit mai târziu fiindcă am
făcut dragoste, se gândi Casey roşind puternic.

-Ce face Mark? Aţi telefonat la spital? întrebă ea pentru a-şi ascunde jena şi se aşeză pe scaunul rămas gol, lângă Reid, care abia dacă-i aruncă o privire.

-Este mult mai bine. De fapt, îl mută în salon, mai către prânz. Mama ei luă cafetiera şi începu să-i toarne lui Casey. Acum, ce aveţi de gând voi doi? Vă duceţi să vedeţi dacă puteţi lua avionul înapoi spre America?

Casey îşi punea zahăr şi lapte în cafea, întârziind cu răspunsul, fiindcă nu ştia ce să spună. Dar Reid o privi pieziş şi interveni:

- Mă îndoiesc că putem zbura înapoi într-un timp atât de scurt. Zborurile sunt aglomerate în această perioadă a anului. Şi, oricum, Casey preferă să stea aici să-şi viziteze fratele în fiecare zi.

Doamna Everett se încruntă:

-Drăguţ din partea ta, scumpule, dar cum rămâne cu luna voastră de miere? Cred că ar trebui...

- Nu, o întrerupse Casey. Putem pleca oricând. Important este acum să-l veghem pe Mark. Noi... aşa am hotărât, mamă.

- Bine, dacă sunteţi siguri... spuse maică-sa.

-Bineînţeles, zâmbi Reid. Aşa cum a spus Casey

putem avea o lună de miere oricând. Nu-i aşa, dragă? întrebă el cu un zâmbet maliţios.

Casey reuşi să dea din cap aprobator.

- Frumos din partea voastră, spuse doamna Everett cu adâncă recunoştinţă. Mark va prefera compania voastră în loc de a noastră, când va începe să se facă bine. Oh, am uitat să vă anunţ: doctorul a spus că probabil îl vor muta la spitalul nostru local, peste două zile. Apoi voi veţi putea sta acasă la noi. Va fi mult mai bine, nu?

Casey se gândi la mărimea dormitorului ei în comparaţie cu cel de la hotel şi zâmbi vag.

- De ce nu? încuviinţă ea.

In acea dimineaţă, tatăl ei îl duse pe Reid la aeroport să-şi aducă propria maşină, în timp ce cele două femei făcură ceva cumpărături şi-l vizitară pe Mark, după-amiază. Spre seară, se duseră cu toţii la spital. Intre timp, Mark realizase cât de grav fusese rănit şi era deprimat. Ei făcură tot ce putură pentru a-l înveseli, dar el îşi plângea de milă, mai ales că pierduse ocazia de a participa la cursele de coastă, în tot restul sezonului. Ciudat, dar Reid fu cel spre care se întoarse Mark şi-i povesti tot accidentul.

- Păcat că barca ta n-a fost prevăzută cu elemente de siguranţă, remarcă Reid. Ai fi scăpat doar cu câteva zgârieturi.

Casey ştia că acest comentariu fusese făcut special pentru ea, dar nu zise nimic fiindcă nu era locul să pornească o ceartă.

Când orele de vizită se terminară, merseră cu toţii în parcarea spitalului, unde Casey îşi luă rămas-bun de la părinţii ei, care hotărâseră să se întoarcă acasă şi să vină seara următoare la Yarmouth.

-Mai sunt multe de aranjat acasă după nuntă, se scuză mama ei. Şi vreau să pregătesc camera pentru voi când veţi veni să staţi.

Casey îşi dădu seama de tensiunea revenită între ei când maşina părinţilor dispăru în zare, Reid stătea tăcut şi inima ei bătea cu putere, temându-se să vorbească prima.

-Hai să mergem, spuse Reid şi se duse acolo unde era parcată maşina. N-ai mai condus această maşină şi ar fi bine pentru tine s-o încerci.

-Bine.

Casey se aşează pe locul şoferului şi Reid îi arătă cum să-şi aranjeze scaunul, mâna lui atingându-se accidental de a ei. Casey îşI retrase mâna ca arsă, neputând suporta contactul fizic.

Ridicându-şi capul, Reid o privi cu atâta mânie încât inima ei îngheţă. Strânse volanul cu mâini care tremurau şi nu îndrăzni să-l privească atunci când se aşeză pe locul de lângă ea.

- Ti-ai pus centura de siguranţă? Este-n regulă?
- D...da, reuşi Casey să bâiguie, deşi se simţea atât de nervoasă încât nu mai voia să conducă.

Chinuindu-se să se concentreze, Casey porni maşina şi o scoase cu grijă din parcare, îndreptându-se spre oraş. Maşina era foarte diferită de vechea ei rablă; avea

un motor cu mult mai puternic şi se conducea foarte uşor. După aproape douăzeci de minute, Casey simţi că este stăpână pe maşină şi se relaxă puţin.

- Mergi bine, o încurajă Reid. Eşti mulţumită de ea?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

- Este mult mai mare şi mai puternică. Cât de repede merge?

-în ţara asta nu mai mult de şaptezeci de mile. Ştii că există limită de viteză?

-Bătrâna mea maşină n-ar prinde şaptezeci nici dacă aş urca în vârful dealului şi aş coborî având vântul din spate, zise Casey. N-aş putea merge ceva mai repede pe drumul acesta drept?

El nu răspunse pe moment, dar apoi se instală şi mai bine în scaun şi spuse:

-Bine, dă-i drumul!

-Chiar? Casey zâmbi larg şi apăsă pedala de acceleraţie. Maşina prinse viteză din ce în ce mai mare şi ea se lăsă cuprinsă de beţia vitezei, regretând din suflet când trebui să frâneze la o intersecţie. A fost nemaipomenit, se entuziasmă ea cu faţa strălucindu-i de satisfacţie. Niciodată n-am condus atât repede.

- Uite, acolo este un drum care duce la mare, îi arătă Reid. Hai să mergem până acolo.

Casey conduse şi opri chiar lângă plajă. Marea murmura blând, valurile spărgându-se pe nisip, iar apusul de soare înroşea cerul.

- Deci îţi place această maşină, remarcă Reid când ea opri motorul.

-Sigur. Este o frumuseţe.

-Şi cred că ţi-ar fi plăcut să conduci şi mai repede dacă s-ar fi putut.

- Da, eu... Casey se întrerupse dându-şi seama ce urmărea.

-Da, încuviinţă Reid. Şi mie îmi place să conduc repede, dar mai mult pe apă decât pe uscat. ŞI de câte ori concurez am senzaţia de excitare pe care ai avut-o tu. Numai că este de o sută de ori mai impresionant pentru că totul este construit pentru concurs - săptămânile în care pui ambarcaţiunea în perfectă ordine, antrenându-te până când cunoşti circuitul, vârându-ţi în cap să învingi. Apoi, mai este şi arta de a conduce ambarcaţiunea perfect, cu ceilalţi concurenţi lângă tine şi senzaţia nemaipomenită când ieşi primul. Iţi imaginezi ce trebuie să simt eu, Casey? Poţi? o întrebă el nerăbdător.

-Da, răspunse ea răguşită.

- Şi ai putea renunţa dacă ai fi în locul meu? insistă el. Mai ales când eşti pe cale de să-ţi realizezi cele mai mari ambiţii?

Ea se întoarse să-l privească, realizând că fusese atrasă fără voie într-o discuţie în care nu putea învinge. In loc să recunoască, îl întrebă:

- De ce te-ai căsătorit cu mine, Reid?

El îşi ridică o sprânceană.

- Pentru că m-am îndrăgostit de tine, bineînţeles.

-Şi ţi-a trecut prin cap că ceea ce faci este o dovadă de egoism? Că n-aveai dreptul să ceri nici o fată în căsătorie când eşti implicat într-un aşa-zis sport care te poate nenoroci sau ucide în orice moment? întrebă ea cu amărăciune.

Faţa lui Reid se înăspri.

- Spui că ai fi vrut să nu te măriţi cu mine?

Ea se uită în altă parte, şi murmură, cu lacrimi în ochi:

- Nu, scutură ea din cap.

- Casey, uită-te la mine. Cum ea nu voia, Reid o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa la el. Văzându-i ochii umezi, scoase o exclamaţie furioasă: Pentru numele lui Dumnezeu! Nu vezi ce faci? Acesta este timpul când ar trebui să fim cel mai apropiaţi. Vreau să fac dragoste cu tine, Casey. Vreau să te pot ţine în braţe, să-ţi simt trupul lângă mine. Să te ating şi să-ţi spun numele. Să ştiu că eşti a mea. Cu adevărat a mea.

El vorbea cu ardoare, braţele lui înlănţuind-o, buzele sale înfiorându-i pielea gâtului ca şi cum ar fi vrut să-i anticipeze voinţa.

-Nu! Lasă-mă în pace.

Se smulse din braţele cu un efort suprem, deschise portiera şi aproape căzu pe nisip. Ridicându-se, alergă pe plajă, dar purta tocuri înalte care-i încetineau mersul.

Reid o ajunse şi o răsuci cu faţa la el.

- Nu, ţipă ea. Nu... nu mă atinge.

Dar nu era momentul potrivit s-o spună şi furia lui

spori. O imobiliză în braţele lui.

-Eşti soţia mea, şuieră el furios. Te voi săruta... şi te voi îmbrăţişa... oricând voi vrea.

Incercă să o sărute, dar Casey îşi feri capul.

- Nu. Nu eşti decât un mincinos.

-Ce vrei să spui?

- Chiar acum, ai spus că vrei... să fim amanţi mai mult decât orice pe lume. Dacă ar fi aşa, ai demonstra că ţii mai mult la acest lucru decât să concurezi. Dar tu nu poţi renunţa la competiţii, aşa că nu este adevărat.

- Logică tipic feminină, comentă Reid şi apoi îşi ridică faţa spre cer ca şi cum i-ar fi cerut lui Dumnezeu să-l ajute. Nu vezi, Casey? N-are nimic de a face cu asta! Cum te-ai simţi dacă ţi-aş cere să renunţi la afacerea ta?

Cu un râs aspru, Casey îl ironiză:

- Este greu de crezut că m-aş putea omorî folosind o maşină de tricotat.

Reid îi dădu drumul.

- Am fost un prost crezând că ai putea înţelege. Eşti prea tânără.

Se întoarse cu spatele la ea, vârându-şi mâinile în buzunare.

- Dar nu atât de tânără ca să ştiu că nu vreau să fii omorât, răspunse Casey mânioasă.

- Nu asta vreau să spun. Vreau să spun că eşti prea tânără ca să înţelegi că procedeul tău este greşit. Te rog, Casey. Pentru ultima oară. Renunţă. Să ne

întoarcem la hotel şi să facem dragoste, apoi să rezolvăm şi asta. Eu... vocea lui se frânse. Casey, te doresc atât de mult. Nu-ţi dai seama?

- Ba da, recunoscu ea, înghiţindu-şi nodul din gât. Şi eu te doresc. Cu disperare. Dar nu vreau să te pierd. Scoase un suspin şi trupul i se cutremură. A spune „nu“ este unica mea armă. Alergă spre el şi-i prinse braţul. Reid, nu vreau să te rănesc. Vreau să fim împreună, să fim fericiţi. Dar mi-e atât de teamă. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, n-aş mai vrea să trăiesc. N-aş putea... fără tine. Casey îşi acoperi faţa cu mâinile, sfâşiată de suspine.

Cu un geamăt, Reid o luă în braţe, ţinând-o strâns şi mângâindu-i părul după ce-i pusese capul pe umărul lui.

- Nu plânge, iubita mea. Te rog nu plânge. Mă distrugi.

El continuă s-o mângâie uşor până când suspinele se mai
răriră.

-îmi... îmi pare rău, bâigui Casey. De... de obicei nu plâng. îşi ridică mâna să-şi şteargă lacrimile, dar Reid se aplecă şi o sărută. Trebuie să arăt îngrozitor, murmură ea în timp ce buzele lui urmăreau urma unei lacrimi ce curgea pe obraz.

- Eşti frumoasă. întotdeauna eşti frumoasă.

El îi sorbi o lacrimă din colţul gurii şi apoi o sărută. Ea îşi simţi lacrimile pe buzele lui şi scoase un mic suspin, pierzân- du-se în îmbrăţişarea lui fierbinte.

Casei îi înconjură gâtul cu braţele şi se lipi de el cu dragoste. Reid o săruta cu pasiune şi acum erau întinşi pe nisipul moale. El îi murmura numele lângă gură, braţele cu mâini fierbinţi, cuprinzându-i sânii, urmărindu-i linia picioarelor lungi de la călcâie până la coapse. Mângâierile lui o făceau să simtă că ia foc şi că tremura de dorinţă.

Reacţia ei mărindu-i propria dorinţă, Reid se aplecă peste ea. Cu trupul tremurând la fel de tare ca al ei, îi desfăcu bretelele rochiei, dezgolind-o până la brâu. Devorându-i sânii din priviri, Reid îşi scoase şi el cămaşa.

- Atinge-mă, spuse el, insistent. Atinge-mă, Casey.

Incet, ea îl ascultă şi-i cercetă suprafaţa pieptului şi a
umerilor, degetele ei întârziind pe tăria muşchilor, uimită de cât de puternic era în comparaţie cu ea. Ii pipăi gâtul şi simţi cum i se iuţeşte pulsul în timp ce-l mângâia.

Gura lui ajunse pe sânii ei, făcând-o să ţipe şi să se arcuiască sub el.

- Casey, spune da, îi şopti el la ureche. Iubita mea, spune da, o sărută el cu pasiune.

înflăcărată de dorinţă, cu respiraţia greoaie, Casey nu mai era în stare să se opună simţurilor. Deschise gura să pronunţe cuvântul pe care el aştepta să-l audă, dar tocmai atunci o lumină străbătu întunericul şi auziră zgomotul unei maşini ce venea pe plajă.

Incremeniră amândoi, ascunşi vederii de dunele de

nisip. Cealaltă maşină se opri o clipă, apoi îşi continuă drumul când şoferul văzu maşina lor. Această întrerupere nedorită risipise vraja, trezindu-i la realitate. Reid înjură violent, se ridică brusc şi păşi către mare. Când ajunse la marginea apei, se dezbrăcă şi intră repede în valuri, razele lunii mângâindu-i trupul zvelt şi puternic.

In timp ce-l urmărea, Casey simţi durerea dorinţei neîmplinite. Il dorea atât de mult... Pentru ea era o tortură la fel de mare ca şi pentru el, faptul că-l refuza. Dar era vina lui că acum nu erau înapoi în hotel făcând dragoste, îşi aminti
Casey cu amărăciune. Reid trebuia doar să spună că va renunţa la competiţii şi ar fi fost fericiţi pentru tot restul vieţii lor, fără continua nelinişte de a fi rănit sau omorât. Era prea mult ce-i cerea? Şi totuşi era furios pe ea pentru că-l iubea, pentru că voia să rămână în viaţă.

Gândul îi lăsă un gust amar, mai ales când îşi aminti cât de aproape fusese să-i cedeze. îşi dădea seama că nu putea să-i reziste când el încerca s-o seducă, devenind o jucărie în mâinile lui. Deci, trebuia să se asigure ca acest lucru să nu se mai întâmple până când el nu va ceda, hotărî ea cu încăpăţânare.

Reid ieşi din mare şi se îmbrăcă.

- Eşti gata de plecare? întrebă el scurt.

Casey se ridică în picioare fără să răspundă şi merse înaintea lui, către maşină, aşezându-se pe locul pasagerului. Călătoria spre oraş se desfăşură în tăcere.

Când ajunseră în camera de hotel, Reid îmbrăcă o altă cămaşă şi anunţă:

-Mă duc la bar să beau ceva. Este prea devreme să mă culc.

El aşteptă un moment, dar cum Casey nu vorbea, ieşi din cameră.

Neconsolată ea făcu baie îndelung şi zăcu trează mult timp. Adormise de circa o oră când Reid se întoarse şi se întinse lângă ea, ferindu-se să n-o deranjeze sau s-o atingă.

Amândoi se refugiară într-o politeţe rece unul faţă de celălalt, ziua următoare, străduindu-se să se prefacă veseli când îl vizitară pe Mark şi chiar şi mai veseli când reveniră către seară şi erau şi părinţii ei acolo.

In timp ce erau acolo, sora de serviciu le spuse că Mark va putea fi mutat la spitalul local a doua zi.

-Este minunat! exclamă mulţumită maică-sa. Atunci veţi părăsi hotelul mâine? întrebă ea întorcându-se spre Casey. Camera voastră este deja pregătită.

- Aţi putea veni în seara aceasta, dacă vreţi, sugeră tatăl ei.

- Da, de ce nu? se alătură şi doamna Everett.

Casey vru să refuze, dar Reid interveni repede:

-Mi se pare o idee bună. Ne vom duce la hotel să ne facem bagajele, după orele de vizită şi apoi vom pleca.

Casey îl ascultă, surprinsă; nu se aştepta să fie atât de nerăbdător să stea în casa părinţilor ei. Oare credea că-i va fi mai uşor să facă dragoste cu ea într-un mediu mai intim? Inima începu să-i bată mai repede. Cum

putea să continue să-l ţină la distanţă acolo unde nu exista o baie alăturată ca să se dezbrace, iar patul era atât de îngust încât ar fi trebuit să doarmă unul în braţele celuilalt?

Se întoarseră la hotel să împacheteze, Casey împăturindu-şi toate rochiile neîmbrăcate în luna de miere. Părinţii ei plecaseră înainte şi ei îi urmară peste o oră, ajungând acasă tocmai când se însera. Nu vorbiseră prea mult în timpul călătoriei; Reid concentrându-se asupra condusului, realizând că în acea noapte va fi marea încercare a voinţei... sau a lipsei ei de voinţă, gândi ea cu un râs interior, nervos.

Când ajunseră în faţa casei, Reid luă mai întâi valizele ei şi le duse pe verandă.

- Asta-i tot? întrebă el.

- Ale mele, da, dar ale tale... Vocea îi pieri brusc când îi privi faţa şi înţelese ce urma.

- N-am să stau aici cu tine, spuse Reid tăios. Mă duc acasă pentru două zile şi pe urmă trebuie să plec în America.

încet, fără a-i veni să creadă, Casey întrebă:

- La un concurs?

- Da. Este concursul Grand Prix la Chattanooga pe douăzeci şi unu, la care iau parte.

-înţeleg, răspunse Casey, încercând cu disperare să-şi ascundă durerea. Luându-şi cheile din poşetă, deschise uşa. Presupun că te văd la întoarcere - dacă supravieţuieşti, adăugă ea cu cruzime.

Faţa lui Reid împietri.

- Nu-ţi face griji, mă voi întoarce. Şi când o voi face, mă aştept să-ţi vii în fire şi să fii gata să trăieşti cu mine ca bărbat şi femeie în adevăratul sens al cuvântului!

Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Capitolul 6

Casey rămase buimăcită pe verandă. Se sprijini de perete vrând să alerge după el si să-l aducă înapoi, dar ştia că era prea târziu.

- Casey, tu eşti? o strigă maică-sa din hol şi veni să deschidă uşa. Ah, aici erai? Unde este Reid?

-S-a... s-a hotărât să se ducă acasă la el, recunoscu Casey, prea zăpăcită pentru a se gândi la o minciună. Luă valizele şi le duse înăuntru. Le duc în camera mea.

- Nu, asta o va face taică-tău. S-a întâmplat ceva între tine şi Reid? întrebă doamna Everett.

-Nu, sigur că nu, reuşi Casey să spună. Cum nu-l putem vizita mâine pe Mark, s-a hotărât să dea o raită pe acasă să se asigure că totul este în ordine.

- înseamnă că se va întoarce mâine sau poimâine? întrebă maică-sa.

- Da, dacă totul este în ordine, temporiză Casey, încercând să-i găsească o scuză pentru cazul în care nu se mai întorcea.

- Atunci de ce eşti albă ca varul?

- O, mamă, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt doar obosită, asta-i tot. Dacă tata îmi duce valizele sus o să mă duc să despachetez. Pot să beau şi eu o ceaşcă de ceai?

-Sigur că da.

Tatăl ei îi duse valizele sus şi apoi se duse să se uite la televizor, apoi apăru maică-sa cu o ceaşcă de ceai şi câţiva biscuiţi pe o tavă.

- N-ar fi trebuit să-mi aduci aici. Coboram eu să beau ceaiul.

- Nici o problemă. Mi-ai spus că eşti obosită şi m-am gândit că vrei să te urci în pat. Se duse până la dulapul unde Casey îşi pusese rochiile neîmbrăcate. Ce păcat că nu v-aţi dus în luna de miere. Aproape că-mi pare rău că v-am anunţat.

- Nu te-aş fi iertat dacă n-ai fi făcut-o. Ne putem duce altă dată în timpul anului, zise Casey aşezându-se pe pat şi bându-şi ceaiul, dorindu-şi ca maică-sa s-o fi lăsat în pace.

Dar doamna Everett cercetă tot dulapul şi exclamă.

- L-ai umplut numai cu lucrurile tale, lui Reid nu i-ai lăsat loc deloc. El nu se întoarce? întrebă ea.

Casey se sprijini de capătul patului, obosită.

- Nu, recunoscu ea. Nu se mai întoarce.

- De ce? Ce s-a întâmplat între voi?

- Nimic. Pleacă în America să ia parte la un concurs.

-Şi presupun că a vrut să te duci cu el, dar tu n-ai vrut, gândindu-te că ai promis să rămâi să ai grijă de Mark, conchise maică-sa. Oh, Casey, ar fi trebuit să pleci! Eu şi cu taică-tău suntem în stare să-l îngrijim şi el va avea o grămadă de vizitatori acum, când este atât de aproape de casă. Măcar dacă Mark n-ar fi avut accidentul în ziua nunţii tale.

- Măcar de n-ar fi avut accidentul deloc, rosti Casey tăios.

- Da, bineînţeles. Dar era de aşteptat să se întâmple într-o zi. Indiferent ce sport ar face, fotbal, rugbi sau orice altceva, el pune atâta entuziasm că ajunge să se accidenteze într-un fel sau altul. Sper doar să nu se mai rănească atât de grav, data viitoare.

Casey o privi îngrozită.

- Sigur n-o să-i interzici să mai participe la curse?

Mama ei râse fără veselie.

- Incearcă să-l opreşti. Acum a devenit fanatic şi nimic nu-l va opri să se urce în altă barcă în clipa în care se va însănătoşi. Aşa cum nici pe tine nu te-am putut opri să pleci de acasă şi să-ţi începi propria afacere. Se ridică în picioare. Mâine îi voi telefona lui Reid şi-i voi spune să vină să te ia! El poate...

- Nu! izbucni Casey. Apoi, spre surprinderea mamei adăugă mai calmă: După cum ai spus, sunt foarte încăpăţânată. I-am... i-am promis lui Mark că stau şi intenţionez să mă ţin de cuvânt.

- Dar sunteţi căsătoriţi de mai puţin de o săptămână, spuse mama ei. Cum puteţi suporta să fiţi despărţiţi când doar... Se întrerupse. Oh, dar am uitat. Voi tinerii din ziua de azi nu aşteptaţi până la casătorie, nu-i aşa? Cred că tu şi cu Reid aţi trăit împreună înainte de nuntă. Deci nu înseamnă prea mult să fiţi despărţiţi acum. Plecă imediat după această discuţie şi Casey se dezbrăcă şi se culcă. Cât de puţină dreptate avea maică-sa, se gândi ea. Ce şocată ar fi fost să afle că această căsătorie nu fusese consumată. Brusc, Casey îşi dori cu ardoare să fi făcut dragoste cu el înainte de

nuntă, înainte de a fi aflat cât de periculoase erau cursele de bărci. Atunci n-ar mai fi avut nici o armă împotriva lui Reid. îşi vârî capul în pernă şi începu să plângă, prima dată când plângea în voie de la nuntă.

Reid îi telefonă în ziua următoare şi apoi seara care urmă, după ce se întorseseră de la vizitarea lui Mark. Se interesă cum suportase Mark călătoria şi cam atât. De fiecare dată întrebă:

- Te-ai răzgândit?
- Dar tu? replică ea.
- Nu. Plec miercuri în Statele Unite. Dacă ai nevoie de mine - sau te răzgândeşti - mă găseşti la acest număr.

Casey notă numărul, gândindu-se că avea nevoie disperată de el chiar acum. Dar în loc de asta spuse:

- îmi telefonezi când ajungi acolo?
- Are vreo importanţă? răspunse Reid cu vocea dintr-o dată tăioasă.

încercând să se controleze, Casey întrebăl:

- Aş vrea să ştiu dacă ai ajuns bine. Şi aş vrea să ştiu dacă eşti întreg la sfârşitul cursei.
- Ştii, Casey, spuse Reid supărat. încep să cred că ai dori să mă accidentez doar ca să dovedeşti că ai dreptate.
- Oh, Reid! Vocea lui Casey se frânse şi închise telefonul, nefiind în stare să continue.

Ducându-se în grădină, plânse până când nu mai avu lacrimi şi apoi fugi la culcare, abia spunând noapte bună când urcă scările.

După aceea, convorbirile cu Reid au fost seci, politicoase şi rapide. Dar cel puţin o suna. O întreba întotdeauna ce face ea şi familia ei, ea îl întreba ce face el, dar nici un cuvânt despre concurs. Pe data de douăzeci şi unu Casey nu părăsi casa, tresărind ori de câte ori suna telefonul şi simţind încontinuu un nod în stomac. Când Reid telefonă în noaptea aceea, uşurarea ei fu enormă. Abia putea vorbi şi Reid întrebă:

-Eşti bine?

-Da. Dar... dar tu?

- Bineînţeles, răspunse el ca şi când participarea la Grand Prix era ceva banal.

Atitudinea lui o irită pe Casey.

-Când te întorci? întrebă ea.

Reid ezită.

- Este un alt concurs în America peste două săptămâni. Te deranjează dacă nu vin acasă până atunci?

Ea fusese atât de nerăbdătoare să-l vadă întors acasă încât acest răspuns o înfurie.

-Fă cum vrei, îl repezi ea.

Se lăsă o pauză, după care Reid rosti tăios:

-Bine, aşa voi face.

El nu mai telefonă a doua seară, astfel că acceptă invitaţia unei vechi colege de şcoală, în seara următoare şi era plecată când el sună. După ce plecase în America, Reid îi trimisese maşina lui printr-un angajat, aşa că ea putea să se mişte mai uşor. La început, refuzase câteva invitaţii de teamă să nu sune

Reid, dar în săptămâna care urmă acceptă câteva, lăsând-o pe maică-sa să răspundă la telefon. Biata doamnă Everett era bucuroasă că fiica ei se distra, dar era îngrijorată că între Casey şi Reid apăruse o ruptură.

- Trebuie să vorbeşti cu el diseară, Casey, o sfătui maică-sa. Pare din ce în ce mai rece, de fiecare dată când sună. Şi colegii lui Mark iau vacanţă săptămâna viitoare aşa că el nu va mai avea timp pentru tine.

De aceea, că se strădui să fie acasă când Reid telefonă din nou.

- Ce surpriză, comentă el rece când răspunse. N-ai mai avut nici o invitaţie la cină în astă seară?

Vocea lui era plină de ironie, alungându-i lui Casey orice emoţie la auzul glasului lui.

- Nu, răspunse ea acru. N-o să mă mai găseşti aici, fiindcă mâine plec.

- Te duci acasă? spuse Reid repede, aproape nerăbdător.

- Vrei să spui înapoi la casa ta? N-am altundeva unde să mă duc, nu-i aşa? spuse ea nervoasă.

După o pauză încordată, Reid spuse cu reproş:

-Casa mea este căminul tău, Casey. Căminul nostru - dacă alegi să-l transformi în aşa ceva... Iei cheia de la menajera mea care locuieşte în sat. Uite adresa ei, îi dictă el. Eu îi voi telefona şi o voi anunţa că vii mâine.

- Bine. Voi fi bucuroasă să mă întorc la munca mea.

- Da, bineînţeles, aprobă Reid răutăcios. La ce altceva?

Astfel că în dimineaţa următoare, Casey îşi împachetă din
nou lucrurile şi porni spre Waterheigh cu sentimente foarte amestecate. Ar fi trebuit să fie o întoarcere fericită după luna lor de miere... îşi amintea cum Reid o purtase în braţe peste prag, prima dată când o dusese acolo şi glumise că probabil va fi prea slăbit după luna lor de miere. Casey îşi înghiţi lacrimile amare.

Doamna Grover, menajera lui Reid îşi manifestă regretul auzind că nu fuseseră în luna de miere din cauza accidentului fratelui lui Casey.

Casey se descotorosi de menajeră cât putu de repede şi plecă spre casă. Se simţea ciudat să descuie uşa şi să intre într-un loc atât de mare şi pustiu, ştiind, mai ales, că urma să fie căminul ei. Se plimbă peste tot, cercetând, simţindu-se în tot acest timp ca o intrusă. Toate hainele pe care nu le luase cu ea erau aşezate în dulapul din dormitorul principal, dar când Casey se pregăti să despacheteze, ezită. Oare Reid nu va interpreta acest lucru ca pe un semn de capitulare din partea ei, dacă era pregătită să împartă acest dormitor cu el?

Se uită lung la patul mare, amintindu-şi că acolo îi pusese Reid inelul de logodnă pe deget şi ochii i se umplură din nou de lacrimi. Îl iubea atât de mult şi dorea o relaţie normală cu el. Opunându-i-se în acest fel nu era în firea ei; ea era o persoană caldă şi iubitoare şi i se rupea inima să fie atât de dură. Dar erau prea multe

în joc. Dacă Reid ar renunţa la concursuri, ei ar putea fi atât de fericiţi. Casey oftă lung, îşi şterse ochii cu hotărâre şi îşi cără valizele în camera de oaspeţi.

Soneria de la intrare sună tocmai când ea îşi ducea hainele din dormitorul principal şi alergă la parter să răspundă.

- Doamna Lomax?

Afară era o maşină de la florăria locală şi şoferul îi înmână un minunat coş cu flori.

- Da, mulţumesc.

Casey luă florile şi deschise repede plicul din coş, în speranţa că era un dar de la Reid, care-i va scrie că a renunţat la curse. Fusese o speranţă deşartă pentru că citi: „Bun venit în noul tău cămin. Cu dragoste de la Elaine, Richard, Emma şi Paul.“

Casey îngheţă de dezamăgire şi-i trebui un timp să-şi revină şi a să se întrebe de unde ştiuse sora lui Reid că va veni astăzi. Probabil îi telefonase Reid, ceea ce însemna că el se gândea la ea. Moralul i se mai ridică puţin.

Casa era impecabil de curată şi după ce-şi mută hainele în camera de oapseţi, nu prea era nimic de făcut aşa că ieşi ca să mănânce ceva şi se duse apoi în locul unde îi fuseseră instalate maşinile de tricotat. Reid scrisese numele firmei ei la intrare, ceea ce-i făcu plăcere. Era o senzaţie minunată să descuie uşa de la atelierul ei situat la etajul al doilea şi să vadă toate maşinile instalate, aşteptând-o.

Depozitul în care erau situate mai multe ateliere, fusese folosit pe vremuri ca parte a unei mori mari şi dădea spre râul care alimentase moara. Casey îşi petrecu după-amiaza despa- chetându-şi cutiile cu dosare şi desene, sortându-le şi aran- jându-le pe rafturi. Era încântată mai ales de camera de lucru, mult mai largă decât cea pe care o avusese înainte şi foarte luminoasă. în lipsa ei veniseră câteva comenzi şi era nerăbdătoare să înceapă. Era sigură că aici va putea lucra bine, dar faţa i se înnegură; va putea să lucreze doar dacă nu se va mai frământa tot timpul în legătură cu Reid.

La cinci şi jumătate, tocmai când era pe pe punctul să plece acasă, se auzi o bătaie în uşă şi un bărbat îşi vârî capul înăuntru.

-Bună. Am auzit pe cineva mişcându-se pe aici. Trebuie să fii Everett Knitwear. Eu sunt Johnson’s Stained Glass, spuse tânărul intrând şi întinzând mâna.

Casey zâmbi şi-i scutură mâna. Era probabil puţin mai mare ca ea, dar era dificil de apreciat din cauza părului negru şi creţ şi a bărbii la fel de neagră şi de creaţă. Purta un halat de lucru plin de găuri provocate de arsuri, iar mâna îi era aspră şi bătătorită. Avea şi o mască de protecţie a ochilor pe care şi-o ridicase pe cap.

- Sunt în atelierul alăturat, spuse el. Lucrez aici de trei luni.
- Da? Şi faci vitralii, mi se pare?
- Da, într-adevăr. Majoritatea pentru biserici.

-N-aş fi crezut că mai există cerere pentru aşa ceva în zilele noastre.

- O să fii surprinsă; se construiesc câteva biserici, iar vandalii care sparg geamurile cu pietre la cele vechi, îmi asigură comenzi, spuse el vesel. Şi ce faci cu toate aceste maşini? se interesă el.

- In majoritate, pulovere. Le vând unor magazine selecte din Londra şi din oraşe mari.

-Ah, pentru scorpiile bogate, vrei să spui. Eşti foarte deşteaptă, de aici vin bani. Toate acele femei răsfăţate care n-au nimic de făcut decât să cheltuie banii soţilor lor, observă el cu dispreţ.

- Nu crezi că generalizezi? întrebă Casey zâmbind.

- Probabil, îi întoarse el zâmbetul. Cum te cheamă? Nu pot continua să-ţi spun Everett Knitwear.

- Casey. Casey Lomax, adăugă ea, amintindu-şi noul nume. M-am măritat recent.

-Ăsta-i norocul meu, remarcă el ridicându-şi expresiv sprâncenele. Toate fetele drăguţe mi se suflă înainte de a le cunoaşte. N-ai vreo soră? întrebă el plin de speranţă.

- îmi pare rău, nu. Şi care-i numele tău adevărat, Johnson’s Stained Glass?

El zâmbi şmechereşte.

- Justin, dar mi s-a spus Johnny Johnson de când mă ştiu.

Casey râse şi-l întrebă cum se înţelegea cu proprietarul lor.

Petrecură o jumătate de oră trăncănind şi arătându-şi

desenele unul altuia.

-Mi-am început propria afacere în garajul lui taică-meu, îi povesti John. Dar m-a dat afară când i-am dat foc la garaj lăsându-mi arzătorul aprins şi ducându-mă să răspund la telefon. A fost un lucru bun, totuşi, fiindcă m-a făcut să găsesc acest loc. Dar tu?

- Am închiriat o căsuţă cu o cameră mare în spate, dar aici este mult mai bine.

-Şi soţul tău? Te ajută?

- Nu, el lucrează la Salford Lake, într-o afacere cu bărci.

- Este norocos că are de lucru, remarcă Johnny. îl ajută să aibă un venit sigur în fiecare săptămână.

-Da, aşa cred şi eu, încuviinţă Casey simţindu-se jenată de succesul lui Reid.

N-avea de gând să-i spună lui Johnny care era situaţia ei reală. îl plăcea şi se bucura să devină buni prieteni şi vecini. Când se vor cunoaşte mai bine, îi va spune cu timpul. Se uită la ceas.

- Ar trebui să plec.

- Presupun că te aşteaptă soţul să-i pregăteşti cina. Norocos bărbat.

- N-ai gustat ce gătesc eu, râse Casey.

Johnny îşi închise atelierul şi coborî împreună cu ea scara masivă din stejar. îşi scosese halatul şi dedesubt purta o pereche de blugi şi un pulover vechi. Din fericire, Casey venise cu vechea ei rablă şi Johnny se îndreptă spre o maşină tot atât de veche.

- Locuieşti aici, întrebă ea.

-Da, chiar în oraş. Am căpătat un locşor unde să mă

culc. Nu-i prea mult spaţiu. Se uită la ea plin de speranţă. Presupun că n-ai vrea... dar apoi se întrerupse. Nu, du-te la soţul tău. Ne vedem mâine?

-Da, aşa cred.

Casey se duse acasă şi mâncă singură, aproape dorindu-şi să fi acceptat invitaţia nerostită a lui Johnny. Ar fi putu vorbi şi râde cu cineva de vârsta ei, ca în zilele de colegiu. Stând aici, în salonul casei mari şi pustii, Casey se simţea mai singură ca niciodată.

Pentru a-şi mai ridica moralul, telefonă surorii lui Reid să-i mulţumească pentru flori şi aceasta îi ceru s-o viziteze oricând doreşte.

-N-aştepta o invitaţie, îi spuse Elaine. Acum faci parte din familie. Te aştept să vii ori de câte ori te vei simţi în stare să-mi suporţi progeniturile.

-Mulţumesc, drăguţ din partea ta, râse Casey. Fii sigură că aşa o să fac.

Dar când puse receptorul jos, Casey îşi dădu seama că nu se simţea ca un membru al familiei lui Reid. Până când nu-i va aparţine lui Reid, cum putea să se simtă ca făcând parte din familie?

Merse la culcare în camera de oaspeţi, dar nu dormi foarte bine aşa că se ridică din pat devreme, se îmbrăcă şi-şi pregăti un mic dejun pe care să-l ia în camera despre care Reid îi spusese că este favorita lui. Soarele dimineţii lumina încăperea. Casey deschise uşa de sticlă şi ieşi pe terasă pentru a mânca acolo. Urma să fie o zi călduroasă, chiar şi la această oră a dimineţii era suficient de cald ca să fie îmbrăcată cu o bluză fără

mâneci peste blugi. Peste lac plutea o ceaţă uşoară care dispărea treptat când ajungea la ţărm şi la pajiştea verde, plantată cu stejari, ce ducea spre casă.

Era frumos. Casey se aşeză acolo o clipă, pentru a se îmbăta în mirosul dimineţii, simţind soarele cald pe braţele goale. îşi puse mâinile la ceafă, ridicându-şi părul şi se arcui spre soare ca un adorator păgân.

Din grădină se auzi o exclamaţie de surpriză şi Casey se răsuci brusc, aşteptându-se să-l vadă pe grădinar sau pe menajeră. Dar acolo se afla Reid cu privirea aţintită avid asupra ea.

-Reid! Paharul cu suc de portocale zbură cât colo când Casey împinse în grabă masa ca să ajungă la el. Reid! Traversă terasa şi sări de pe trepte în braţele lui. Oh, Reid, credeam că nu te mai întorci.

Se agăţă de el în timp ce Reid o ţinea strâns în braţe, mur- murându-i numele şi spunându-i:

-Draga mea, draga mea fată. O, Casey, iubito, mi-a fost dor de tine. O săruta şi o strângea şi mai tare, lipindu-i trupul de al lui, ca pentru a-şi întări spusele. A fost un iad să fiu despărţit de tine. Mai ales când...

Dar Casey nu voia să vorbească acum despre asta, şi se ridică pe vârfuri să-l sărute cu pasiune auzind această mărturisire. în minte n-avea alt gând în afară de cât de fericită era să-l vadă din nou şi să fie ţinută în braţe ca acum.

- Mmm, oftă Reid recunoscător când Casey îl lăsă să respire în cele din urmă. Imi place. O muşcă de ureche

şi-i sărută gâtul. Ai un gust bun. Ce-ar fi să mă laşi să te mănânc la micul dejun?

- N-ai mâncat încă? Doamne, trebuie să fii de flămând. Aşază-te aici şi-ţi voi pregăti ceva. Vrei ouă şi şuncă?

- Nu, doar suc, pâine prăjită şi cafea. Reid luă paharul căzut şi o întrebă ce a făcut ieri.

-M-am dus la atelier să mai aranjez câte ceva. Am vorbit cu Elaine la telefon. Mi-a trimis nişte flori frumoase; sunt în salon.

Punând totul pe o tavă Casey o duse pe terasă şi ei se aşezară la masă. Acum, când primul entuziasm al revederii cu Reid trecuse, era conştientă de situaţia dintre ei, devenind mai încordată cu fiecare minut.

Dar Reid părea mulţumit să se afle acolo şi să-şi ia micul dejun.

-Ce-ar fi, sugeră el, să luăm de mâncare şi să ieşim o zi? Putem lua o barcă şi să facem o excursie în josul râului.

-O barcă de mare putere?

-Nu, un iaht pe care-l păstrez pentru Elaine şi copii. Am putea hoinări cu el.

Casey zâmbi încântată.

-Mi-ar plăcea.

- Mă duc să mă schimb, apoi plec să aduc iahtul în timp ce tu împachetezi tot ce este necesar pentru picnic. Nu uita să-ţi iei un costum de baie, strigă el din hol.

Cămara şi frigiderul erau bine aprovizionate, astfel

că n-a fost greu să umple un coş cu cornuri, şuncă, salam şi brânzeturi, fructe şi o sticlă de vin. Apoi alergă pe scări şi-şi puse un şort, ezită un moment înainte de a alege costumul de baie croşetat, adus de Reid în urmă cu cinci luni. Găsi câteva prosoape de baie şi cu braţele încărcate, duse totul la micul debarcader din capătul grădinii.

Reid se vedea deja, la timona unui iaht. El acostă cu pricepere lângă debarcader şi o ajută să urce pe punte. O aşeză pe Casey lângă el, ţinând-o de mijloc. El se întoarse şi râse, în aparenţă complet fericit şi în largul lui, şi inima ei se strânse o clipă, dorindu-şi să fie adevărat. Dar dacă Reid putea să-şi scoată din minte problema lor, putea şi ea, aşa că-i zâmbi şi se mută şi mai aproape de el, simţind imediata strângere a braţului său.

Traversară lacul şi intrară pe râu, unde nu mai exista nici un fel de briză, ci doar soarele arzător.

- Va fi o zi absolut perfectă, remarcă fata mulţumită, când se uită la cerul fără nori.

- Aşa sper şi eu, încuviinţă Reid. Vorbele lui aveau un subînţeles, dar când Casey îl privi pe furiş, el vorbea deja despre altceva. Când soarele străluceşte aşa nu-i nici o ţară din lume atât de frumoasă ca Anglia, zise el.

- Bănuiesc că ai văzut destule?

- Destule, încuviinţă el.

- Nu te-ai săturat să călătoreşti? Să fii departe atâta timp?

- înainte nu mă săturasem, fiindcă n-aveam la cine să mă întorc. Acum, când te am pe tine este altceva, bineînţeles.

Deşi era legal soţia lui, ea nu-i aparţinea încă, cel puţin fizic. Deci cât de diferit era acum pentru el să vină acasă? Şi ce aştepta de la această venire? Dar era hotărâtă să nu se gândească la asta şi pentru a-şi schimba şirul gândurilor întrebă:

- Unde mergem?
- Există un râu mic care se varsă în acesta, la două mile depărtare. Acolo unde cele două râuri se întâlnesc există un mic oraş, apoi un peisaj de ţară ca şi cum te-ai întoarce înapoi cu treizeci de ani; nici un fel de comerţ, doar câmpuri şi lunci şi unul sau două sate micuţe, până când râul devine prea puţin adânc pentru a mai fi navigabil. El îi zâmbi. Este un frigider în cabină; ce părere ai de o bere?

Băură bere şi hoinăriră cu iahtul prin soare, până când ajunseră la oraşul pe care-l menţionase Reid. El îi arătă locul unde un alt râu se unea cu cel pe care se aflau.

- Vezi râul acela? Este cel care trece pe lângă depozitul unde sunt instalate atelierele.

Trecură printr-o ecluză în acel râu şi se opriră pentru picnic într-un loc unde o salcie deasă ascundea vederii pe cei ce se aflau sub ea. Casey se duse în cabină să se schimbe în costum de baie şi amândoi înotară în apa limpede vreme de o jumătate de oră, apoi se uscară la soare, înainte de a se muta la umbră. Aici mâncară şi

băură, vorbind puţin ca să nu tulbure atmosfera plină de pace. După aceea aţipiră, Casey cu capul pe umărul lui Reid. Dar se trezi când simţi buzele lui sărutân- du-i faţa.

Casey se întoarse spre el firesc, cuprinzându-i gâtul cu braţele, iar el îi sărută gura. La început o sărută uşor, savurân- du-i dulceaţa buzelor. Casey îşi deschise gura pentru el, apoi ezitând, o cercetă şi ea pe a lui. Cu respiraţia accelerată, Reid îşi retrase capul, cu ochiul întunecat de pasiune.

- Arăţi senzaţional în costumul acesta, murmură el.
- Tu l-ai ales.
- Mi te-am imaginat în el în momentul când l-am văzut.

în clipa următoare, îi desfăcea bretelele, înlăturându-i
sutienul. îi mângâie pielea fierbinte, trezindu-i un răspuns imediat, dar se chinui câtva timp înainte de a da ascultare simţurilor. Apoi el se aplecă şi-i sărută sânii, smulgându-i un geamăt de dorinţă. Şoldurile ei se mişcau voluptuos sub mângâierile lui Reid. Respiraţiile lor precipitate erau întretăiate de suspine de încântare în ritmul în care se mişcau trupurile lor. O copleşiră valuri de plăcere, crescând în intensitate până la extazul final. Casey îi strigă numele, înfigându-şi degetele în spatele lui Reid, cu trupul scuturat de paroxismul plăcerii.

Casey respira greu, tremurând în braţele lui Reid. El

o mângâie până când respiraţia şi bătăile inimii ei se potoliră.

- întotdeauna poate fi atât de bine ca acum, iubito. De fiecare dată. Când doi oameni se iubesc cum ne iubim noi, şopti el.

Ajunseră acasă când soarele apunea la sfârşitul uneia din cele mai perfecte zile pe care Casey le trăise. Ea mai voia să facă ordine prin casă, dar Reid o opri.

- Să mergem la culcare, îi sugeră el.

Casey se încordă şi inima începu să-i bată mai tare. Era limpede ce dorea Reid.

- Reid, eu.

Dar înainte ca ea să spună ceva, Reid puse stăpânire pe gura ei şi o ridică în braţele lui puternice ca s-o ducă în dormitor. Dar când ajunseră pe palier, ea zise:

- Te rog, Reid, trebuie să merg la baie.

El o puse jos, ezitând. Casey intră repede în baie şi încuie uşa cu degete care tremurau. Dădu drumul la duş şi-şi scoase hainele, plănuind să stea acolo cât putea de mult, dar după câteva minute când Reid îi bătu la uşă.

- Ce este? se sperie ea.
- Ieşi de acolo! Vreau să vorbesc cu tine.

Vocea lui suna ameninţător. Trăgând de timp, ea îi strigă:

- Tocmai fac duş. Nu va dura mult.
- Ai auzit ce am spus, Casey? Vreau să vorbesc cu tine chiar acum.
- Despre ce?

-La naiba, Casey, n-am de gând să strig prin uşa asta blestemată. Ori ieşi imediat, ori o sparg.

Ea apucă un prosop de baie şi se înfăşură în el.

- A... aşteaptă, strigă ea. Vin.

Cu mâini care tremurau de teamă, Casey descuie uşa şi păşi pe palier.

Capitolul 1

- Ce s-a întâmplat? întrebă Casey, încercând să nu-şi trădeze teama din voce.

Reid o privi fără nimic din blândeţea dinainte. Era doar în blugi, cu pieptul şi picioarele goale.

-De ce naiba ţi-ai mutat toate lucrurile în camera de oaspeţi?

- Oh, m-am gândit că... ar fi mai bine.

-Mai bine pentru cine? Pentru tine? Ca să nu te mai deranjezi să mă respingi în fiecare noapte, nu?

- Nu, eu...

- Nu? Vocea lui Reid era tăioasă. Ai făcut-o pentru mine, nu-i aşa? Din bunătatea inimii tale. Ca să nu mai trec prin chinurile iadului stând în pat lângă tine fără să te ating. Ştiind că mă vei respinge ca şi cum aş fi un fel de monstru, când tot ce vreau este să fiu ca oricare alt bărbat care-şi iubeşte nevasta!

Se opri pentru o clipă, prea furios să continue şi Casey spuse repede:

- Dar tu nu eşti ca alţi bărbaţi, Reid. Alţi bărbaţi nu-şi riscă vieţile doar pentru... pentru o glorie efemeră ca tine. Alţi bărbaţi nu...

Făcând un pas înainte, Reid o prinse de braţul care gesticula şi era evident că abia o auzise.

-Deci ar trebui să-ţi mulţumesc, nu? Să-ţi mulţumesc că ai pus o barieră şi mai mare între noi? O barieră fizică de data aceasta. Cel puţin împărţeam aceeaşi cameră şi acelaşi pat, exista o şansă să-ţi vină minţile la cap şi să înţelegi ce simţim unul pentru celălalt. Dar acum... Se opri dezgustat, prea copleşit de supărare ca

să vorbească.

-N-am vrut asta, spuse Casey neajutorată. Voiam doar să fie mai uşor pentru noi.

- Mai uşor? Inţeleg, spuse Reid ironic. Şi cât intenţionezi să stai acolo?

- Până... până când vei fi de acord să renunţi la curse, recunoscu ea, cu vocea ajungând doar o şoaptă.

- Prin urmare, este o altă formă de şantaj. Pentru că primul tău plan n-a mers aşa cum sperai, te-ai hotărât să joci mai tare. Să mă supui la un chin şi mai mare.

- Nu! strigă Casey. Nu m-am gândit la asta. Iţi spun că am făcut-o pentru noi amândoi. Să uşurez lucrurile. Să... să...

- Continuă, spuse Reid prinzându-i închieietura mâinii. Ce vrei să spui? Să faci mai uşor pentru tine? Mă doreşti la fel de mult ca şi mine. Ţi-a plăcut astăzi după-amiază, nu-i aşa? Nu ţi-a plăcut? repetă el dur, cu vocea ridicându-i-se.

- Da! Oh Doamne, da, recunoscu ea cu un geamăt.

-Atunci, pentru numele lui Dumnezeu de ce... Reid îşi înghiţi vorbele. Nu, spuse el cu tărie. N-am de gând să te rog pentru ceea ce ar trebui să fie un drept al meu.

- Dar eu nu sunt prea mândră ca să te rog, izbucni Casey şi căzu în genunchi. Te rog, Reid, renunţă. Nu te omorî singur, te rog. Trebuie doar să-mi promiţi şi putem face dragoste chiar acum. Voi face tot ce vrei, dacă promiţi.

Reid o trase cu bruscheţe în picioare.

- M-am săturat, Casey. Dacă nu te poţi comporta ca

un adult, va trebui să te tratez ca pe un copil răsfăţat şi neascultător. Şi pentru început, nu te las să dormi în altă cameră. Vom continua să dormim împreună ca soţ şi soţie chiar dacă n-o vom face în adevăratul sens al cuvântului. Şi tu te vei îmbrăca şi dezbrăca în dormitor, în loc să te strecori în baie de fiecare dată.

El îi dădu drumul la încheietura mâinii şi trase prosopul de pe ea. Ea îşi pierdu răsuflarea de groază şi încercă să se acopere cu mâna, dar Reid i-o prinse repede.

-Să nu faci asta, îi ordonă el. Niciodată să nu te acoperi în faţa mea. în fond, sunt soţul tău, accentuă el cu un sarcasm amar. Am unele drepturi. Şi nu mă vei priva de plăcerea de a te privi, chiar dacă îmi refuzi altceva!

- Lasă-mă! Să te ia naiba, lasă-mă! strigă Casey luptându-se să se elibereze, furioasă şi umilită.

-Niciodată! spuse Reid cu sălbăticie. N-o să te las niciodată să te închizi în altă cameră. Eşti nevasta mea.

Cu o smucitură, Reid o trase în braţele lui, apoi o ridică şi o duse în dormitor. Dând la o parte cuvertura o trânti pe pat şi o ţinu până când încetă să se mai lupte.

Casey nu răspunse şi el se întinse în pat lângă ea. O privi o clipă, apoi îşi înfipse mâna în părul ei ca s-o sărute apăsat pe gură.

-Noapte bună, nevastă, zise el supărat şi din nou Casey nu răspunse, dar Reid râse cu asprime şi stinse veioza.

Zăcu ţeapănă multă vreme, oscilând între furie şi

disperare. Unul dintre ei va trebui să cedeze, nu puteau continua aşa la infinit.

Dar Reid era încăpăţânat. El spusese că vor discuta despre asta, dar Casey ştia că va aduce tot felul de argumente şl că va continua să participe la curse. Intr-un fel, ar fi fost o înfrângere şi mai rea.

Insemna că dragostea şi îngrijorarea ei pentru el ocupau un loc secundar faţă de curse. Ceea ce voia el era o soţie care să i se supună întotdeauna, care să joace un rol secundar pentru el şi să nu aibă o voinţă proprie. N-avea de gând să accepte aşa ceva, se gândi Casey strângând din dinţi cu hotărâre. Trebuia să învingă această bătălie pentru binele amândurora.

Nu ştia cât stătuse de nemişcată, încordată şi conştientă de orice mişcare a lui Reid, dar în cele din urmă adormi, ca să viseze că se plimba goală pe o stradă. Se trezi tresărind şi pentru o secundă, se sperie să descopere că era goală. Dar apoi îşi aminti şi se întoarse să se uite la Reid în lumina lunii ce se filtra printre draperii. El nu era acolo. Coborî din pat, se duse pe palier, dar nu era nici

Il descoperi pe terasă, îmbrăcat doar cu pantalonii de la pijama. Nu fuma şi nu avea nici un pahar în mână. Stătea pur şi simplu acolo, uitându-se la lună, cu o expresie de îndârjire şi lipsă de speranţă pe chip. In timp ce-l observa, el ridică o mână să-şi dea la o parte banda neagră şi-şi frecă obosit ochiul cel vătămat. Inima lui Casey se umplu de dragoste şi de milă şi vru să-l strige, să vină să-l mângâie, să-l aline. Dar Reid îşi

îndreptă umerii şi ea îşi dădu seama că el nu era genul de bărbat care să accepte mila cuiva, nici chiar a soţiei sale. Aşa că se întoarse înapoi în dormitor, întinzându-se pe pat, aparent adormită când el se întoarse.

Amândoi se treziră devreme în dimineaţa următoare şi îşi luară micul dejun într-o atmosferă încordată.

- Mă duc la firmă, o informă Reid laconic, Cred că voi sta acolo toată ziua.

- Bine. Eu mă duc la depozit, bineînţeles.

- Bineînţeles, aprobă Reid sardonic. îşi goli ceaşca de cafea şi-şi luă servieta. Ne vedem diseară, spuse el.

Casey nu răspunse, stătea cu ceaşca de cafea în mână privind în urma lui şi gândindu-se că n-ar mai putea suporta o altă noapte ca noaptea trecută. Se ridică în picioare, dorindu-şi brusc să fie departe de atmosfera asta încordată. încuie la repezeală şi alergă spre maşina ei, nesimţindu-se în largul ei până nu ajunse la depozit şi se aşeză la una dintre maşinile din atelierul ei. îi făcea bine să lucreze din nou, concentrându-se asupra a ceea ce făcea şi urmărind puloverul crescând sub mâinile ei pricepute. Lucră din greu toată dimineaţa, cu ferestrele larg deschise pentru a lăsa să intre soarele cald, dar la ora prânzului veni Johnny Johnson şi bătu la uşă, insistând să vină cu el şi să se alăture celorlalţi, care aveau ateliere acolo, pentru o pauză de prânz. Stătură toţi împreună pe iarbă mâncând sendvişuri şi bând bere sau coca-cola cumpărate de la un snackbar din apropiere. Johnny o prezentă tuturor şi ea se adânci în conversaţie cu două

tinere care aveau un atelier tot acolo.

Casey găsi această pauză de prânz foarte relaxantă şi plăcută după traumele provocate de Reid şi se întoarse la treabă cu energia reînnoită şi mult entuziasm, dar când reveni la atelier, telefonul suna. Era Reid.

El spuse tăios:

- Te caut de ceva timp.

- îmi pare rău, mi-am luat o pauză de prânz. Vrei... vrei ceva de la mine?

Reid râse ironic şi ea îşi muşcă buzele când realiză ce spusese. Dar Reid răspunse:

- Am sunat-o pe Elaine să-i spun că sunt acasă şi ne-a invitat diseară la cină. I-am spus că-i voi telefona ca s-o anunţ.

- Oh, înţeleg. Tu vrei să mergi? întrebă Casey.

Replica lui Reid fu nimicitoare.

- Orice este mai bine decât să stăm acasă, comportându-ne ca doi străini politicoşi unul cu altul, toată seara.

Trecu un timp până când Casey putu să vorbească.

- Bine, spune-i lui Elaine că vom veni, spuse ea scurt şi închise telefonul.

îşi regăsi pacea pentru scurt timp, când ieşiră seara. Elaine şi Richard o întâmpinară cu căldură, fără să-şi dea seama că ceva între ei nu mergea cum trebuie. Copiii erau pregătiţi de culcare, dar li se permisese să mai stea să-l vadă pe unchiul pe care-l adorau şi pe noua lor mătuşă. Timp de douăzeci de minute, se jucară

cu toţii, până când Reid îi lăsă pe copii să-l prindă şi să-l trântească la pământ. Casey stătea lângă ei, râzând, până când îi trecu prin cap ce tată minunat ar fi Reid. Faţa îi deveni gânditoare şi chiar în acel moment Reid se ridică şi o privi, ghicindu-i gândurile. îi aruncă o privire atât de rece încât Casey se duse repede la bucătărie unde Elaine punea legumele într-un castron. Femeia se uită la ea şi-i zâmbi.

- I-a dus Richard la culcare? Apoi văzu faţa lui Casey. Te simţi bine? Te supără ceva?

- Oh... nu. Sunt... sunt bine, mulţumesc.

Elaine nu mai insistă.

- Cina este gata. Vrei să le spui bărbaţilor?

Mâncară în sufragerie, la lumina lumânărilor, Casey şi Reid stând unul în faţa altuia. Dar tensiunea dintre ei sporise, pentru că acolo erau şi alţi oameni şi ei trebuiau să încerce s-o ascundă. Reid reuşi destul de bine, vorbind firesc, dar când Richard îl întrebă despre ultimul lui concurs în America, Reid aruncă o privire întunecată şi spuse:

- Cred că ar fi mai bine să vorbim despre altceva; Casey nu suportă un asemenea subiect.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, casey privindu-şl fix farfuria, dar Elaine interveni repede, ca o bună gazdă ce era:

- Eu n-o învinuiesc. Când voi bărbaţii începeţi să vorbiţi despre bărci de mare putere nu ştiţi niciodată când să vă opriţi. Spune-mi, Casey, joci tenis? Avem în apropiere un club destul de bun de tenis şi ai putea să

vii şi tu.

Şi astfel se trecu peste situaţia jenantă, dar toţi erau foarte conştienţi de ea. După cină, luară cafeaua în salon şi Casey se aşeză într-un fotoliu. Reid îi aruncă o privire răutăcioasă şi se aşeză pe o sofa cu un pahar de brandy în mână. Richard o întrebă cum îi merge lui Mark şi după ce îi răspunse el remarcă:

- Păcat de luna voastră de miere, dar mă aştept să te duci cu Reid în America la următoarea lui cursă.

Casey se uită la Reid, bărbia ridicându-i-se sfidător.

- Ai de gând să iei parte la alt concurs?

Reid răspunse fără ezitare:

- Da. La Sacramento, săptămâna viitoare. Nu-ţi aminteşti, dragă? Ti-am spus.

- Da, mi-ai spus, răspunse Casey acceptând provocarea. Şi îţi aminteşti că ţi-am spus că nu voi merge cu tine.

Atmosfera dintre ei era atât de încărcată, încât Elaine şi Richard nu puteau să nu observe. Aceştia se uitară unul la altul, după care Elaine veni şi se aşeză pe braţul fotoliului lui Casey ca să vorbească, iar Richard se aşeză lângă Reid. După un timp, cei doi bărbaţi se duseră în birou să se uite prin nişte hârtii de afaceri şi Elaine puse o casetă video cu ultima lor vacanţă. Fuseseră filmaţi copiii, jucându-se pe plajă sau în piscina hotelului şi năzdrăvăniile lor o făcură în curând pe Casey să râdă.

Elaine se întoarse spre ea zâmbind.

-îţi plac copiii, nu-i aşa?

- Da. Dar încă nu m-am gândit, răspunse Casey.

-Dar tu şi Reid intenţionaţi să aveţi copii? Ai mei ar fi încântaţi să aibă verişori cu care să se joace.

Faţa lui Casey se întristă.

- încă n-am discutat despre asta.

-Nici noi cred că n-am discutat înainte. Este de la sine înţeles că ei formează o parte a căsniciei, nu crezi?

Casey nu răspunse. Avea foarte multă nevoie de a discuta cu o altă femeie căreia să-i ceară sfatul, dar n-o putea face cu sora lui Reid.

Elaine o privi lung şi schimbă subiectul.

-Cum ţi-ai instalat maşinile de tricotat? Câteva prietene mi-au admirat puloverul şi m-au întrebat de unde îl am.

Din nou conversaţia deveni neutră, până când cei doi bărbaţi se reîntoarseră şi Reid luă locul lui Elaine, pe braţul fotoliului lui Casey. El puse intenţionat un braţ pe spatele lui Casey, şi-şi aşeză mâna pe umărul ei, frecându-i ceafa. Casey stătu nemişcată cam un minut, după care se mişcă şi se trase spre marginea fotoliului, ca o pasăre speriată.

Pe faţa lui Reid apăru o expresie nemulţumită. Se ridică în picioare.

- Este timpul să plecăm. Mulţumim pentru masă, Elaine.

Se sărutară luându-şi rămas bun şi se îndreptară cu toţii
spre maşină. Elaine veni lângă Casey.

- Nu uita să vii să mă vezi de câte ori vrei să vorbeşti cu cineva?

Casey încuviinţă şi zâmbi, şi doar când se

îndepărtară cu
maşina îşi dădu seama că vorbele Elainei fuseseră rostite cu subînţeles. Oare bănuia ceva? se întrebă ea şi oftă; nici n-ar fi fost greu cu toată acea atmosferă tensionată. Mai ales după ce Reid făcuse acea remarcă despre ea că nu voia să discute despre participarea lui la curse. Asta o rodea şi Casey izbucni:

- Trebuia să-i laşi pe Elaine şi pe Richard să afle că am avut o neînţelegere despre participarea ta la curse?

Reid râse răutăcios.

- Cu greu aş numi-o o neînţelegere. Acum se pare că este o barieră de netrecut.

- Numeşte-o cum vrei, ripostă Casey. Nu trebuia totuşi să le spui. Este ceva intim... între noi.

- Să nu discutăm despre asta acum. N-ai putea aştepta până...

- Nu, nu pot, strigă ea nervoasă. Vreau să ştiu de ce ai considerat necesar să...

- La naiba! strigă şi Reid. Nu ştiu de ce am spus-o. Presupun că am fost depăşit. Stăteam acolo ca doi fericiţi proaspăt însurăţei când de fapt ne îndepărtăm tot mai mult unul de celălalt, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o relaţie caldă şi drăgăstoasă într-o... într-o duşmănie aproape.

- Nu este vina mea. Tu ar trebui doar să...

- Oh nu, bineînţeles că nu poate fi vina ta, şuieră Reid.

- Tu... Fără să se gândească, Casey se repezi şi-l zgâlţâi de braţ.

Maşina îşi schimbă brusc direcţia şi o altă maşină ce

venea din direcţia opusă îi claxonă.

Reid redresă maşina şi frână brusc. îi apucă braţele cu furie şi o scutură violent cu o faţă neagră de furie.

- Ai fi putu să ne omori pe amândoi! ţipă el. Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi? O privi cu respiraţia tăiată. Sau nu voi mai răspunde de consecinţe.

O lăsă brusc, aproape împingând-o, ca şi cum i-ar fi repugnat. Apoi, după o altă privire furioasă, porni din nou maşina.

Casey căzu în scaunul ei, înspăimântată nu doar de furia lui Reid, ci şi de tăria propriei sale furii care o făcuse să-l zgâlţâie. îşi întoarse capul către fereastră şi-şi acoperi faţa cu mâinile, prea speriată ca să plângă.

Imediat ce ajunseră acasă Casey coborî din maşină şi fugi înăuntru. El o găsi stând într-un fotoliu din salon. Se uitară unul la altul până când Casey spuse cu încordare:

- N-am să dorm cu tine în noaptea asta, Reid. Nu pot. îmi pare rău, dar nu pot sta întinsă iarăşi lângă tine toată noaptea!

El făcu un pas spre ea, apoi se opri, văzându-i faţa trasă şi cearcănele de sub ochi.

-Oh, la ce naiba ar folosi? îşi ridică o mână obosită la frunte. Bine, du-te în camera de oaspeţi. Cel puţin aşa vom fi în stare să dormim. Noapte bună, Casey.

-Noapte bună.

Trecu o oră până când Casey se smulse din fotoliu şi se duse să încerce să doarmă.

A doua zi dimineaţă se purtară politicos, amândoi găsind că era unicul mod de supravieţuire. Din fericire,

era o zi lucrătoare şi fură despărţiţi majoritatea zilei. Ziua următoare era sâmbătă, dar amândoi spuseră că au multe de făcut şi plecară la treabă în acea zi. Sâmbătă seara se duseră la teatru şi uitară de necazuri câteva ore, dar imediat ce se întoarseră acasă, atmosfera deveni din nou apăsătoare.

Urcară şi Casey dădu să intre în camera de oaspeţi, dar Reid
o opri. Ea se dădu înapoi ca şi când nu i-ar fi putut suporta atingerea.

Cu o faţă mai posomorâtă ca niciodată, Reid îi spuse:

- N-am de gând să te forţez. Ar fi trebuit să ştii. Voiam doar să-ţi spun că mâine dis-de-dimineaţă voi pleca în America. Dacă vrei să-mi foloseşti maşina cât sunt plecat, va trebui să mă duci la aeroport, altfel o las în parcarea de acolo.

- Nu, mulţumesc, răspunse Casey. Mă pot descurca cu propria mea maşină. La ce oră pleacă avionul tău?

El râse fără veselie.

- Nu mi-am rezervat încă loc. M-am gândit că ar fi mai bine pentru noi amândoi să plec acum, în loc de săptămâna viitoare. O privi cu tristeţe. Şi Dumnezeu să mă ajute, dar nu cred că m-aş mai putea stăpâni dacă aş sta aici mai mult.

Când Casey se trezi în dimineaţa următoare, el plecase. Se duse la lucru săptămâna viitoare mai mult fiindcă nu voia să fie singură; îşi pierduse cheful de lucru şi stătea nemişcată la maşină sau la planşeta de desen, privind în gol. Dar peste două zile primi un vizitator neaşteptat. Se auzi o bătaie în uşă şi intră

Elaine.

- Bună. Sper că nu te deranjează că am venit pe neaşteptate. Muream de curiozitate să văd cum lucrezi.

- Bineînţeles că nu, zâmbi Casey cumnatei sale, revenin- du-şi din surpriză.

- Eşti foarte ocupată?

Casey scutură din cap.

- Vrei să-ţi arăt cum m-am instalat?

La început, Casey o făcu destul de rezervat, gândindu-se că Elaine era doar politicoasă, dar Elaine se dovedi atât de interesată, încât până la urmă amândouă se adânciră într-o conversaţie plină de însufleţire şi Elaine veni cu câteva idei.

- Poate te-aş putea ajuta puţin cu vânzarea? sugeră aceasta. Bineînţeles, după septembrie, când încep copiii şcoala, dar mi-ar plăcea să mă ocup şi de altceva în afară de casă. Dacă nu te deranjează, bineînţeles.

- Nu, sigur că nu. Aş fi bucuroasă să mă ajute cineva.

- Ai multe comenzi?

-Da, câteva. Incep să se adune şi nu prea am chef să lucrez până târziu. Presupun că din cauza verii.

Elaine o privi pieziş.

- Te frământi în privinţa lui Reid?

Degetele lui Casey se strânseră pe ghemul din mână.

- Sigur că nu. Sunt convinsă că este în stare să-şi poarte singur de grijă.

- Aşa spun toţi bărbaţii, dar asta nu le opreşte pe

soţii să se îngrijoreze. Am trecut printr-o mare încercare după ce Reid a avut acel accident, anul trecut. Voiam să se retragă, să nu mai participe la curse, dar m-a asigurat că acum lucrurile sunt mult mai sigure.

- Pentru Reid este foarte convenabil să spună că totul este mai sigur.

- Oh, nu l-am crezut pe cuvânt. L-am pus să-mi arate noua lui barcă şi elementele de siguranţă. Am văzut chiar două ambarcaţiuni care s-au ciocnit intenţionat, dar piloţii au ieşit nevătămaţi.

Aşadar, de asta venise Elaine, se gândi Casey furioasă, să pledeze cauza lui Reid.

- Sunt sigură că Reid va fi încântat că ai venit aici pentru el, începu ea mânioasă, dar prefer să am propria mea părere.

- N-am făcut-o pentru Reid, interveni Elaine, dar recunosc că v-am văzut pe amândoi nu prea fericiţi şi n-a fost greu să ghicesc că patima lui pentru curse este cauza. Ştiu cel puţin şase neveste care şi-au părăsit soţii pentru că nu mai suportau stresul.

Casey se întoarse şi se uită la cumnată-sa.

- Adevărat?

- Da, şi nu te învinuiesc, Casey. Dar Reid a avut doar un singur accident serios în aproape şaisprezece ani. Fiindcă este bun, chiar foarte bun. Şi vrea foarte mult să câştige campionatul din acest an. Pentru sine însuşi, pentru ţara lui... şi pentru tine.

- Pentru mine? Oh, nu, eu...

- Da, pentru tine, insistă Elaine, pentru că te iubeşte atât de mult. Nimeni n-a câştigat campionatul

de trei ori. Cred că ar fi foarte mândru să-ţi dedice ţie victoria.

- Nu vreau nici un blestemat de campionat! izbucni Casey. Vreau să fie ca oricare alt bărbat şi să vină întreg acasă în fiecare seară!

- Atunci n-ar fi trebuit să te măriţi cu el, spuse Elaine, făcând-o pe Casey s-o privească uimită. Ştiai că Reid participă la curse înainte de a te mărita cu el şi n-o să se schimbe. Iubeşte prea mult cursele. N-o să înceteze până nu va fi pregătit. Mai ales când a muncit atât de mult pentru măsurile de siguranţă. Dacă renunţă acum înseamnă că n-are încredere în ele, ba chiar că îi este frică. Şi n-ar fi corect pentru el fiindcă este cel mai neînfricat om pe care-l cunosc.

-Nu vreau un bărbat neînfricat, spuse Casey cu tărie, eu vreau unul viu.

Faţa Elainei se înăspri.

-Casey, trebuie să te obişnuieşti cu gândul că Reid este omul care şi-ar risca viaţa pentru sportul pe care-l iubeşte. L-ai vrea altfel? Ai simţi la fel pentru el dacă ţi s-ar supune şi s-ar apuca de bucătărie? Făcu o pauză, dar Casey nu vru s-o privească. Crezi că lui Reid nu i-a trebuit curaj pentru a se întoarce la curse, după accident? I-a trebuit, dar el este şi foarte raţional; s-a chinuit să ia toate precauţiile ca acest lucru să nu se mai întâmple.

Casey scutură din cap.

-N-are sens să mai continuăm, Elaine. îmi dau seama că eşti de partea lui şi că...

-Prostii! zise Elaine. Nu sunt de partea nimănui. Dar

este simplu de văzut că amândoi sunteţi într-o stare intens emoţională. Amândoi arătaţi răvăşiţi şi nefericiţi când aţi venit să ne vizitaţi. Nu ştiu cu ce l-ai ameninţat pe Reid, dar este suficient să te uiţi în oglindă să vezi ce ţi-ai făcut ţie. Şi nu-ţi dai seama ce-i faci lui Reid? L-ai adus într-un asemenea hal că nu va mai fi în stare să concureze şi ar putea să aibă un accident. Asta vrei?

-Nu, bineînţeles că nu, spuse Casey cu vehemenţă. Dar când fratele meu a avut accidentul, mi-am dat seama că asta
i s-ar fi putut întâmpla şi lui Reid. Dacă i s-ar întâmpla ceva, n-aş putea suporta.

Elaine clatină din cap cu tristeţe.

-Eu pot înţelege, dar n-o să-l schimbi, Casey. Nu în felul acesta. Trebuie să devii la fel de curajoasă ca el. Şi dacă o să continui aşa... ei bine, cred că trebuie să ai mare grijă să nu-l pierzi.

Ea plecă apoi, lăsând-o pe Casey să privească împietrită în urma ei. Nu se gândise că Reid nu va capitula, sau ce se va întâmpla dacă n-o va face. Stătu jos, încercând pentru prima oară să privească în viitor, dar realizând că nu exista nici un viitor pe calea pe care o urmaseră.

Reid o suna în fiecare seară, deşi aveau din ce în ce mai puţine să-şi spună, dar când telefonă în acea seară, Casey spuse imediat.

- Elaine a venit azi la atelier să mă vadă. Tu ai trimis-o?

Vocea lui Reid deveni precaută.

-Nu. De ce, ce a spus?

-O grămadă de lucruri despre tine, despre cum a vrut să renunţi şi tu n-ai vrut. Se pare că nu asculţi de cei care te iubesc.

- Tu mă iubeşti, Casey?

Vocea ei se frânse.

- Ştii că te iubesc. Dar când te implor să renunţi la curse, tu te superi pe mine. Eşti supărat pe mine pentru că te iubesc, pentru că vreau să trăieşti.

Reid rămase tăcut mult timp, încât Casey crezu o clipă că învinsese, că el o să renunţe. Dar el oftă obosit şi zise:

- Ţi-a spus Elaine că este nefericită din cauza participării mele la curse, că încă mai vrea să renunţ?

Era rândul lui Casey să rămână mută, dorindu-şi să mintă.

- Nu, recunoscu ea brusc. Mi-a spus că ai convins-o că nu există nici un pericol.

-Nu n-am convins-o, Casey, interveni Reid repede, i-am dovedit-o. Am făcut pentru ea ceea ce am vrut să fac şi pentru tine - să te duc şi să-ţi arăt o barcă ce se sfărâmă şi cum sistemul de siguranţă îl protejează pe pilot. Mă laşi să fac asta, Casey? Te rog.

Casey oftă obosită.

- Nu ştiu. Chiar nu ştiu. După accidentul tău şi al lui Mark nu văd cum aş mai avea linişte vreodată.

-Vei avea, iubito, îţi promit, declară Reid cu o notă de speranţă în voce. Uite, nu te mai nelinişti acum. Voi veni în curând acasă şi vom vorbi atunci.

-Când vii acasă?

-Peste două zile. Trebuie să-mi supraveghez barca

să fie pusă în siguranţă, în avionul care o aduce în Anglia.

-Cursa s-a terminat?

- Da.

Casey ezită şi apoi, fără să se gândească făcu un pas şovăitor spre rezolvarea problemei lor:

- Ai câştigat?

-Nu. Am ajuns al patrulea. Cred că nu m-am concentrat suficient.

-Nu... nu te-ai rănit?

Vocea lui era caldă, liniştitoare.

- Nu, nimeni n-a fost rănit. S-a răsturnat o barcă, dar conducătorul ei n-a avut nimic.

- înţeleg. Ea ezită şi rosti cu efort cuvintele care pentru ea trădau iubirea pe care i-o purta. Bine, Reid. Când... când o să vii acasă... vom vorbi despre asta.

închise telefonul înainte de a auzi triumful din vocea lui.

Capitolul 8

Când Reid urcă treptele şi intră în casă, două zile mai târziu, spre seară, Casey era în bucătărie pregătind de mâncare şi el veni drept acolo, s-o ia în braţe şi s-o sărute cu dragoste. Casey îi răspunse, dar în comportamentul ei era o oarecare rezervă.

- Am făină pe mâini; o să-ţi murdăresc hainele.
- Cui îi pasă? râse Reid, prea plin de speranţă ca să observe. Ce pregăteşti?
- Plăcintă cu carne. Am găsit reţeta într-una din cărţile de bucate pe care am primit-o drept cadou la nuntă şi m-am gândit s-o încerc.
- Splendid. Reid o prinse de mijloc şi o îmbrăţişă strâns. Ce părere ai de o băutură pentru bucătarul şef?

El plecă s-o aducă şi Casey privi cu tristeţe după el, înainte de a-şi continuatreabă. Părea atât de sigur pe el, atât de sigur că era pe cale să învingă, încât arăta ca un bărbat diferit de cel care plecase, atât de supărat şi deprimat.

După ce-i aduse băutura, Reid urcă să despacheteze, apoi veni să stea cu ea, sporovăind despre călătoria în America şi vrând să afle tot ce făcuse ea. Dacă remarcase rezerva ei refuza s-o admită comportându-se ca şi cum între ei nu se întâmplase niciodată nimic. Plăcinta cu carne se dovedi bună, ceea ce fu o uşurare pentru Casey care nu mai pregătise în acest fel niciodată şi Reid nu mai contenea cu laudele. Părea fericit, aşa cum fusese când se logodiseră. Dar ea nu se simţea la fel.

Casey îşi împinse farfuria la o parte, cu mâncarea abia atinsă.

-Nu ţi-e foame?

- Nu. Când găteşti singură nu-ţi mai vine să mănânci.

După cină, se duseră în salon şi Reid îi arătă cadourile pe
care i le adusese din Statele Unite: parfumuri, feţe de masă, o ramă de fotografii mai neobişnuită pe care o găsise într-un magazin de antichităţi şi o bluză frumoasă de mătase. Ea ar fi trebuit să fie încântată de daruri, dar abia zâmbi, şi-i mulţumi politicos, fără a fi în stare să se bucure din toată inima. Priviră la televizor şi la unsprezece şi jumătate se urcară la culcare, Reid nefăcând nici o încercare s-o oprească, atunci când se duse în camera de oaspeţi.

Ziua următoare era vineri şi când Casey veni acasă de la atelier descoperi că Reid aranjase totul. Se vedea că era încântat de ceva, dar era prea experimentat să se dea de gol. Dar nu-ţi trebuia prea mult ca să ghiceşti şi Casey nu se arătă suprinsă când, după ce mâncară, Reid propuse o plimbare până la cârciuma locală şi pe drum îi spuse că aranjase s-o ia la Norfolk duminică dimineaţa, pentru a vedea o demonstraţie a măsurilor de siguranţă de ultima oră.

- Şi este aproape de casa voastră aşa că m-am gândit că am putea merge acolo după aceea, să vedem cum îi merge lui Mark, adăugă el ca o completare.

Casey nu răspunse şi Reid adăugă cu convingere:

- Ai spus că ai vrea să vorbim despre asta, draga mea, aşa că am aranjat să vezi exact ceea ce am încercat să-ţi explic.

- Bine, încuviinţă ea impasibilă, dezinteresată de entuziasmul lui.

Dar Reid n-avea de gând să se lase descurajat de lipsa ei de entuziasm şi încercă să-i schimbe dispoziţia. O făcu să râdă din nou şi, în aparenţă, totul era ca atunci când erau fericiţi. Sâmbătă, el o luă la cumpărături la Londra şi la un spectacol seara, astfel că n-avu timp deloc să se gândească.

Plecară a doua zi dimineaţa la ora opt, oprindu-se pe drum la o cafea şi ajunseră la zece şi jumătate la fabrica din Norfolk unde fuseseră concepute elementele de siguranţă. Oamenii de aici îl întâmpinară pe Reid ca pe un vechi prieten, dar şi cu mult respect şi admiraţie. Reid o prezentă tuturor şi deşi aceştia erau prietenoşi, Casey se simţea foarte încordată. Cu toate că nu li se spusese nimic, ei ghiciră de ce Reid o adusese pe Casey şi făcură tot ce le stătea în putinţă să-l ajute mai mult pe el decât pe ea.

Ii explicară totul cu de-amănuntul, iar Casey asculta plictisită cum îi demonstrau soliditatea elementelor de siguranţă, aruncând peste ele greutăţi care nu reuşeau să le deformeze. Ba chiar luară o barcă şi o răsturnară în apă pentru a arăta că în nici un caz pilotul nu s-ar fi înecat, chiar dacă ar fi fost inconştient. Când terminară, se uitară toţi la ea, aşteptând să recunoască faptul că se înşelase, dar Casey de abia zâmbi şi le mulţumi plictisită, întorcându-se la maşină.

- Te deranjează dacă conduc eu? îl întrebă ea.
- Nu, bineînţeles că nu.

Reid îi vorbi abia când ajunseră la drum întins şi nu mai putea să-şi astâmpere nerăbdarea.

- Ei, ce părere ai?
- Cred că oamenii de acolo vor să continui să concurezi la fel de mult ca tine, răspunse ea.

Ceva din entuziasmul de pe faţa lui Reid dispăru.

- ŞI ce-i cu asta?
- Din acest motiv şl pentru că ei au conceput elementele de siguranţă, au pledat în favoarea ta.
- înseamnă că n-ai crezut nici un cuvânt din ce ţi-au spus? Că totul a fost o pierdere de timp?

-Nu, nu la asta m-am referit. Străduindu-se să rămână calmă, Casey spuse: în teorie totul pare în ordine.

- Şi în practică, spuse Reid, înclinându-se spre ea. Crede-mă, draga mea. Au fost încercate şi testate de zeci de ori. Aproape toate ambarcaţiunile de Formula Unu au fost echipate cu ele şi nimeni din cei ce le-au folosit nu s-a accidentat grav.
- Bine, mi-ai mai spus-o, interveni Casey cu bruscheţe. Şi acum că le-am văzut sunt de acord să accept că sunt foarte bune, dar...
- Casey! Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte maşina, spuse Reid cu tărie.

Uimită, ea îl ascultă.

- Ce s-a întâmplat?

Roşu la faţă, Reid îşi desfăcu centura de siguranţă

şi-i luă mâinile.

- Draga mea, înseamnă că te-ai convins în cele din urmă? Că putem...

- Nu! i-o tăie Casey. Am spus că doar în teorie. Eu nu...

Făcu o pauză muşcându-şi buzele. Reid c aştepta încordat
ca ea să continue.

- Când este viitoarea ta cursă? întrebă Casey oftând.

-Următoare cursă?

- Da.

-Cam peste zece zile.

- O să vin s-o urmăresc... să văd cu ochii mei.

Cu un zâmbet gânditor, Reid îi sărută mâinile.

-Bine, este un drum mai lung decât am sperat, dar pe lângă ce am îndurat în aceste ultime săptămâni, este un pas înainte.

Casey nu era prea sigură, dar spuse:

-Unde are loc următoarea ta cursă? Când va trebui să plecăm?

Reid râse, părând mai fericit decât fusese de săptămâni întregi.

- Nu trebuie să plecăm. Următoarea cursă este aici, în Anglia. La Victoria Docks la Londra. Mi-e teamă că nu poţi merge în străinătate, căci am putea...

- Nu! Nu, nu vreau o altă... vacanţă.

Reid îi ciufuli părul privindu-i faţa neliniştită.

- Biata mea dragă, nu prea eşti fericită, nu-i aşa? Dar vei fi în curând. Jur că vei fi.

Aplecându-se, îi prinse capul s-o sărute. Era un sărut lung, profund, de genul celui care te face să uiţi de toate, Casey reuşi să-şi revină din sărut, mişcată, dar nu aţâţată. Reuşi să-i zâmbească, dar imediat porni motorul.

Petrecură câteva ore cu familia ei şi-l găsi pe Mark ţopăind în cârje şi foarte nerăbdător să se întoarcă la curse. Dorea foarte mult să discute cu Reid doar despre asta. Ar fi trebuit să fie plăcut, dar după două ore, Casey simţi că-i venea să urle şi ieşi brusc din cameră.

Un timp, fu aproape o uşurare să se afle acasă, dar când veni ora să meargă la culcare, Reid se opri pe palier s-o ia în braţe şi s-o sărute de noapte bună. Era un sărut plin de pasiune, iar mâinile lui o mângâiau posesiv.

-Nu, te rog! Se smulse ea.

-Dar, iubito, nu putem dormi împreună? Nu ţi-aş face nimic din ceea ce n-ai dori, dar ne putem îmbrăţişa şi săruta şi... şi cel puţin ne-am arăta unul altuia că ne iubim.

-Nu! spuse Casey din nou, cu vehemenţă. îmi pare rău, dar eu... eu nu pot.

Gura lui Reid se strâmbă într-un zâmbet sarcastic.

-înţeleg. Ai de gând să continui aşa până la sfârşit. Este o atitudine stupidă şi copilărească, spuse el scurt şi, întorcându-se pe călcâie, intră în camera lui.

El chiar nu înţelegea. Credea că ea începea să fie convinsă şi într-un fel, Casey era. Dar numai pentru că o îndemna logica. în inima ei ştia că-i va fi întotdeauna teamă pentru el.

Plin de optimism, Reid, nu era conştient de bariera interioară pe care şi-o impusese Casey pentru a se proteja. Ea reuşea cu disperare să-şi ascundă sentimentele atât de bine, încât acea săptămână fu una dintre cele mai fericite pe care o petrecură împreună, nu ca amanţi, ci ca îndrăgostiţi. Sigur, în mintea sa, că avea doar o săptămână de aşteptat, Reid reuşea să-şi controleze nerăbdarea în majoritatea timpului, dar uneori îi venea să înnebunească de dorinţă.

Se duse la Londra cu o zi înainte pentru a se pregăti şi-i dădu instrucţiuni amănunţite cum să ajungă acolo şi unde să meargă.

- Vei veni? întrebă el neliniştit, când era pe punctul de plecare. Iţi vei ţine promisiunea?

-Da, încuviinţă Casey, dar nu exista nici o căldură în sărutul pe care i-l dădu la despărţire.

Nu mâncă în acea zi, simţind cum i se strânge stomacul din cauza tensiunii. La ora cinci, în dimineaţa următoare, nemaiputând sta în pat, se ridică şi-şi puse un strat gros de fard să ascundă cearcănele negre de sub ochi, se îmbrăcă în jeanşi roz pal şi o jachetă asortată, încecând să arate cât mai bine pentru ca Reid să fie mândru de ea.

Casey nu era obişnuită să conducă pe străzile aglomerate ale Londrei, dar Reid îi trasase drumul cu mare grijă pe o hartă şi ajunse la docuri cu o oră înainte, parcând în spaţiul pe care i-l rezervase Reid. Nu ştia la ce să se aştepte, în orice caz, nu la această porţiune de apă îngrădită pe ale cărei maluri se aflau

locuri pentru spectatori. Totul părea o arenă romană gigantică şi ea se întrebă pentru ce venea atâta lume - pentru accidente spectaculose şi sânge sau pentru a asista la o demonstraţie a dexterităţii?

Casey îşi cumpără un brandy de la o tarabă cu băuturi, stând în soare până când încetă să mai tremure. Doar atunci urmă instrucţiunile lui Reid şi se duse să-l găsească lângă golf. El părea foarte neliniştit, temându-se că nu va veni, dar când o văzu, faţa i se lumină.

- Ce s-a întâmplat? Eram îngrijorat.
- A fost multă aglomeraţie în trafic, minţi Casey.

El purta un tricou pe al cărui spate scria „LOMAX POWER- BOATS“. Tocmai voia s-o ducă de acolo când năvăli un grup de fani, toţi cerându-i autografe şi punându-i întrebări. Apăru o oficialitate care-i alungă pe fani şi Reid reuşi s-o ducă la locul unde era barca şi s-o prezinte colegilor de echipă. Ea îi cunoscuse pe unii dintre ei la fabrica lui, dar astăzi el avea un alt statut, toţi comportându-se cu el de parcă ar fi fost un zeu. Barca stătea ca un animal tolănit pe apă, aşteptând ca Reid s-o aducă la viaţă. Motorul era unul dintre cele mai mari pe care Casey le văzuse vreodată.

- Sunt câţiva dintre clienţii mei aici, îi zise Reid. Ti-am rezervat un loc lângă ei. Vrei să te duc acolo?

Casey scutură din cap.

- Nu, aş sta aici dacă nu te încurc.

-Tu nu mă încurci niciodată, o asigură el cu un sărut.

Cineva îl strigă şi el ridică o mână. Trebuie să fiu gata. îmi urezi noroc?

- Oh, da, îl îmbrăţişă ea strâns nemaivrând să-i dea drumul.

-O să fie bine. O să vezi, iubito. Crede-mă.

Ea încuviinţă cu o faţă lividă şi-l urmări cum îşi pune jacheta de salvare şi o cască. Apoi luă loc în barcă, îşi puse legăturile de siguranţă şi motorul prinse viaţă, pornind spre apa mai adâncă.

Tocmai voia să se ducă spre locul ei când o tânără se apropie de ea.

- Bună, spuse ea cu un puternic accent nord-american. Eşti soţia lui Reid?

- Da.

- Ne întrebam cu toţii când o să te aducă la o cursă. Nu-ţi place să călătoreşti?

- Care toţi? întrebă Casey, evitând întrebarea.

-Toate soţiile sau iubitele. Am ajuns să ne cunoaştem între noi însoţindu-i de-a lungul circuitului Grand Prix.

- Oh, înţeleg.

Casey vru să plece, dar tânăra o întrebă, curioasă:

- Este prima cursă la care participi?

- Da.

- De ce nu vii să stai cu mine? Mă cheamă Jan Greenburg.

- Mulţumesc, încuviinţă Casey. Pe mine mă cheamă Casey. Soţul tău ia parte?

Faţa luminoasă a lui Jan se întunecă.

- Nu, a avut un accident la sfârşitul anului trecut şi este încă spitalizat.

- Un accident? o privi Casey îngrozită.

- Da, dar a avut noroc. Cel puţin n-a murit. Patru piloţi de Formula Unu au murit în cinci curse Grand Prix cu două sezoane în urmă. Unul dintre ei s-a înecat şi de aceea ei poartă acum căşti deschise; trebuie opt secunde ca să se umple cu apă şi pilotul se îneacă înainte de a ajunge cineva la el.

Stomacul lui Casey se strânse de groază şi ea se uită spre circuitul unde douăzeci de bărci de mare putere, viu colorate, făceau turul de onoare, iar lumea îi aclama.

-Nu-mi place să-l părăsesc pe Jeff în spital, dar sunt secretara echipei noastre şi aşa ne mai descurcăm cu banii.

- So... soţul tău a fost grav rănit?

Americanca se lansă într-o înşiruire a rănilor lui.

-Laringele lui este fixat cu sârmă şi nu poate vorbi decât în şoaptă. Are degetele de la ambele mâini zdrobite...

Zgomotul motoarelor le opri o clipă în timp ce aşteptau aliniate startul. Apoi porniră toate odată, lăsând în urmă nori de spumă.

Pentru o clipă nu se mai auzi vocea lui Jan, iar Casey putu auzi apoi:

- ...nervul din braţul drept zdrobit... foarte dureros... pulsaţie continuă...

Vocea lui Jan iar fu acoperită, în timp ce Casey privea fix. Două bărci se atinseră şi una dintre ele se răsuci violent.

-...piciorul i s-a strâmbat...

Casey se ridică în picioare şi-şi muşcă mâna când văzu barca zdrobindu-se de zidul docului. Era o barcă albastră. Barca lui Reid nu era albastră, era albă. Nu era barca lui Reid. Barca nu se scufundă şi imediat barca de salvare era lângă ea, ţinându-se în afara celorlalte nouăsprezece bărci care rulau cu viteză maximă.

Dar Casey văzuse şi auzise mai mult decât putea suporta. Simţi o strângere dureroasă în stomac, se ridică şi o luă la fugă. Fugi până când găsi o toaletă pentru femei unde intră şi vomită convulsiv. Se prijini de peretele subţire al cabinei cu fruntea plină de broboane de sudoare. Când reuşi să părăsească toaleta şi se duse să-şi spele faţa, femeia de serviciu o privi cu simpatie.

- Eşti însărcinată, drăguţo? întrebă ea.
- Nu. Casey îşi privi mâina pe care şi-o muşcase şi din care curgea sânge. Nu, nu sunt însărcinată.

îşi înfăşură mâna într-o batistă, se duse la maşină şi conduse încet spre casă, simţindu-se complet năucă.

* * *

La Victoria Dock, Reid ajunse primul şi după ce făcu turul de onoare, veni fericit s-o caute din ochi pe Casey.

-Unde e soţia mea? întrebă el imediat ce coborî din barcă.

Oamenii păreau jenaţi, apoi cel mai bătrân răspunse:

- Imi pare rău, Reid, dar pe la jumătatea cursei am

văzut-o plecând cu maşina.

Entuziasmul şi fericirea dispărură de pe faţa lui Reid. Incepu să-şi scoată jacheta de salvare şi casca.

- Dar, Reid, ce faci cu ceremonia de premiere? exclamă unul dintre oameni.

Cu faţa întunecată, Reid răspunse furios.

- La dracu' cu ea! Am lucruri mai importante de făcut.

* * *

Imediat ce ajunse acasă, Casey urcă în camera de oaspeţi şi începu să-şi facă bagajul, îndesând lucrurile la întâmplare, prea năucită ca să poată gândi. Ştia că înainte de plecare trebuia să-i scrie o scrisoare lui Reid, să-l convingă cumva că încercase, încercase cu adevărat, dar că nu mai putea continua.

In timp ce împacheta, jumătate din creier era ocupată cu conţinutul scrisorii către Reid, iar cealaltă jumătate îşi amintea cum se zdrobise acea barcă, ce putea fi a lui Reid. O cuprinse din nou greaţa şi alergă la baie, dar stomacul era gol acum şi nu erau decât spasme şi durere.

Tocmai ieşise din baie şi se apucase din nou de împachetat când Reid ajunse acolo. El condusese repede şi alergă pe scări fără să mai închidă uşile în urma lui.

- Ce naiba crezi că faci! ţipă el păşind ameninţător spre
ea.

- Reid, trebuie să plec. Eu...

- Nu pleci nicăieri!

îi luă hainele din geamantan şi le azvârli cât colo, împreună cu valiza.

- Oh, Reid, am încercat. Dar n-am putut să mă uit, n-am putut rămâne!

Casey îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Laşo! Fugeai de mine. Dacă nu m-aş fi grăbit, ai fi fost plecată. Fără un cuvânt. M-ai fi părăsit.

- Nu, voiam să-ţi las o scrisoare. Eu...

-O scrisoare! Cu gura strâmbă de furie, Reid îi prinse închieieturile mâinilor şi i le trase de pe faţă. N-am crezut niciodată că vei merge atât de departe ca să încerci să-mi forţezi mâna. Dar se pare că am învăţat o grămadă de lucruri despre tine în ultimul timp. Cu dinţii strânşi, continuă furios. Credeam că începi să devii raţională, că o să ajungem undeva. Credeam că diseară... diseară... Vocea i se frânse şi-şi lăsa capul în jos, aproape zdrobindu-i încheieturile în încercarea de a se controla.

Inima i se strânse când văzu chinul de pe faţa lui şi Casey strigă:

- Oh, Reid, te rog! îmi pare rău, îmi pare nespus de rău! Dar trebuie să înţelegi că nu pot rămâne. N-ar fi cinstit să rămân.

- Forţezi şi mai mult nota ca să mă faci să renunţ la curse. Este mai mult decât un şantaj, mai...

-Nu! ţipă Casey, încercând să-i domolească mânia. Nu. Acum te-am văzut. Ştiu cât de mult îţi place. Nu-ţi mai cer să renunţi. Pentru că ştiu că nu poţi. Dar ai

dreptate, sunt o laşă. Nu pot suporta chinul de a te urmări sau a şti că te duci la curse şi-ai putea fi rănit. De aceea te părăsesc, nu poţi înţelege?

- Nu. Eu sunt aici. Sunt viu. Ar fi trebuit să rămâi.
- Am văzut o barcă azdrobindu-se.

Reid făcu un gest de nepăsare cu mâna.

- N-a fost nimic. S-a distrus motorul, asta a fost tot. Nimeni n-a păţit nimic.

Dar Casey trecu pe lângă el şi se îndreptă către uşă, ştiind că discuţia era inutilă.

-Unde te duci?

-Nu ştiu, oriunde.

- Nu, nu pleci. O apucă şi o trase înapoi. La ce folos să vorbim? Există o singură cale de a rezolva asta şi trebuia s-o fi făcut cu mult timp în urmă.

Ridicând-o, Reid o cără pe umăr spre pat şi o trânti acolo.

Dar Casey nu încercă să se lupte, zăcu acolo în timp ce el îi smulse jacheta şi apoi bluza, nasturii zburând fiindcă era prea furios ca să-i mai descheie. Ea stătea nemişcată, muşcându-şi buzele, iar mâinile lui fierbinţi îi pipăiau sânii.

-Asta vrei? îi strigă Reid. Vrei să te iau cu forţa? Asta ai aşteptat?

Mâinile lui se plimbau lacome peste ea, dar pentru prima oară Casey reuşi să-şi controleze trupul şi să nu răspundă.

Ridicându-şi mâna spre tricou, Reid începu să-l scoată, dar se opri când, în cele din urmă, îşi dădu

seama de nemişcarea ei. Se uită la ea când Casey spuse cu adâncă tristeţe:

- Nu, nu trebuie să mă forţezi. Ai fi putut să mă ai oricând. Sunt întotdeauna dispusă - nu mă pot stăpâni. Pentru mine a fost un chin la fel de mare ca şi pentru tine. Vreau să fiu iubită de tine... vreau atât de mult! Vocea ei ezită, dar continuă: Dar a trebuit să mă gândesc la cât de mare ar fi tortura dacă ai muri şi eu ar trebui să trăiesc fără tine.

Reid se ridică încet şi trecu un timp până când să poată vorbi.

- O clipă am vrut să fac dragoste cu tine, iar în următoarea, am vrut să te rănesc, să te pedepsesc pentru purtarea ta.

Dar Casey se dăduse jos din pat şi se îmbrăca.

- Nu, rosti el, din nou furios. Nu te las să pleci.

- Dar trebuie, insistă Casey. Această... situaţie nu face bine nici unuia dintre noi. Trebuie să fim despărţiţi o vreme să... să ne liniştim şi să gândim clar. Poate că atunci când vom vorbi din nou, vom stabili ce avem de făcut.

-Atunci o să plec eu, spuse Reid. Tu trebuie să stai aici.

-Nu, este casa ta. Te rog, eu voi pleca. Poţi... poţi spune oamenilor că am plecat să-mi văd părinţii, dacă întreabă cineva.

-Casey, nu face asta, te rog.

Reid făcu o ultimă încercare s-o oprească, luând-o în

braţe. Dar Casey se desprinse din îmbrăţişarea lui.

-Nu. Nu vezi că faci ca totul să fie şi mai greu? Imi pare rău, Reid, îmi pare rău că n-am fost soţia pe care ţi-ai dorit-o.

Ea se întoarse şi fugi din încăpere, lăsându-l pe Reid să privească nefericit în urma ei.

* * *

Casey nu se duse acasă la părinţii; găsi o pensiune în oraşul unde era situat atelierul. Când socoti că Reid nu era acasă, se duse şi-şi luă hainele, lăsându-i un bilet în care-i spunea unde stătea. Petrecea majoritatea timpului la atelier şi Reid îi telefon' acolo, dar ea îi spuse cu fermitate să n-o sune decât dacă era ceva urgent.

- Este urgent, replică el cu tărie. Eşti soţia mea şi te vreau înapoi.

-Reid, încerci să mă grăbeşti şi nu va merge. Trebuie să-mi dai timp.

-Timp pentru ce?

Casey ştia în inima ei că Reid avea dreptate; nu mai avea nevoie de timp. In mintea ei, îl părăsise; se terminase şi n-ar fi trebuit niciodată să se fi măritat cu el. Cel care avea nevoie de timp era Reid - ca să se obişnuiască cu ideea, să realizeze şi el că se terminase.

Un alt val de căldură lovi sudul Angliei; în Anglia, orice vreme toridă care durează mai mult de o săptămână devine automat un val de căldură. Era sufocant şi în depozitul unde se aflau atelierele, dar Casey ura să se ducă unde locuia şi stătea acolo până seara târziu, când îngrijitorul încuia. Johnny, cu atelierul

lui alăturat, suferea şi mai tare când lucra cu arzătorul la vitraliile lui. Le era aşa cald încât cumpărară împreună un frigider la mâna a doua, ca să poată bea măcar ceva rece.

Atelierul din cealaltă parte se afla în renovare şi muncitorii făceau mult zgomot, mai ales când şi-au dat sema că pe palier se afla o blondă tânără şi arătoasă. Dar Casey nu le dădea nici o atenţie, prea copleşită de propriile ei necazuri.

într-o dimineaţă, la două săptămâni după ce-l părăsise pe Reid, Casey sosi la depozit, şi găsi câţiva dintre muncitori urcând nişte maşinării cu ajutorul unor frânghii, în loc de a le căra pe scări, pentru că atelierul era pe colţ şi avea geamuri pe ambii pereţi.

Ignorând fluierăturile şi remarcile sugestive, Casey urcă în atelietul ei, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, apoi se aplecă pe fereastră ca să privească râul până în capătul lacului, simţind că acesta este o linie care încă o lega de Reid.

Se aşeză la lucru, făcând totul automat şi lipsită de interes, dar realizând pulovere frumoase fiindcă era conştiincioasă din fire. Era foarte cald, soarele bătându-i în fereastră, după-amiaza, când căldura ajungea la apogeu. Johnny întrerupea lucrul şi cobora să doarmă şi să facă plajă pe iarbă, urcând iarăşi când era mai rece în atelier. Casey îl putea auzi fluierând, cum făcea de fiecare dată când se concentra, cu mult după ora când ceilalţi erau plecaţi acasă. La şase şI jumătate îi bătu în

perete şi el veni să bea împreună ceva şi stătură la taclale o bună jumătate de oră, până când hotărârâră să strângă şi să plece acasă.

- Mă miră că îngrijitorul nu şi-a făcut rondul, remarcă ea.

- Probabil că îşi face rondul la cârciumă, să bea şi el ceva.

Johnny plecă şi Casey se duse să închidă fereastra şi să se
uite spre lac, dar rămase cu gura căscată, văzând că de la fereastra lui Johnny ieşea fum. Fugi spre uşă tocmai când el intra tuşind, cu mâna la gură.

Ea îl prinse de braţ.

- Haide, să ieşim afară.

Dar el o opri.

- Nu se poate, reuşi el să spună printre accesele de tuse. Nu putem coborî scările. Îi aruncă o privire speriată. Oh, Doamne, cred că trebuie să fi lăsat arzătorul mergând.

Casey îl privi îngrozită.

- Pompierii!

Alergă la telefon şi mulţumi Domnului că funcţiona. Sună şi explică repede unde erau şi că nu puteau ieşi afară. Apoi alergă la fereastră.

- Am putea sări în râu, la nevoie?

- Suntem foarte sus şi n-a plouat de multă vreme, aşa că apa este probabil puţin adâncă. Dacă sărim, putem muri.

-O frânghie, atunci. Dacă am avea o frânghie, ne-am putea da jos pe scripetele folosit la ridicarea maşinilor.

- Dar n-avem frânghie, răspunse Johnny, disperat.

Era foarte cald şi amândoi realizară brusc că acea căldură nu venea de la soare, ci de la peretele depozitului cu materiale al lui Casey.

- Uşa de alături! exclamă Casey, teama forţându-i creierul să lucreze. Acolo sunt frânghiile de care s-au servit muncitorii azi-dimineaţă. Dacă sunt încă acolo...

Johnny dădu din cap, plin de speranţă.

-Mă duc să văd.

-Pune-ţi ceva peste gură.

Udară o bucată de pulover cu Coca Cola şi Johnny ieşi trântind uşa, ca să nu intre fumul înăuntru. Era o uşă solidă şi Casey nu putea auzi nimic prin ea. Dacă Johnny nu se întorcea... Fără să se gândească prea mult, Casey se duse iarăşi la telefon, inima spunându-i că Reid ar fi făcut la fel ca ea.

El răspunse imediat, dar trecu un timp până când ea îşi regăsi vocea.

-Casey, tu eşti? întrebă el.

-Da. Reid, este un incendiu la depozit. Sunt... sunt blocată aici. Cu Johnny. El încearcă să caute o frânghie. Vreau doar să ştii că... în caz că... te iubesc foarte mult.

- Vin imediat, spuse el şi închise telefonul.

Casey stătu ţinând telefonul în mână, gândindu-se la ce se putea întâmpla, dar apoi se întoarse Johnny cu faţa şi hainele înnegrite, dar cărând triumfător o frânghie.

- Oh, ce bine! îl îmbrăţişă Casey şi târî frânghia la

fereastră.

Auzi ca prin ceaţă zgomotul maşinilor de pompieri când se aplecă în afară. Râul părea la o distanţă îngrozitor de mare.

- Poţi să înfăşori frânghia prin scripete? îl strigă ea pe Johnny.

El veni până la fereastră să vadă, dar se trase înapoi cu faţa albită de spaimă sub negreala fumului.

- îmi pare rău, Casey, nu suport înălţimile. Ameţesc.

-Bine, nu-i nimic. O s-o fac eu. Tu ţine celălalt capăt al frânghiei.

Ea deschise larg fereastra şi o pâclă de fum îi veni în faţă, făcând-o să tuşească. Acum la fereastra lui Johnny erau flăcări şi se auzeau mici explozii de sticlă spartă. Câţiva oameni o văzuseră şi strigau la pompieri.

Casey ieşi pe cornişa îngustă de sub fereastră şi păşi cu grijă spre scripete, apoi se lăsă uşor în jos şi înfăşură frânghia prin mecanism, rugându-se să fie suficient de solidă pentru a-i suporta greutatea.

- Gata, am trecut frânghia, strigă ea la Johnny.
- OK, leag-o în jurul mijlocului şi eu o să te las în jos.
- Dar tu o să poţi coborî?
- Sigur. Dă-i drumul. Aici se face foarte cald.

Casey îşi legă frânghia în grabă.

- O să mă descurc. Am mai făcut asta odată, într-o vacanţă.

- Gata? Ea încuviinţă din cap şi Johnny spuse. Imi pare rău că ţi-am distrus afacerea, şi apucă capătul celălalt de frânghie când ea începu să coboare.

La jumătatea drumului, lui Casey îi trecu prin cap că va ajunge drept în râu, dar apoi auzi zgomotul unui motor printre strigătele de încurajare ale oamenilor adunaţi jos, care o urmăreau şi văzu o barcă de mare putere ţâşnind în susul râului spre ea. O ambarcaţiune deschisă care avea pictat pe o parte Lomax Marine.

Reid ajunse în dreptul ei când ea se legăna deasupra apei şi duse barca sub ea pentru a o putea prinde. Ii dezlegă frânghia şi o strânse tare, foarte tare în braţe, îngropându-şi capul la gâtul ei. Dar apoi oamenii de pe mal încetară uralele şi începură să strige şi unul dintre cei doi oameni pe care Reid îi adusese cu el exclamă:

-Celălalt tip nu coboară!

întorcându-se, Casey se uită din nou la clădirea depozitului şi-l văzu pe Johnny care scosese un picior afară pe fereastră, dar se dădea înapoi... şi de acolo ieşea acum o vâlvătaie de fum!

-Oh, nu! Are rău de înălţime. N-o să reuşească. Johnny, hai! ţipă ea. Poţi s-o faci!

Johnny încercă din nou, dar de data aceasta stătea pe cornişa de sub fereastră, incapabil să se mişte.

- A încremenit! exclamă Reid. Mă voi urca la el.

Pentru o clipă, ochii lui Casey se măriră de teamă, dar nu făcu nici o încercare să-l oprească pe Reid. El îi zâmbi, apoi apucă frânghia şi începu să urce.

Oamenii de pe ţărm începură să strige şi să

încurajeze din nou. Apăruseră chiar şi fotoreporteri - se vedea după flash-urile aparatelor. Casey urmărea îngrozită cum Reid se urca spre fumul amestecat cu flăcări acum, care ieşea pe fereastra ei. Era mult mai greu de urcat pe scripete decât de coborât, dar Reid reuşi şi ajunse la Johnny, legându-i frânghia peste piept şi convingându-l să se descleşteze de rama ferestrei. Apoi el coborî.

- Oh, repede, repede, se ruga Casey, văzând cum cresc flăcările.

Părea că trecuse o veşnicie până când Johnny ajunse în siguranţă în barcă, apoi Reid coborî pe frânghie imediat după el şi sări lângă Johnny care-şi ţinea ochii strâns închişi de frică.

- Uitaţi-vă, ţipă cineva şi de-abia avură timp să se dea la o parte când frânghia aprinsă se desprinse şi căzu în apă.

Casey privi scena, apoi clădirea care era acum înghiţită de flăcări. începu să tremure şi Reid dădu ordin timonieurlui să-i ducă spre locul unde se aflau pompierii.

- Mai este cineva înăuntru? întrebă un pompier care veni alergând spre ei.
- Ingrijitorul; nu ştiu unde este! exclamă Casey.
- Este bine. Nu era înăuntru.

In apropiere era o ambulanţă şi Johnny fu urcat în ea, pentru a fi dus la spital pentru arsurile de pe mână şi pentru şoc. Omul de pe ambulanţă vru s-o ia şi pe ea, dar Casey se uită la Reid şi scutură din cap.

- Nu, eu sunt bine. M-aş duce mai curând acasă.

Reid duse barca spre lac şi apoi la debarcaderul de lângă casa lui şi insistă s-o ducă în braţe în casă şi s-o urce apoi în baia de lângă dormitor. Acolo o dezbrăcă cu blândeţe şi o îmbăie cu propriile lui mâini, spălând fumul şi mirosul de foc de pe pielea ei fină. Găsi o pijama a lui şi o îmbrăcă, apoi o duse în pat, privind-o lung şi cu tandreţe. Apoi se duse să facă şi el baie.

Când se întoarse în dormitor, cu un prosop de baie în jurul şoldurilor, Casey era trează, aşteptându-l.

Aşezându-se pe marginea patului, Reid îi luă mâna şi-i sărută degetele.

- Ar trebui să încerci să dormi.

- Nu, mai întâi trebuie să-ţi mulţumesc. Pentru ce ai făcut pentru Johnny. Şi pentru... pentru că ai venit.

- Oh, draga mea! Cum este posibil să crezi că n-aş fi venit? Ii strânse mâna şi mai tare. Dar când mă gândesc la tine blocată acolo... Asta m-a făcut să văd lucrurile mai clar. Poate că de asta am avut nevoie - să simt cum este când cineva pe care-l iubeşti este în pericol. Dacă simţi măcar pe jumătate ce-am simţit eu atunci când concurez, atunci n-am dreptul să te supun la un asemenea chin. Niciodată nu mi-a păsat de mine, dar dacă ţie ţi s-ar fi întâmplat ceva... Dar am fost un măgar egoist, nu-i aşa? Vrând ce-i mai bun pe lume din două părţi. Dar ultima mea cursă a fost chiar ultima; nu voi mai participa la curse. Nu trebuie să-ţi mai fie frică, dragostea mea. Tu eşti tot ce contează pentru mine.

-Oh, Reid! în ochii lui Casey apărură lacrimi şi-şi lipi

obrazul de mâna lui. Cred că este cel mai minunat lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Dar poate că am învăţat şi eu ceva, adăugă ea răguşită. Dacă n-ai fi fost atât de viteaz, n-ai fi urcat niciodată pe acea frânghie şi Johnny ar fi murit. Ştiu că nu te pot schimba, Reid, şi acum ştiu că nici nu vreau. Nu te vreau acasă amărându-ţi sufletul pentru sportul pe care-l iubeşti. Nu... nu ştiu dacă voi fi vreodată suficient de curajoasă ca să te pot urmări, dar vreau să-mi promiţi că vei continua să concurezi până când vei fi pregătit să renunţi, zâmbi ea. Oh, şi trebuie să-mi promiţi că învingi în continuare, bineînţeles.

Reid o privi neîncrezător.

- Vorbeşti serios? Ea dădu din cap şi el o îmbrăţişă fericit. Şi te vei muta mâine înapoi?

Ea părea gânditoare.

- Nu cred c-o să mă mai duc la lucru.

- Mi-e teamă că nu-i posibil câtva timp. Dar nu-i nimic, asta ne va da ocazia să avem acea lună de miere de care am fost lipsiţi, până când vei primi banii de la asigurări.

Casey se lăsă înapoi pe perne.

- Mi-ar plăcea acest lucru.

El îi mângâie părul.

- Ar fi bine să dormi. Ai trecut prin clipe grele.

Reid se ridică în picioare, dar Casey spuse:

- Trebuie să pleci?

In ochii lui Reid apăru o licărire.

- Inţeleg bine ceea ce spui?

Dând la o parte cuvertura, Casey spuse răguşită:

- De ce nu vii să verifici?

Reid îşi aruncă prosopul şi se întinse în pat lângă ea, privind-o lung.

- Am avut dreptate, spuse el încordat, o să ai parte de clipe grele.

Ea începu să-i descheie nasturii de la pijama.

- Ai spus că nu porţi niciodată pijama, remarcă ea.

- Nu port. Elaine m-a pus s-o iau pentru luna de miere, pentru cazul... în care ar fi un incendiu, zâmbi el poznaş.

Râseră amândoi, până când Reid rosti:

- Vino aici, soţia mea.

- Oh, da, încuviinţă Casey cu ardoare, venind fericită în braţele lui, în sfârşit.

Sfârşit